

Talán csak káprázat, amit látunk

Murakami Haruki

Sötétedés után

 GEOPEN

Sötétedés után

Murakami Haruki

Geopen (2016)

Címke: mágikus realizmus, testvérek, Regény

Leszáll az éj Tokióra. A sötétedés beálltával pedig új törvények uralkodnak. Új dimenziók tárulnak föl: a tükrök még azután is megőrzik a belénk tekintők arcát és alakját, miután azok már régen továbbálltak; a televízió képernyője egymásra nyíló világok határmezsgyéje lesz, olykor az átjárás is lehetséges. De jaj annak, akit az idegen világ foglyul ejt! Ahogy történik a regénybeli testvérpárral, Erivel és Marival. A szépséges nővér képtelen felébredni Csipkerózsika-álmából, míg húga büntudattól gyötörten retteg az elalvástól. Az éjszaka árnyai pedig egyre csak sokasodnak körülöttük, és a neonreklámok villódzásától, a cigarettafüsttől és kávéillattól terhes levegő torokszorító érzetétől kísérvé, úgy tűnik, mintha soha nem jönne virradat. Egy be nem álló szájú dzsesszenész, egy szexhotel vezetője, egy kínai prostituált vagy egy éjszaka túlórázó rendszergazda lép elő a sötétből – részvételükkel a félig szendergő metropolisz szórakozónegyede misztikus bűnesetek terepévé válik. A regény legtitokzatosabb szereplője azonban maga az elbeszélő.

Murakami Haruki

Sötétedés után

23:56

Magasan szálló éjszakai madár szemén át látjuk a várost. A metropolisz egyetlen hatalmas élőlénynek látszik széles látómezőnkben. Avagy több élő szervezet összegabalyodásából keletkezett egységnek. Erek végtelen sokasága fut szerte a test beláthatatlan határaiig, keringeti a vért, szüntelenül megújítja a sejteket. Új információt küld, begyűjti a régit. Új táplálékot küld, begyűjti a régit. Újabb félreérthető utasításokat küld, begyűjti a régieket. A test minden pontján lüktet, fénylik-villog, hőt termel és izeg-mozog az érverés ritmusára. Az idő éjfél felé jár, az aktivitás csúcspontján persze túlhaladtunk, de az életben maradást szolgáló alapvető anyagcsere-folyamatok változatlan intenzitással zajlanak. A város kibocsátotta *moraj* generálbasszusként szól. Egyenletes, monoton, ám sejtetésektől terhes moraj.

Pillantásunk kiválaszt egy különösen fényes sarkot, és ráfókuszál. E pont felé ereszkedünk le csendesesen. Sokszínű neontenger. A környéket szórakozónegyednek nevezik. Az épületek falára szerelt számos hatalmas fényreklám lármája elhallgat a késő éjjel beálltával, de az üzletek bejárata előtti hangszórók most is lankadatlanul ontják magukból a hiphop dübörgő basszusát. Fiataloktól hemzsegő, óriási játékközpont. Áradó elektromos zsvivaj. Buliból hazafelé tartó egyetemisták csapata. Vakító szőkére festett, miniszoknyájuk alól feszes combjukat villantó tizenéves lányok. Az utolsó vonathoz siető, az átkelőhelyen lépteit szaporázó vállalati alkalmazott. A karaokecenterek még ebben az órában sem hagynak fel harsány vendégcsalogatásukkal. Feltűnően kidekorált fekete autó gördül komótosan az utcán, mintha a benne ülők föl akarnák mérni a terepet. Ablakain koromfekete fólia. Tengerek mélyén honos, különleges bőrrel és szervekkel rendelkező élőlényt idéz. Két feszült arckifejezésű, fiatal rendőr járőrözik, de ügyet sem vet rájuk senki. Ebben az időben a város a saját törvényei szerint működik. Az

évszak: ősz vége. Szélcsend van, de csípősen hideg a levegő. Még pár perc, és megváltozik a dátum.

Egy Denny's étteremben vagyunk.

Érdektelen, de szükséges és elégséges világítás, minden egyediségtől mentes belső tér és evőeszközök, ipari mérnök specialisták által az apró részletekig, precízen kiszámított alaprajz, halkan zsongó, ártalmatlan háttérzene, a szabályzati kézikönyvben előírt viselkedést pontosan követő alkalmazottak. „Üdvözöljük a Denny'sben!” Akármelyik üzletüket vesszük, felcserélhető, névtelen elemekből áll össze. Az étteremben majdnem telt ház van.

Amint gyorsan körülpillantunk, egy ablak melletti helyen, egyedül üldögélő lányon akad meg a tekintetünk. Miért pont rajta? Miért nem valaki máson? Ennek okát nem ismerjük. Ám az a lány valamiért vonzza a tekintetünket – valahogy magától értetődően. Egy négy személyes asztalnál ül, könyvet olvas. Szürke, kapucnis felsőt, hozzá farmert visel, és a rengeteg mosásban kifakult, sárga tornacipőt. A mellette álló szék támlájáról baseballdzseki lóg. Az sem tűnik éppenséggel új darabnak. A lány életkorát tekintve elsőéves egyetemista lehet. Már nem gimnazista, de valahol őrzi még egy gimnazista kisugárzását. A haja fekete, rövid és egyenes. Szinte egyáltalán nem festi magát, és ékszert sem visel. Az arca vékony, aprócska. Fekete keretes szemüveget hord. Szemöldöke között időnként töprengő ránc jelenik meg.

Óriási odafigyeléssel olvas. Szemét szinte le sem veszi a könyvről. Vastag, kemény fedeles kötet, a címét azonban nem tudni, mert bekötötték a könyvesbolt csomagolópapírjába. Olvasójának elmélyült arcából ítélve, komoly könyv lehet. A lány olyan benyomást tesz, mint aki minden egyes sort alaposan megrág, semmin sem ugrik át.

Az asztalán egy kávéscsésze. Egy hamutartó. A hamutartó mellett sötétkék baseballsapka. Rajta a Boston Red Sox B-je. Mintha kissé nagy lenne a lány fejére. A szomszédos ülésen barna bőr válltáska hever. A kidudorodásaiból ítélve kapkodva, ötletszerűen dobálták tele mindenfélével. A lány időnként megfogja és szájához emeli a kávéscsészét, de nem úgy néz ki, mintha ízlene neki, amit

iszik. Ha már ott van előtte a kávé, hát issza, mondhatni pusztá kötelességből. Mint akinek hirtelen ez jutott eszébe, cigarettát tesz a szájába, és meggyújtja egy műanyag öngyújtóval. Összehúzza a szemét, mesterkéletlenül kifújja a füstöt, leteszi a cigarettát a hamutartóra, majd ujjával megmasszírozza a homlokát, mintha készülődő fejfájását akarná csillapítani.

Az étteremben a *Go Away Little Girl* szól, Percy Faith és zenekara előadásában. Persze senki oda se hallgat rá. A késő éjszakai Denny'sben mindenféle ember vacsorázik és kávézik, a lány az egyetlen vendég, aki nőként egymagában van. Időnként fölnéz a könyvéből, és a karórájára pillant. Ám az idő mintha nem úgy múlna, ahogyan ő szeretné. Pedig semmi nem utal arra, hogy találkozója lenne valakivel. Nem nézeget körbe az étteremben, a bejárat felé sem pillantgat. Csupán olvas egymagában, néha rágyújt egy cigarettára, gépiesen a szájához viszi a kávéscsészét, és várja, hogy minél gyorsabban elteljen az idő. Mondanunk sem kell azonban, hogy elég messze még a virradat.

Szünetet tart az olvasásban, kinéz az ablakon. Az első emeletről lelátni a nyüzsgő környékre. Az utca még ebben az időpontban is eléggé világos, és sokan mászkálnak odakint. Emberek, akiknek van hova menniük, meg emberek, akiknek nincs. Emberek, akiknek van céljuk, meg emberek, akiknek nincs. Emberek, akik megállítanak az időt, meg emberek, akik siettetnék. A lány, miután egy darabig elnézegette a város eme kaotikus nyüzsgését, nagy levegőt vesz és ismét belemerül a könyvébe. Kinyúl a kávéscsészéért. A cigarettája, melybe alig néhányszor szívott bele, szabályos alakú hamutömbbé alakul át a hamutartóban.

Kinyílik az automata bejáratú ajtó, és nyurga fiatalember lép be. Fekete bőr félkabátot visel, hozzá gyűrött olívdzöld vászonnadrágot és barna, magas szárú cipőt. A haja meglehetősen hosszú, és itt-ott gubancos. Az elmúlt pár napban talán pont nem volt alkalma haját mosni. Vagy talán sűrű bozóton vágott át épp az imént. De az is lehet, hogy a kesze-kusza hajviselet számára természetes, megnyugtató állapotú. A fiú vékony, csak hogy nem sudár benyomást tesz, hanem inkább olyasvalakinek tűnik, aki nem jut elegendő,

megfelelő tápértékű ételhez. Válláról hatalmas fekete hangszertok lóg. Fúvós hangszeré. Ezenkívül egy piszkos sporttáskát lóbál. Valószínűleg kották meg egyéb kacatok vannak belegyömöszölve. Arcának jobb felső részén pillantást vonzó, mély sebhely. Rövid heg, olyan, mintha hegyes szerszámmal vájták volna ki. Ettől eltekintve a fiún nincs semmi feltűnő. Teljesen átlagos fiatal srác. Olyan levegő lengi körül, mint egy eltévedt, jóindulatú, ám nem túl gyors felfogású keverék kutyát.

Megjelenik a pincérnő, és egy étterem végi hely felé kalauzolja a fiút. Elhaladnak a könyvébe mélyedő lány asztala mellett. A fiatal srácot azonban mintha megakasztaná valami, megtorpan, és lassan a lány asztalának széléig hátrál, de úgy, mintha egy filmet pörgetnének vissza. Megbillenti a fejét, és érdeklődve tanulmányozza a lány arcát. Felidézi az emlékeit. Időbe telik, míg előhívja őket. Úgy tűnik, a fiú az a típus, aki csináljon bármit, az eltart egy darabig.

A lány megérzi, hogy figyelik, felpillant a könyvéből, és résnyire szűkített szemmel az ott álldogáló fiatal srácre néz. A fiú magas, tehát fölfelé néz rá. Találkozik a tekintetük. A fiú szélesen elmosolyodik. Mosolya jelzi, hogy nincsenek rossz szándékai.

Megszólítja a lányt:

– Figyu, ha tévednék, bocs. De te Aszai Eri húga vagy, nem?

A lány nem válaszol. Úgy bámulja a fickó arcát, mint egy túlburjánzott kertvégi bokrot.

– Találkoztunk már, emlékszel? – folytatja a fiú. – A neved, ööö, Juri, ha minden igaz. Csak egy írásjegy eltérés van a nővéred nevével.

A lány, továbbra is óvatos pillantással, tömören kijavítja:

– Mari.

A fiú a levegőbe böki mutatóujját. – Igen, igen, Mari! Eri és Mari! Egy írásjegy eltérés! Ugye, nem emlékszel rám?

Mari kissé megbillenti a fejét. Nem tudni, hogy ez egy „de igen” vagy egy „tényleg nem”. Leveszi a szemüvegét, és a kávéscsésze mellé fekteti.

A pincérnő visszajön és megkérdezi:

– Együtt vannak?

– Igen – feleli a fiú.

A pincérnő leteszi az asztalra az étlapot. A fiú letelepszik Marival szembe, és a szomszédos székre teszi a hangszertokot. Utána, mint akinek most jutott eszébe, megkérdi Marit:

– Leülhetek ide egy kicsit? Ha megvacsoráztam, rögtön megyek is. Találkozóm van egy másik helyen.

Mari épp csak egy kicsit összeráncolja a homlokát. – Az ilyesmit előre szokás megkérdezni, nem?

A fiú eltöpreng. – Találkozód van valakivel?

– Nem erről van szó – mondja Mari.

– Hanem az illem kérdéséről.

– Igen.

A fickó bólint. – Hát igen. Először meg kellett volna kérdezniem, hogy az asztalodhoz ülhetek-e. Elnézést kérek. De hát az étterem is tele van, és én se leszek sokáig a terhedre. Oké?

Mari felhúzza kissé a vállát. Mintha azt mondaná, hogy ahogy tetszik. A fiú kinyitja az étlapot, és nézegeti.

– Már megvacsoráztál?

– Nem vagyok éhes.

A fickó, miután gondterhelt arccal nagyjából végignézte az étlapot, puff, becsukja, és leteszi az asztalra.

– Valójában, mondjuk, ki sem kell nyitnom az étlapot. De azért úgy teszek, mintha megnézném.

Mari semmit nem szól.

– Itt csakis csirkesalátát eszek. Ez fix. Szerény véleményem szerint a Denny'sben csak a csirkesaláta érdemes arra, hogy megegyék. Pedig nagyjából mindent végigkóstoltam. Te ettél már itt csirkesalátát?

Mari a fejét rázza.

– Nem rossz ám. Csirkesaláta, hozzá ropogósra sült pirítós. A Denny'sben csak ezt eszem.

– Akkor meg miért nézed végig figyelmesen az étlapot?

A fiú ujjával kisimítja a szeme sarkába gyűlt ráncokat.

– Figyelj, gondolj csak bele! Milyen nyomorúságos már, bejövök a Denny'sbe és rögtön kérek egy csirkesalátát úgy, hogy meg se néztem az étlapot! Tisztára mintha kijelenteném, hogy azért járok

buzgón a Denny'sbe, mivel alig várom, hogy ehessenek a csirkesalátájukból, vagy nem? Szóval azért mégiscsak kinyitom az étlapot, úgy teszek, mint aki nagyjából megnézett ezt-azt, és utána döntött a csirkesaláta mellett.

Mikor a pincérnő meghozza a minden vendégnek felszolgált vizet, a fiú megrendeli a csirkesalátát és a ropogósra sült pirítóst. „*De nagyon ropogósra* süssék ám!”, hangsúlyozza. „Épp csak egy lépésre a szénné égéstől!” Az étel utánra kér egy kávé. A pincérnő rögzíti a rendelést a kezében tartott kis gépbe, majd felolvasva ellenőrzi.

– Ide pedig utántöltést kérnénk a kávéból, ha igaz – mondja a fiú, és Mari kávéscsészéjére mutat.

– Igenis. Azonnal hozom a kávé!

A fickó megbámulja, amint távozik a pincérnő.

– Nem szereted a csirkét? – kérdezi.

– Ez így nem igaz – feleli Mari. – De étteremben nem nagyon eszem csirkét.

– Miért nem?

– Mert az étteremláncokban felszolgált csirkéket sok esetben rémes gyógyszerekkel tömik. Növekedésserkentőkkel meg hasonlókkal. A csirkéket szűk, sötét ketrecekben tartják, teleinjekciózzák őket, vegyi anyagokkal teli tápon nevelkednek, aztán irány a futószalag, egy gép eltöri a nyakukat, ripp-ropp, egy másik letépi a szárnyukat.

– Asszta! – mondja a fiú. Aztán elmosolyodik. Amikor mosolyog, a szeme sarkában elmélyülnek a ráncok. – Csirkesaláta George Orwell módra!

Mari összehúzott szemmel néz a fiúra. Nem igazán tudja eldönteni, hogy most viccelődnek-e vele.

– Ettől függetlenül az itteni csirkesaláta nem rossz! Tényleg nem.

A fiú, ahogy ezt kimondta, leveszi a bőrkabátját, mint akinek most jutott eszébe, összehajtogatja, és leteszi a szomszéd ülésre. Aztán az asztal fölött dörzsölgetni kezdi két kezét. A kabátja alatt zöld színű, sprőd, kerek nyakú pulóvert visel. A pulóver szálai, akárcsak a haja, néhol összegubancolódtak. Úgy tűnik, nem az a fajta, aki sokat

ad a külsejére. – Legutóbb egy sinagavai szálloda uszodájában találkoztunk, igaz? Két éve, nyáron. Emlékszel?

– Rémlik.

– Ott volt a haverom, a nővéred, te, ráadásnak meg én. Összesen négyen. Mi akkor kerültünk be az egyetemre, te meg, ha minden igaz, másodikos gimnazista voltál. Így van?

Mari különösebb érdeklődés nélkül bólint.

– A haverom akkoriban a nővéreddel járt, aztán engem is beszervezett egy dupla randira. Valahol szereztünk négy szabadjegyet a szálloda uszodájába. Te a nővéreddel jöttél. Viszont szinte meg se szólaltál, ki se jöttél a medencéből, csak úsztál, mint egy fejlődésben levő delfin. Utána mindannyian beültünk a szálloda teázójába, és fagyiztunk. Te peach melbát kértél.

– De miért emlékszel minden egyes apróságra? – grimaszol Mari.

– Mert sose randiztam olyan lánnyal, aki peach melba fagyit eszik, és persze mert nagyon helyes voltál.

Mari közönyösen néz a fiú arcába:

– Hazugság. Hiszen egyfolytában a nővéremet bámultad.

– Tényleg így lett volna?

Mari hallgatással válaszol.

– Bár akár így is lehetett – ismeri el a fiú. – Mert valamiért jól emlékszem rá, hogy nagyon falatnyi fürdőruha volt rajta.

Mari kihúzza egy cigarettát, a szájába veszi, meggyújtja az öngyújtójával.

– Egyébként meg – kezd bele a fiú. – Nem azért, hogy a Denny'st védjem, de az az érzésem, hogy egy doboz cigi elszívni lényegesen ártalmasabb az egészségre, mint *esetleg* kifogásolható csirkesalátát enni. Nem gondolod?

Mari figyelmen kívül hagyja a kérdést.

– Úgy volt, hogy akkor egy másik lány megy, de az utolsó pillanatban megbetegedett, helyette engem cibált oda a nővérem. Hogy kilegyen a létszám – szólal meg.

– Szóval nem voltál túl jó kedvedben.

– Rád azért emlékszem.

– Tényleg?

Mari saját arcának jobb felére mutat.

A fickó megérinti arcán a mély heget.

– Ja, hogy erről. Gyerekkoromban nagyon téptem a biciklivel, és nem tudtam bevenni a kanyart egy lejtőn. Ha két centivel arrébb találok bele, megvakulok a jobb szememre. A fülcimpám is deformálódott, akarod látni?

Mari grimaszolva rázza a fejét.

A pincérnő meghozza a csirkesalátát meg a pirítóst. Mari csészéjébe friss kávé töl. Azután megkérdezi, hogy mindent megkaptak-e, amit rendeltek. A fiú kést-villát ragad, és rutinos mozdulatokkal nekilát a csirkesalátának. Azután megfogja a pirítóst, és figyelmesen nézegeti. Összeráncolja a szemöldökét.

– Hiába hangsúlyozom, hogy *ropogósra*, még nem fordult elő, hogy olyanra sütötték volna, amilyenre kértem. Nem is értem. Ha a japánok szorgalmát, a magas színvonalú technológiai kultúrát meg a Denny's üzletlánc követte piaci elveket nézzük, elvileg nem okozhatna túl nagy nehézséget, hogy ropogósra süssék a pirítóst. Nincs igazam? De akkor meg miért nem megy nekik? Mi értéke van annak a civilizációnak, amelyik nem képes a rendelésnek megfelelően megsütni egy pirítóst?

Mari szinte oda se hallgat.

– A nővéred igazán szép lány volt! – mondja a fickó, félig magának.

Mari fölnéz. – De miért múlt időben mondd?

– Hogyhogy miért... Csak azért használtam múlt időt, mert régi dolgokról beszéltem. Nem úgy értem, hogy most nem szép, vagy ilyesmi.

– Minden jel szerint most is szép.

– Örömmel hallom. Az az igazság, hogy én nem ismerem túl jól Erit. A gimiben egy évig ugyanabba az osztályba jártunk, de még csak el se beszélgettünk rendesen. Bár pontosabb, hogy szóba se állt velem.

– De érdekel, igaz?

A fickó kicsit elgondolkodik, kezében megáll a kés meg a villa.

– Érdekel, vagyis hát, szóval ez inkább intellektuális érdeklődés.

– Intellektuális érdeklődés?

– Hogy vajon milyen érzés lenne egy olyan fantasztikus szépséggel randizni, mint Aszai Eri. Ilyesmire gondolok. Hiszen olyan szép lány, hogy újságoknak modellkedik.

– Ez lenne az *intellektuális* érdeklődés?

– Egy fajtája.

– Csakhogy akkor a barátod járt Erivel, te meg a kísérő voltál, igaz?

A fiú tele szájjal bólint. Nyugodtan, ráérősen rág.

– Én szolid lény vagyok. A reflektorfény nem nekem való. Hozzám inkább a köret szerepe illik. Káposztasaláta, sült krumpli – a Wham! másik fele.

– Ezért kellett velem foglalkoznod.

– Azért te is igencsak helyes voltál!

– Figyu, neked mániád a múlt idő?

A fickó elmosolyodik. – Nem, nem erről van szó, hanem csak őszintén fejeztem ki az akkori érzéseimet, a jelen időpontból. Igencsak helyes voltál. Tényleg. Mondjuk szinte nem is szóltál hozzám.

Azzal leteszi a kést meg a villát a tányérra, és iszik a pohár vízből. Megtörli száját a papírszalvétával.

– Így aztán, míg úsztál, megkérdeztem Erit. Hogy vajon miért nem beszél velem a húgod, valami baj van velem?

– Mit válaszolt?

– Azt mondta, hogy te magadtól egyébként sem beszélgetsz senkivel. Hogy kicsit furcsa vagy, japán létedre szinte többet beszélsz kínaiul, mint japánul. Szóval hogy ne aggódjak. Ne gondoljam, hogy konkrétan velem valami baj lenne.

Mari némán elnyomja cigarettáját a hamutartóban.

– Konkrétan velem semmi baj nem volt, ugye?

Mari kicsit eltöpreng.

– Nem emlékszem valami jól, de szerintem nem volt veled baj.

– Jaj, de jó. Ez eléggé aggasztott. Persze több baj is van velem, de hát ezek, ugyebár, az én privát, belső problémáim, szóval gondban lennék, ha csak úgy könnyedén ki lehetne szűrni őket. Ráadásul egy medence szélén, a nyári szünetben.

Mari még egyszer a fiú arcára néz, mint aki bizonyosságot akar szerezni.

– Úgy rémlik, nem szúrtam ki különösebb belső problémát.

– Megnyugodtam.

– A neved viszont nem jut eszembe – teszi hozzá Mari.

– A nevem?

– Igen.

– Nem gond, ha elfelejtetted. Végtelenül banális név. Néha legszívesebben magam is elfelejteném. De hát a saját nevünk mégse megy ki csak úgy a fejünkből. Mások nevét viszont, azokat a neveket is, amelyeket meg kellene jegyeznünk, sorban elfelejtjük – rázza fejét a fiú.

Kicsit kinéz az ablakon, mintha olyasvalami után kutatna, ami méltatlan módon elveszett. Aztán újra Marira pillant.

– Azóta se értem, hogy a nővéred akkor miért nem ment be egyszer sem a vízbe. Meleg nap volt, és ha már ott voltunk abban a szuper uszodában...

Mari olyan arcot vág, hogy *még ennyit sem tudsz?*

– Azért, mert nem akarta, hogy leázzon a sminkje. Mi másért? Abban a fürdőruhában ráadásul nem igazán lehet úszni!

– Vagy úgy – mondja a fiú. – Nővérek vagytok, mégis egészen mások.

– Mert külön életünk van.

A fickó egy időre eltöpreng azon, amit a lány mondott. Azután megszólal:

– De vajon miért járunk be mindannyian más életutat? Vegyünk például titeket: ugyanazoktól a szülőktől születtetek, ugyanabban a házban nőttetek föl, ugyanúgy lányok vagytok, miért lett teljesen eltérő a természetetek? Hol van vajon ez az útelágazás? Az egyik falatnyi bikinit hord, és csak csábítóan heverészik a medence szélén, a másik olyan fürdőruhát vesz, mint egy iskolai úszódressz, és annyit úszik, hogy egy delfin is megirigyelhetné.

Mari a fiúra néz. – És ezt itt és most ki akarod fejteni, mondjuk max. kétszáz karakter hosszan? Míg azt a csirkesalátát eszed?

A fiú megrázza a fejét.

– Nem, semmi ilyesmi, csak kíváncsi lennék, és kimondtam, ami hirtelen eszembe jutott. Nem szükséges válaszolnod. A magam számára fogalmaztam meg a kérdést.

Azzal megint nekikészül a csirkesalátának, de meggondolja magát és tovább mondja:

– Nekem nincs testvérem. Szóval egyszerűen csak tudni szerettem volna. Hogy mennyire hasonlítanak a testvérek, és mi az, amiben már mások.

Mari hallgat. A fickó, kezében továbbra is a késsel meg a villával, egy ideig az asztal fölötti térbe bámul, és töpreng valamin.

Majd megszólal: – olvastam valahol, hogy a Hawaii-szigetek egyikére odasodort egyszer a víz három fivért. Ez egy mítosz. Ősi mítosz. Gyerekkoromban olvastam, úgyhogy a pontos sztorit elfelejtettem, de nagyjából így volt. Három fiatal fivér elment halászni, de viharba kerültek és elsodorta őket a víz, hosszan hanykolódtak a tengeren, végül egy teljesen lakatlan szigeten vetődtek partra. Gyönyörű sziget volt, pálmafák meg hasonlók lepték be, gyümölcsben is dúskált, a közepén pedig hatalmas hegy magasodott. Aznap este hármuk álmában megjelent isten, és így szólt: „kicsivel távolabb, a tengerparton, találtok majd három nagy, kerek sziklát. Görgessétek el azt a három sziklát, mindőtök egyet, amerre csak tetszik. Kinek-kinek ott legyen a hazája, ahova a szikláját elgörgette. Minél magasabbra mentek, annál messzebbre elláttok majd a világban. Hogy meddig mentek, azt a ti szabadságotokban áll eldönteni.”

A fickó iszik a vízből, tart egy lélegzetnyi szünetet. Mari unott arcot vág, de fülel a történetre.

– Eddig világos?

Mari aprót bólint.

– Akarod hallani a folytatást? Ha nem érdekel, abbahagyom.

– Ha nem túl hosszú...

– Nem annyira hosszú. Elég szimpla sztori.

A fiú, miután ivott még egy korty vizet, belefog a történet folytatásába:

– Ahogyan isten megmondta, a három testvér megtalálta a három nagy sziklát a tengerparton. És ahogyan meghagyták nekik, görgetni

kezdték a sziklákat. Hatalmas, súlyos sziklák voltak, görgetésük embert próbáló feladat, rettenetesen megterhelő volt emelkedőn fölfelé mászni, közben meg tolni őket. Először a legfiatalabb fivér sokallt be. „Bátyáim, nekem itt már jó lesz. Ide a part is közel, és halat is foghatok. Bőségesen megélek majd. Nem számít, ha nem látok el olyan messzire a világban” – mondta. Két bátyja továbbfolytatta az utat. A hegy közepe táján tartottak, amikor elege lett a középső testvérnek. „Bátyám, nekem itt már jó lesz. Itt dúsan terem a gyümölcs, bőségesen eléldegélek majd. Nem számít, ha nem látok el olyan messzire a világban.” A legidősebb fivér továbbkapaszkodott az emelkedőn. Az út egyre keskenyebb és meredekebb lett, de nem adta föl. Kitartó természet volt, meg aztán minél messzebbre el akart látni a világban. Ameddig bírta erővel, tolt fölfelé a sziklát. Több hónap alatt, szinte étlen-szomjan, felküzdötte a sziklát a hatalmas hegy tetejére. Ott megállt, és végignézett a világon. Most messzebbre ellátott benne, mint bárki más. Ez volt az ő hazája. Itt fű se nőtt, madár se szállt. Ha vizet akart, csak jeget meg zúzmarát nyalogathatott, ha enni akart, csak mohát rágcsálhatott. De nem bánta meg. Mert végignézhett a világon... Így aztán azon a Hawaii-szigeti hegycsúcson most is ott van egy nagy, kerek, magányos szikla. Ennyi volt a történet.

Csönd.

Mari kérdést tesz föl:

– Van ennek a történetnek tanulsága vagy ilyesmi?

– Valószínűleg két tanulsága van. Az egyik... – azzal a fiú számolásra nyitja egy ujját. – ...hogyan az emberek mind mások. Még akkor is, ha testvérek. A másik... – és kinyitja a második ujját. – ... hogy ha valamit igazán tudni akar, az embernek meg kell fizetnie a szabott árat.

– Nekem élhetőbbnek tűnik az az élet, amit a két fiatalabb fivér választott – mondja Mari.

– Hát igen – ismeri el a fiú. – Senki nem akar zúzmarát nyalogatva és mohát rágcsálva élni, ha már egyszer elkerült Hawaiiira. Való igaz. De a legidősebb fivérben ott volt a kíváncsiság, hogy minél többet akar látni a világból, és ezt nem tudta elfojtani. Bármekkora legyen is az ár, amit ezért fizetnie kell.

– Intellektuális érdeklődés.

– Pontosan.

Mari elgondolkodik valamin. Egyik keze a vaskos kötetten nyugszik.

– Ugye akkor sem árulnád el, ha udvariasan megkérdezném, hogy milyen könyvet olvasol? – érdeklődik a fiú.

– Valószínűleg nem.

– Nagyon súlyosnak tűnik a könyved.

Mari hallgat.

– Nem olyan méretű, hogy egy lány csak úgy bedobja a táskájába és magánál hordja.

Mari persze nem töri meg a hallgatást. A fiú föladja, és megint nekilát az ételnek. Ezúttal meg se szólal, a csirkesalátára koncentrál, és mindet meg is eszi. Ráérősen rág, rengeteg vizet iszik. Többször szól a pincérnőnek, hogy töltsé újra a poharát. Megeszi az utolsó szelet pirítóst.

– Jól emlékszem, hogy Hijosiban laksz? – szólal meg a fiú. Kiürült tányérját már elvitték előle.

Mari bólint.

– Akkor már nem éred el az utolsó vonatot! Ha taxival mész haza, az más, de vonat nincs reggelig.

– Tisztában vagyok vele – feleli Mari.

– Akkor jó.

– Nem tudom, hol laksz, de neked sincs már vonatod, vagy igen?

– Kóendzsiben. De egyedül élek, és úgyis teljes gőzzel próbálunk reggelig. Végszükség esetére meg ott van az egyik haver kocsija.

A fiú lágyan megkopogtatja a hangszertokot maga mellett. Mintha ismerős kutya fejét paskolná meg.

– Egy közeli épület alagsorában próbál a zenekarunk – magyarázza a fiú. – Ott ricsajozhatunk, ahogy akarunk, senki nem emel panaszt. Mondjuk, a fűtés alig működik, úgyhogy ebben az évszakban már elég hideg van. De nem lehetnek nagy igényeink, mert ingyen kapjuk meg.

Mari a hangszertokra pillant. – Az egy harsona?

– Az bizony. De jól felismerted! – lepődik meg kissé a fiú.

– Egy harsona alakját azért még megismerem.

– Aha, csakhogy elég sok lány mászkál a világban, aki a harsona nevű hangszer létezéséről sem tud. Mondjuk, mit lehet tenni? Mick Jagger vagy Eric Clapton se attól lett sztár, hogy harsonán játszott volna. Jimmy Hendrix vagy Pete Townshend tört valaha harsonát a színpadon? Ugyan, dehogy. Mindannyian csakis elektromos gitárt törnek. Ki is röhögnék őket, ha harsonát törnének.

– És hogyhogy te a harsonát választottad?

A fickó tejszínt tesz felszolgált kávéjába, és belekortyol.

– Gimis koromban egy régi lemezeket árusító boltban találomra megvettem egy *BLUES-ette* című dzsesszlemezt. Egy régi-régi bakelitet. Vajon hogy jutott eszembe ilyesmit venni? Nem emlékszem. Addig nem is hallgattam dzsesszt. De a lényeg, hogy az A oldal első száma a *Five Spot After Dark* volt, és az valami *hátborzongatóan* jó. A harsonán Curtis Fuller játszik. Mikor először hallottam, úgy éreztem, mindkét szememről, puff, lehullik a hályog. Arra gondoltam, megvan, ez az én hangszerem! Én meg a harsona: sorsszerű találkozás.

A fickó eldúdolja a *Five Spot After Dark* első nyolc taktusát.

– Ezt ismerem! – mondja Mari.

– Ismered? – vág értetlen képet a fiú.

Mari eldúdolja a következő nyolc taktust.

– Hogyhogy ismered? – kérdezi a fiú.

– Nem szabad?

A fickó leteszi a kávéscsészéjét, és kicsit megrázza a fejét. – Hogyne lenne szabad... Csak valahogy hihetetlen. Hogy manapság létezik lány, aki ismeri a *Five Spot After Dark*ot... Na mindegy, lényeg, hogy ez a Curtis Fuller megborzongatott, és ebből az apropóból kezdtem harsonán játszani. Kölcsönkértem a szüleimtől, szereztem egy használt hangszert, beléptem az iskolai fúvósklubba, és már gimnazistaként zenekarban játszottam. Először egy rockzenekarban voltam háttérzenész. Olyanban, mint a régi Tower of Power. Őket ismered?

Mari a fejét rázza.

– Á, mindegy. Szóval régen olyasmiket játszottam, most azonban tiszta, szimpla dzsesszt. Az egyetem, ahova járok, nem nagy szám,

viszont van egy nem is rossz zenekarom.

Megjelenik a pincérnő, hogy újratöltse a vizespoharakat. A fiú int, hogy már nem kér. A karórájára pislant. – Idő van. Lassan indulnom kell.

Mari semmit nem szól. *Senki nem tart vissza*, üzeni az arca.

– Mondjuk, úgymint mindenki késik – teszi hozzá a fiú.

Marinak ehhez sincs hozzáfűznivalója.

– Figyu, átadnád üdvözetem a nővérednek?

– Ilyenekkel hívd föl szépen saját magad! Tudod az otthoni számunkat, nem? Különben is, hogy adjak át üdvözetet vagy bármit, mikor a nevedet se tudom!

A fiú kissé eltöpreng.

– Na de, mégis miről beszéljek, ha felhívlak titeket otthon és Eri veszi föl?

– Például beszélj meg vele a gimis osztálytalálkozót, biztos eszedbe jut valami alkalmas téma!

– Nem vagyok túl jó társalgó. Így születtem.

– Pedig velem elég hosszan elbeszélgettél.

– Veled valami okból tudok beszélgetni.

– Velem *valami okból* tudsz beszélgetni – ismétli el Mari a másik szavait. – A nővéremmel viszont nem igazán tudnál?

– Valószínűleg nem.

– Mert túlpörögne az intellektuális érdeklődés?

A fiú arcán amolyan nehezen értelmezhető, *ki tudja?* kifejezés jelenik meg. Mondani készül valamit, de meggondolja magát és inkább elengedi. Mélyet sóhajt. Azután fölveszi az asztról az árakat is tartalmazó rendeléslistát, és fejben kiszámolja az összegét.

– Itt hagyom az én részem, kifizetnéd majd egyben?

Mari bólint.

A fiú a lányra meg a lány könyvére pillant. Kis habozás után mondja:

– Ööö, lehet, hogy semmi közöm hozzá, de történt valami? Például, na, hogy nem jöttök ki a barátoddal vagy nagyon összevesztél a családdal. Mert, ugye, reggelig bent leszel a városban, egyedül.

Mari fölteszi a szemüvegét, és állhatatosan bámul fölfelé a másik arcára. Szigorú és hűvös csönd áll be. A fickó fölemeli két kezét, és a lány felé fordítja tenyerét. Olyan értelemben, hogy bocs, ha valami rosszat szóltam.

– Reggel öt körül szerintem megint beugrok kajálni – mondja a fiú. – Mert az tuti, hogy éhes leszek. Jó lenne, ha akkor is találkozhatnánk.

– Miért?

– Na, vajon miért?

– Mert aggódsz miattam?

– Ez is benne van.

– Mert szeretnéd, ha átadnám üdvözléted a nővéremnek?

– Talán ez is benne van egy kicsit.

– A nővéremnek jó eséllyel fogalma sincs, hogy mi a különbség egy harsona meg egy kenyérpíró között. A Prada és a Gucci különbségét, mondjuk, első blikkre fölismeri.

– Ki-ki a maga terepén erős – mosolyog a fiú.

Azzal előveszi kabátzsebéből a noteszét, és golyóstollal beleír valamit. Kitépi azt az oldalt, és odanyújtja a lánynak. – Ez a mobilszámom. Ha valami van, ezen hívj! Neked van mobilod?

Mari a fejét rázza.

– Volt egy ilyen érzésem – mondja csodálattal a fiú. – Megsúgták az ösztöneim. Hogy ez a lány tutira nem szereti a mobiltelefont.

Fölkapja a harsonatokat és föláll. Fölveszi bőrkabátját. Arcán továbbra is mosoly bujkál.

– Na, szia!

Mari kifejezéstelen arccal bólint. A papírfecnit, amit kapott, meg sem nézi rendesen, csak leteszi a nyomtatott rendeléslista mellé. Aztán nagy levegőt vesz, az asztalra könyököl és visszatér az olvasáshoz. Az étteremben halkán duruzsol Burt Bacharach *April Foolja*.

23:57

A szobában sötét van. Szemünk azonban apránként hozzászokik a sötétséghez. Az ágyban egy nő alszik. Szép fiatal nő, Mari nővére, Eri. Aszai Eri. Ezt senki nem mondta, de valami okból tudjuk. Fekete haja kiömlött fekete vízként terül szét a párnán.

Egyetlen figyelő tekintetté válunk, és őt nézzük. Vagy fogalmazzunk inkább úgy, hogy kukkoljuk. Figyelő tekintetünk képzeletbeli kamera formáját ölti, és szabadon mozoghat a szobában. Jelen pillanatban pontosan az ágy fölött helyezkedik el, a lány alvó arcát fogja be. Látószögünk az emberi pislogás gyakoriságával változik. A lány formás kis ajka összezárva. Ránézésre nem látni jelét, hogy lélegezne. Ha azonban erőltetjük a szemünket, időnként csekély, *igen csekély* mozgást figyelhetünk meg a torkánál. Vagyis lélegzik. A lány a párnán nyugtatja fejét, arcát a mennyezet felé fordítva fekszik. Szemhéja rideg téli rügyként zárva. Álma mély. Valószínűleg még csak álmodni sem álmodik.

Amint elnézzük Aszai Erit, fokozatosan az az érzésünk támad, van valami *nem átlagos* abban, ahogyan alszik. Túlságosan letisztult és tökéletes az álma. Egyetlen arcizma, egyetlen szempillája sem rezdül. Kecses fehér nyaka őrizi iparművészeti alkotást idéző súlyos csendjét, aprócska álla formás szirtfok gyanánt mutatja a helyes irányt. Aludjék bármilyen mélyen, az ember nem merészkedik be ennyire távolra az álom tartományába. Ennyire maradéktalanul nem mond le a tudatáról.

A tudat meglététől vagy hiányától függetlenül továbbra is működnek azonban az élet fenntartásához szükséges testi funkciók. Nagyon úgy tűnik, hogy a lány létezését a szerves és szervetlen létet elválasztó vékony küszöbre helyezték – titokban, óvatosan. Azt viszont, hogy ez az állapot miért és hogyan következett be, egyelőre nem áll módunkban megtudni. Mintha tökéletesen, az utolsó porcikájáig meleg viaszba merítették volna, Aszai Eri a mély,

koncentrált alvás állapotában leledzik. Amiben egyértelműen van valamiféle, a természetessel össze nem egyeztethető vonás. Jelenleg ennyit állapíthatunk meg.

A kamera lassan hátrálni kezd, és a teljes szobáról ad képet. Utána pedig fogódzó után kutatva megkezdí a részletes megfigyelést. Igazán nem csicsás szoba. Nem is olyan, amelyik gazdájának hobbijáról vagy egyéniségéről árulkodna. Ha nem nézzük figyelmesen, valószínűleg az sem tűnik föl, hogy egy fiatal lány szobája. Babát, plüssfigurát, ékszereket meg hasonlókat sehol sem látni. Poszterek sincsenek, de még egy naptár se. Az ablakos oldalon egy régi faasztal, forgószék. Az ablak előtti roló leeresztve. Az asztalon egy egyszerű fekete olvasólámpa, a legújabb típusú notebook (lecsukva). Egy bögrében golyóstoll és néhány ceruza.

A falnál fából készült, szerény, egyszemélyes ágy áll, abban alszik Aszai Eri. Az ágytakaró sima fehér. Az ágygal szemközti falra szerelt polcon mini hifi, meg néhány CD. Mellettük a telefon meg egy tizennyolc colos tévé. Tükrös fésülködőasztal. A tükör előtt csupán ajakbalzsam és kicsi, kerek hajkefe. Gardrób. Jószérivel egyetlen dekoráció gyanánt öt kicsi, bekeretezett fénykép sorakozik a polcon, mindegyiken maga Aszai Eri látható. Az összes képen egyedül szerepel. Egy sincs, amin a családjával vagy a barátaival együtt fényképezték volna le. Csupa munkafotó, amin modellként pózol. Bizonyára az újságokban megjelent képei. Van egy kis könyvespolc is, rajta azonban alig néhány kötet, jórészt egyetemi tankönyvek. Ezenkívül csak nagyalakú divatlapok, egy kupacba halmozva. A lányt nehezen nevezhetnénk könyvmolynak.

Figyelő tekintetünk képzeletbeli kameraként egyesével kiválasztja a szobában található tárgyakat, és időt nem sajnálva, gondosan elidőzik rajtuk. Láthatatlan, névtelen behatólok vagyunk. Nézelődünk. A fülünket hegyezzük. Szaglászunk. Fizikailag azonban nem vagyunk jelen ezen a helyen, és nyomot sem hagyunk. Mondhatni, betartjuk ugyanazokat a szabályokat, mint a töről metszett időutazók. Megfigyelést végzünk, de nem avatkozunk be. Ám ha őszinték akarunk lenni, a szoba alapján Aszai Eriről kigyújtható információ egyáltalán nem nevezhető bőségesnek. Az a

benyomásunk, hogy a lány személyiségét titokban előre elrejtették valahova, és rafináltan meglógtak a megfigyelő tekintet elől.

Az ágy fejénél digitális óra frissíti az időt, kitartóan, némán. Jelenleg csak ez az óra mutat mozgásra emlékeztető jeleket a szobában. Óvatos, elektromossággal működő éjszakai élőlény. A zöld karakterek az emberek tekintetét kerülve, suhanva váltanak át. A pontos idő 23 óra 59 perc.

Figyelő tekintetünk kamerája, mikor befejezte a részletes megfigyelést, egy időre hátrahúzódik, és újfent végigpásztázza a szobát. Azután, mi történhetett?, mintha nem tudná elhatározni magát, egy darabig fenntartja ezt a széles látószöveget. Pillantásának iránya átmenetileg rögzül. Jelentőségteljes csönd áll be. De észrevehető valamit, mert a szoba sarkában álló tévére irányítja figyelmét, és ráközelít. Fekete, szabályos kocka Sony televízió. Képernyője sötét, halott, mint a hold túloldala. Mégis, úgy tűnik, hogy a kamera megérezte ott valaminek a jelenlétét. Vagy az előjelét. Közeli kép jelenik meg a tévéképernyőről. Mi pedig, akár jelenlét az, akár előjel, szótlánul osztozunk rajta a kamerával, és figyeljük a tévé képernyőjét.

Várunk. Visszafojtjuk a lélegzetünket, hegyezzük a fülünket.

Az óra 00:00-t mutat.

Sistergő elektromos zaj hatol a fülünkbe. Ezzel párhuzamosan a tévé képernyője az élet aprócska jelét mutatja, alig kivehetően pislogni kezd. Tudtunk nélkül megjelent volna valaki, hogy bekapcsolja a tévét? Vagy talán előre be lenne állítva? Nem, egyik sem. A kamera késlekedés nélkül a berendezés mögé kerül, és mutatja, hogy *a tévékábel nincs bedugva*. Úgy van, ennek a tévének bizony üzemképtelennek kellene lennie. Keményen és ridegen őriznie kellene késő éjszakai hallgatását. Logikailag, elméletileg. És mégsem üzemképtelen.

A képernyőn csíkok jelennek meg, villognak, elhalványulnak, kialszanak. Aztán ismét megjelennek. Közben szüntelenül szól a *sistergő* hang. Végül kezd valami kirajzolódni a képernyőn. Formálódóban a kép. Pár pillanattal később azonban ferdére torzul, mint a dőlt betű, és huss, kialszik, mintha lángot fújtak volna el. Utána még egyszer, az elejétől fogva megismétlődik ugyanez. A kép

minden erejét összeszedve, tántorogva próbál föltápászkodni. Megpróbál megmutatni valami ott rejlőt. De nem áll össze. Eltorzul, mint mikor vihar cibálja az adó-vevő antennát. Az üzenet apró darabokra szakad, körvonalai megsérülnek és feloszlanak. A kamera elejétől a végéig közvetíti számunkra ezt a küzdelmet.

Úgy tűnik, az alvó nő nem érzékeli a szobában kibontakozó fura fejleményeket. Semmiféle reakciót nem mutat a tévé kibocsátotta tapintatlan fényekre és hangokra sem. Csak alszik csendesen, előre programozott tökéletességében. Jelen pillanatban semmi sem zavarhatja meg mély álmát. A tévé mint újabb behatóló jelenik meg ebben a szobában. Velünk ellentétben azonban az új behatóló se nem csendes, se nem átlátszó. Nem is semleges. Minden kétséget kizáróan *be kíván hatolni* ebbe a szobába. E szándékára ösztönösen ráérzünk.

A tévé képe, noha szakadozik, azért fokozatosan kezd stabilizálódni. A képernyőn egy szobabelső látszik. Meglehetősen tágas szoba. Irodaépület helyisége is lehet. Tanterem is lehet. Hatalmas, nyitott üvegablakok, a mennyezeten rengeteg neoncső. Bútorokat azonban nem látni. Illetve, ha jobban megnézzük, körülbelül a szoba közepén áll egyetlen szék. Régi, fából készült szék, támlája van, karfája nincsen. Hivatalos, puritán szék. A széken ül valaki. A kép még nem teljesen stabil, így a széken ülő személyt csupán elmosódott körvonalú, bizonytalan árnyképként érzékeljük. A szobát régóta elhagyatott helyek borzongató levegője lengi be.

A tévé kamerája, amely (a jelek szerint) közvetíti nekünk ezt a képet a televízióból, óvatosan a szék felé közelít. A széken, testalkatából ítélve, feltehetően egy férfi ül. Kissé előregörnyed. Maga elé néz, és mintha nagyon gondolkodna valamin. Sötét színű ruhát visel, lábán alkalmi cipő. Az arca nem látszik, de nem túl magas, sovány férfinak tűnik. Az életkorát nem tudjuk megbecsülni. A kép teljes váratlansággal addig is vibrálni kezd időnként, míg mi a homályos képernyő alapján egyesével, töredékesen begyűjtögetjük ezeket az információkat. Felzúg és erősödik a sistergés. Az üzemzavarok azonban nem tartanak soká, a kép hamar helyreáll. Enyhül a zöreje. A képernyő a próba és hiba módszeres ismételtetésével nyilvánvalóan a stabilizálódás felé halad.

Bizonyos, hogy ebben a szobában készül valami. Feltehetően nagy jelentőséggel bíró *valami*.

00:25

Az előbbi Denny's étterem. Háttérzeneként Martin Denny zenekarának *More*-ja szól. A fél órával a korábbihoz képest szemmel láthatóan kevesebb a vendég. Beszélgetést se hallani. Érezni, hogy egy fokkal mélyült az éjszaka.

Mari még mindig a vaskos könyvet olvassa asztalánál. Előtte tányér, szinte érintetlen zöldséges szendvicsekkel. Úgy tűnik, nem azért rendelte, mert éhes, hanem inkább hogy időt nyerjen. Néha minden átmenet nélkül megváltoztatja testtartását olvasás közben. Hol az asztalra könyököl, hol az ülésbe süpped. Van, hogy felnéz, mély levegőt vesz, és felméri, mennyien vannak az étteremben. Ettől eltekintve azonban kitartóan az olvasásra koncentrálnak. Az összpontosítás képessége fontos személyes tőkéje lehet.

Mostanra megsaporodtak az egymagukban üldögélő vendégek. Van, aki notebookjába ír. Van, aki mailezik a mobiltelefonján. Van, aki belefeledkezik az olvasásba, mint a lány. Van, aki semmit sem csinál, csupán állhatatosan bámul kifelé az ablakon és gondolkodik. Talán nem tudnak aludni. Talán nem akarnak. A családi éttermek éjjeli menedékhelyek az ilyen szerzetek számára.

Termetes nő lép be az étterembe, és mintha alig bírná kivárni, hogy nyíljon az automata üvegajtó. Jól megtermett, de nem kövér. Válla széles, ránézésre is masszív. Mélyen a szemébe húzott, fekete kötött sapkát visel, méretes bőrkabáthoz narancssárga nadrágot. Keze üres. Erőt sugárzó megjelenése vonzza a tekintetet. Amint belép az étterembe, a pincérnő odasiet hozzá, hogy „Egy személyre parancsol?”-e, de ő tudomást sem vesz róla. Figyelő tekintete gyorsan végigpásztazza az éttermet. Amint meglátja Marit, célba veszi, és öles léptekkel megindul egyenesen felé.

Mikor odaér a lány asztalához, egyetlen szó nélkül leül vele szembe. Nagy természetéhez képest sebesek és pontosan kimértek a mozdulatai.

– Elnézést, ráérsz egy kicsit? – szólal meg.

Az olvasásba belemerült Mari fölpillant. És meglepődik, amikor fölfedezi, hogy egy ismeretlen, természetes nő ül vele szemben.

A nő leveszi kötött sapkáját. Haja rikító szőke és rövidre nyírt, akár egy szépen gondozott gyepszőnyeg. Arca nyílt, hozzá olyan kemény, mint egy jó ideje vihar tépázta esőkabát. Jobb és bal fele nem igazán szimmetrikus. De ha jól megnézzük, van benne valami, ami megnyugtatja az embert. Valószínűleg vele született barátságossága. A nő köszönés gyanánt száját féloldalasan elhúzva elmosolyodik, vaskos tenyerével megdörzsöli rövid szőke haját.

Megjelenik a pincérnő, és a kézikönyvnek megfelelően le akarná tenni az asztalra a pohár vizet meg az étlapot, de a nő int, hogy nem kéri. „Nem kérem, mert rögtön megyek is. Bocs.”

A pincérnő bizonytalanul elmosolyodik, majd távozik.

– Aszai Mari, ugye? – kérdi a nő.

– Igen. Én lennék...

– Takahasi mondta. Hogy szerinte még itt kell lenned.

– Takahasi?

– Takahasi Tecuja. Magas, hosszú hajú, gizda. Harsonán játszik.

Mari bólint. – Ja, hogy ő.

– Szóval, Takahasi mondta, hogy te folyékonyan beszélsz kínaiul.

– Hétköznapi témákról elég jól elbeszélgetek – válaszol Mari óvatosan. – De azért nem folyékonyan.

– Akkor, bocs, de eljönnél velem? Elég nagy zrí van nálunk egy kínai csajjal. Csakhogy nem beszél japánul. És halvány fogalmam sincs, hogy mi történik.

Mari, noha nem nagyon kapiskálja, azért könyvjelzőt tesz a könyvébe, becsukja és félretolja.

– Zrí van?

– Megsérült egy kicsit. Ide mennénk ám a közelbe. Gyalog is csak pár perc. Nem tartalak fel túl sokáig. Elég, ha lefordítod, hogy nagyjából mi történt. Lekoöteleznél.

Mari habozik egy kicsit, de a másik arca alapján úgy ítéli meg, valószínűleg nem rossz ember. Könyvét a válltáskájába süllyeszti, és belebújik a baseballzsekibe. Föl akarná venni az asztalról a rendeléslistát, de a nő előbb nyúl utána.

- Ezt én fizetem.
- Ó, dehogy. Az én rendelésem.
- Ennyi belefér. Hagyd szépen, hogy kifizessem.

Mikor fölállnak, látszik, hogy a nő mennyivel nagyobb termet, mint Mari. A lány eleve aprócska, a nő meg olyan masszív, mint egy mezőgazdasági eszközöket rejtő tárolópajta. Biztos megvan vagy százhetvenöt centi magas. Mari föladja, és hagyja, hogy a nő fizessen.

Kilépnek a Denny'sből. Kint az utcán még ebben az időpontban is nyüzsgés van. Játékközpontok elektromos zöreje, karaoketermek vendégcsalogatói. Motor kipufogójának hangja. Egy üzlet lehúzott redőnye előtt három fiatal fickó üldögél, minden különösebb elfoglaltság nélkül. Amint elhalad előttük Mari meg az a nő, felnéznek, és érdeklődve, hosszan bámulják őket. Azok ketten bizonyára fura párosnak tűnnek. De a fickók semmit se szólnak. Csak bámulnak. A redőnyt festékspray firkák borítják.

- Engem Kaorunak hívnak. Nem rendelkezem a névhez illő elegáns kisugárzással, de hát ezt a nevet kaptam.
- Örvendek – mondja Mari.
- Nincs harag, ugye? Amiért csak úgy kirángattalak. Biztos ledöbbsentél.

Mari nem tudja, mit mondhatna, így hát hallgat.

- Vigyem a táskád? Jó nehéznek nézem – mondja Kaoru.
- Nem, nem szükséges.
- Mégis mi van benne?
- Könyv, meg váltás ruha...
- De nem szöktél meg otthonról?
- Nem, semmi ilyesmi – feleli Mari.
- Hát, akkor jó.

Továbbgyalogolnak. Kimennek a szórakozónegyedből, befordulnak egy szűk utcába, fölkapaszkodnak egy emelkedőn. Kaoru sietősen lépdel, Mari meg követi. Fölmásznak egy sötét, kihalt lépcsősoron, kiérnek egy újabb útra. Úgy látszik, a lépcsősor a legrövidebb útvonal a két út között. Néhány snackbár táblája még világít, de járókelőket sehol se látni.

- Abba a szexhotelbe megyünk – szólal meg Kaoru.

– Szexhotel?

– Szexhotel. Szálloda pároknak. Szobáztatás, na. Látod azt az *Alphaville* neonfeliratot? Az az.

Mari, amint meghallja ezt a nevet, önkéntelenül Kaorura pillant. – *Alphaville?*

– Ne félj! Nem veszélyes hely. Én vagyok a menedzser.

– És ott van a sebesült lány?

Kaoru hátranéz menet közben. – Igen. Egész picit problémás történet.

– Takahasi is ott van?

– Á, ő nincs. Reggelig próbál a zenekarával egy közeli épület alagsorában. A diákok élete könnyű.

A két nő belép a Hotel Alphaville-be. A rendszer úgy működik, hogy a vendégek a bejáratnál megnézik a szobabelsőket bemutató paneleket, kiválasztják a nekik tetsző szobát, megnyomják a szobaszám gombját, és átveszik a kulcsot. Azonmód be is szállnak a liftbe és fölmennek a szobába. Sem találkozniuk, sem beszélniük nem kell senkivel. Kétféle díjszabás van, „pihenő” és „teljes éjszaka”. Fátyolos, kék világítás. Mari csodálkozva nézelődik erre-arra. Kaoru röviden köszönti a nőt a hátsó recepción.

– Lehet, hogy még nem jártál ilyen helyen? – kérdezi Maritól.

– Most vagyok először.

– Hát, sokféle bizniss van a nap alatt.

Kaoru meg Mari beszállnak egy külön liftbe, és fölfelé mennek. Egy szűk és rövid folyosón keresztül eljutnak egy ajtó elé, melyen a 404-es szám áll. Kaoru két halk kopogására belülről azonnal kinyílik az ajtó. Lángvörösre festett hajú fiatal nő néz ki bizonytalan tekintettel. Sovány, és rossz színben van. Bő, rózsaszín pólót, hozzá lukas farmert visel. Fülében hatalmas fülbevaló.

– Jaj, de jó, Kaoru! Elég sokáig elmaradtál! Nagyon vártunk! – mondja a vörös nő.

– Hogy állunk? – kérdi Kaoru.

– Ugyanúgy.

– A vérzés elállt?

– Ja, nagy nehezen. Mondjuk vagy egy tonna papírtöröltőt elhasználtam.

Kaoru beereszti Marit. Azután becsukja az ajtót. A szobában a lángvörös nőn kívül a hotel egy másik alkalmazottja is jelen van. Egészen aprócska nő, fekete haja feltűzve, épp a padlót mossa fel. Kaoru bemutatja Marinak két alkalmazottját.

– Ez Mari. A kínaiul tudó lány, akit az előbb mondtam. Ez a vörös hajú csaj Búza. Fura név, de ez a becsületes neve. Ezer éve itt dolgozik.

Búza kedvesen elmosolyodik. – Örülök.

– Örülök – válaszolja Mari.

– Az a csaj meg Tücsök – mondja Kaoru. – Ez, mondjuk, nem a rendes neve.

– Elnézést. A rendes nevem elhagytam – szólal meg Tücsök dallamos kanszai dialektusban. Néhány évvel idősebbnek tűnik Búzánál.

– Örülök – mondja Mari.

A szobának nincs ablaka. Nehéz is a levegője. A szoba méretéhez képest zavaróan nagy az ágy meg a tévé. A sarokban, a padlón meztelen nő kuporog, apróra összegömbölyödve. Fürdőlepedővel takarja el magát, arcát két keze mögé rejti, és hangtalanul sír. A padlón véres törölköző. Az ágyat takaró lepedőn is vérfoltok. Az állólámpa felborult. Az asztalon sörösüveg, félig még tele. Mellette üveg pohár. A tévé bekapcsolva. Kabaré megy benne. Fel-felhangzik a nézők nevetése. Kaoru fogja a távirányítót, és kikapcsolja a tévét.

– Elég csúnyán megverték – magyarázza Marinak.

– A férfi, akivel itt volt? – kérdezi a lány.

– Ja-ja, az ügyfele.

– Az ügyfele, mármint prostitúcióról beszélsz?

– Ja, ebben az időszakban leginkább hivatásosak jönnek – mondja Kaoru. – Úgyhogy néha vannak balhés ügyek. Előfordul, hogy a pénzen vitatkoznak össze, meg akadnak perverz fazonok.

Mari az ajkába harap, összeszedi a gondolatait. – És akkor ez a lány csak kínaiul beszél.

– Japánul tényleg csak pár szót. De a rendőrséget nem hívhatjuk ki. Legtöbbjük illegálisan tartózkodik Japánban, és nekem sincs időm folyton a rendőrségre járni és vallomást tenni.

Mari leveszi válláról a táskáját, leteszi az asztalra, és odamegy a kuporgó nőhöz. Lehajol hozzá.

– *Ni zenme le?*¹

Nem tudni, hogy a nő meghallotta-e vagy se, de nem válaszol. Reszkető vállal, zihálva zokog. Kaoru a fejét csóválja.

– Sokkolta a történet. Nagyon csúnyán helybenhagyták.

Mari megszólítja a nőt:

– *Shi Zhongguoren ma?*²

A nő továbbra sem válaszol.

– *Fangxin ba, wo gen jingcha mei guanxi.*³

A nő most sem válaszol.

– *Ni bei ta da le ma?*⁴ – kérdi Mari.

A nő végre bólint. Meglibben hosszú fekete haja.

Mari türelmesen, lágyan beszél hozzá. Újra meg újra elismétli ugyanazt a kérdést. Kaoru összefont karral, aggódva figyeli kettejük párbeszédét. Közben Búza meg Tücsök közösen rendbe hozzák a szobát. Összeszedik és egy nejlon szemeteszákba dobálják a véres papírtörölkőket. Lehúzzák az ágyról a bemocskolódott lepedőt, tiszta törölközőket tesznek a fürdőszobába. Felállítják a lámpát, elviszik a sörösüveget meg a poharat. Ellenőrzik a szoba tartozékait, kitakarítják a fürdőszobát. Mindig párban dolgozhatnak, gyakorlottan és fölösleges körök nélkül ténykednek kettesben.

Mari a szoba sarkában guggol és a lánnyal beszél. Talán mert meg tudja értetni magát, a nő mintha visszanyerte volna kissé a nyugalmát. Szakadozottan ugyan, de elmagyarázza kínaiul Marinak, hogy mi történt. Borzasztó halkán beszél, ha nem hajolnak hozzá egészen közel, nem lehet kivenni, mit mond. Mari bólogatva, óriási odafigyeléssel követi az elbeszélését. Időnként, mintha bátorítaná, közbevet valami apróságot.

Kaoru finoman megkocogtatja hátulról Mari vállát. – Bocs, de ezt a szobát át kell adnunk a következő vendégeknek. A lányt leviszem a lenti irodába. Lejönnél te is?

– De hát teljesen pucér! Ami rajta volt, mind egy szálig magával vitte a férfi, akivel itt volt. A cipőjét is, a bugyiját is, mindenét.

Kaoru a fejét csóválja. – Az összes holmiját lenyúlta, hogy ne tudjon azonnal segítséget hívni. A legrosszabb fajta, tényleg.

Vékony fürdőköpenyt vesz ki a gardróbból, és átnyújtja Marinak. – Mondd, hogy egyelőre vegye föl ezt!

A lány erőtlenül föltápászkodik, félig öntudatlanul ledobja magáról a fürdőlepedőt, teljesen lemeztelenedik, majd támolyogva magára ölti a köpenyt. Mari kapkodva elfordítja a tekintetét. A lány apró termetű, és szép a teste. Formás mell, sima bőr, árnyékszerűen szerénykedő fanszörzet. Egyidősek lehetnek Marival. Testében van még valami kislányos. Léptei bizonytalanok, úgyhogy Kaoru átkarolja, majd elhagyják a szobát. Lemennek a kis személyzeti lifttel. Mari táskájával a kezében követi őket. Búza meg Tücsök a szobában maradnak, folytatják a takarítást.

A három nő belép a szálloda irodájába. A fal mentén kartondoboz hegyek magasodnak. Egy acél íróasztal, egyszerű ülőgarnitúra vendégfogadáshoz. Az íróasztalon számítógép-billentyűzet és plazmakijelző. A falon naptár, bekeretezett Aida Micuo-kalligráfia és egy digitális óra. Van még egy hordozható tévé, kisméretű hűtőszekrény tetején pedig mikrohullámú sütő. Amint hárman belépnek, igencsak zsúfolttá válik a szoba. Kaoru a kanapéra ülteti a fürdőköpenyes kínai prostituáltat. Ő fázósan összehúzza magán a köpenyt.

Kaoru az állólámpa fényénél megint megvizsgálja a sérüléseket a lány arcán. Elsősegélydobozt hoz, és alkoholos gézlapokkal gondosan letörölgeti az odaszáradt vért. Ragtapaszt tesz a sebeire. Végighúzza ujját az orrán, megvizsgálja, nincs-e eltörve. Felhúzza a szemhéját, hogy nincs-e bevérezve a szeme. Végigsimogatja a fejét, hogy nem talál-e dudort. Ez a műveletsor mindennapos rutin lehet, mert meglepően gyakorlottak a mozdulatai. A hűtőből jégzselé tasakot vesz elő, kis törölközőbe csavarja, és odanyújtja a lánynak.

– Na, ezt meg szorítsd egy darabig a szemed alá!

Eszébe jut, hogy a másik nem ért japánul, úgyhogy olyan mozdulatot tesz, mintha a saját szeme alá akarná odaszorítani. A nő bólint, és arcához viszi a tasakot.

Kaoru Marihoz fordul. – Elég csúnyán vérzett, de leginkább az orra vére volt. Szerencsére nincsen nagyobb sérülése. A fején sincs pukli, az orra sincs eltörve. A szeme sarka meg az ajka fölszakadt, de összevarrni nem kell. Azért még jó egy hétig lila foltok lesznek a szeme környékén, ahova az ütések kaptak, ügyfeleket nem fogadhat majd.

Mari bólint.

– A fickó erősnek nyilván erős, de amatőr módon üt – mondja Kaoru. – Aki így csépel összevissza, annak tutira belefájdul a saját keze is. Ráadásul nem bírt az erejével, és még a szoba falát is elkezdte püfölni. Pár helyen kisebb horpadások voltak. Biztos elpattant valami az agyában. Se látott, se hallott.

Belép a szobába Búza, és kivesz valamit az egyik kartondobozból, a fal melletti halomból. Egy tiszta fürdőköpenyt, amit a 404-es szobába tesz majd be az elhasznált helyett.

– Az a férfi állítólag mindenét elvitte, a táskáját is, a pénzét is, a mobilját is – mondja Mari.

– Vagyis meglépett dolga végeztével? – kotnyeleskedik bele Búza.

– Nem, hanem, na... Amikor elkezdtek volna, állítólag hirtelen megjött a lány havija. Korábban, mint kellett volna. Erre a férfi dühöngeni kezdett...

– Pedig azon nem lehet segíteni – mondja erre Búza. – Jön, amikor jön, ennyike.

Kaoru csettint egyet a nyelvével. – Na, elég a fecsegésből, inkább tedd gyorsan rendbe a 404-est!

– Igenis. Elnézést – felel Búza, és kimegy az irodából.

– Szóval pont mikor nekiállt volna, a csajnak megjött a menzesze, erre pasikám bepöccent, összevissza verte a nőt, lenyúlta a pénzét meg a ruháit, és meglépett – foglalja össze Kaoru. – Mocsok egy rohadék, mi?

Mari bólint.

– A lány azt mondja, nagyon sajnálja, hogy összevérezte a lepedőt.

– Az nem gond. Hozzá vagyunk szokva. Fogalmam sincs, miért, de sok csajnak a szexhotelben jön meg. Egyfolytában megtalálnak

telefonon. Hogy betétet kérnek meg tampont kérnek. Legszívesebben azt mondanám, hogy nem vagyunk mi drogéria. Na de a lényeg, hogy erre a csajra valami ruhát kell adnunk. Így nem maradhat.

Kaoru a kartondobozokban keresgél, és nejlonba csomagolt bugyit húz elő. Praktikus holmi, amivel a szobákban elhelyezett automatákat töltik föl.

– Olcsó vacak átmeneti használatra, egy mosást se fog kibírni, de most ez is megteszi. Biztos fázik a fenéke és kellemetlen is, ha nincs rajta bugyi.

Kaoru következőre a gardróbban keresgél erre-arra, talál egy kifakult zöld tréningruhát, és odanyújtja a prostituátnak.

– Ezt egy lány hagyta itt, aki régen nálunk dolgozott. Ki van mosva, úgyhogy tiszta. Ezt nem kell visszaadnia. A lábára csak gumipapucsot tudok adni, de csak jobb, mintha teljesen mezítláb lenne.

Mari mindezt elmagyarázza a lánynak. Kaoru kinyitja a szekrényt, és kivesz pár menstruációs betétet. Odaadja a prostituátnak.

– Ezt is használd csak el! Ott a vécében átöltözhetsz – mondja, és állával a mosdóajtó felé bök.

A prostituált bólint, „arigató”, köszöni meg japánul. Aztán bemegy a mosdóba, kezében a kapott ruhákkal.

Kaoru leereszkedik az asztala melletti székre, a fejét ingatja, és hosszan sóhajt. – Ebben az iparban, mit mondjak, történik ez-az.

– Azt mondja, csak két hónapja van Japánban – mondja Mari.

– És nyilván illegálisan?

– Ezt nem kérdeztem meg, de a dialektusából ítélve valahonnan északról származik.

– Szóval a korábbi Mandzsúriából.

– Valószínűleg.

– Nahát – mondja Kaoru. – Na és jön vajon érte valaki?

– Állítólag van valaki, aki ezt a munkát felügyeli.

– Egy kínai banda. Ezen a környéken ők tartják kézben a prostitúciót – mondja Kaoru. – Kínából hajóval csempészik be a lányokat, akiknek a testükkel kell megfizetniük az útiköltséget. Telefonon veszik föl a rendelést, és motoron hozzák a lányokat a

szállodába. Az áru frissen érkezik, akár a házhoz szállított pizza. Kiemelt ügyfeleink.

– Banda, vagyis olyanok, mint a jakuza?

Kaoru a fejét rázza. – Ó, dehogy. Én nagyon sokáig pankrátor voltam, turnézni is jártunk, jó néhány jakuzát ismerek. De a japán jakuzák szinte ügyetlen kezdők ezekhez a kínai bandákhoz képest. Egyszerűen kiszámíthatatlanok. Ennek a lánynak viszont nincs máshova visszamennie. Most már nem válogathat.

– Ma nem kapta meg a fizetségét, bántani fogják azok az emberek?

– Hát, a fene tudja. Ezzel az arccal meg egy darabig nem lesznek vendégei, és ha nem termel profitot, nincs értéke. Pedig szép lány.

A prostituált kijön a mosdóból. A kifakult tréning van rajta, hozzá a gumipapucs. A tréningfelső mellrészén Adidas felirat. A lány arcán világosan kivehetőek az ütésnyomok, de a haját szépen rendbe szedte. Agyonhordott tréningben is, fölrepedt szájjal is, zúzódásokkal teli arccal is szép nő.

Kaoru japánul kérdezi a prostituálttól:

– Telefonálni akarsz, igaz?

Mari lefordítja kínaira:

– *Yao da dianhua ma?*⁵

– Hai, arigató – válaszol tört japánsággal a prostituált.

Kaoru fehér, vezeték nélküli telefont nyom a kezébe. A prostituált beüti a számot, és kínaiul, halkán jelent a személynek, aki fölvette a telefont. Az hadarva ordít valamit, mire a lány röviden válaszol. Azután leteszi a telefont. Komor arccal adja vissza a készüléket Kaorunak.

– Dómo arigató – köszöni meg japánul. Utána Marihoz fordul:

– *Mashang you ren lai jie wo.*⁶

Mari átadja Kaorunak. – Úgy tűnik, azonnal jönnek érte.

– Apropos, nincs kifizetve a szoba. Normál esetben a pasas fizeti, de ez meglépett fizetés nélkül. A sör árával is jönne – ráncolja homlokát Kaoru.

– Fizetessük ki azzal, aki a lányért jön?

– Hát – gondolkodik el Kaoru. – Ha az olyan egyszerűen menne.

Kaoru zöldteafüvet tesz egy kis kannába, termoszból forró vizet tölt rá. A teát három csészébe adagolja, egyet odanyújt a kínai lánynak. Ő megköszöni, elveszi és beleiszik. Fölrepedt szájjal elég nehezen tud forró teát inni. Egy korty után összeráncolja a homlokát.

– Neked aztán jól összejött. Egész Japánig hajózol, beszöksz, hogy a végén azok a szemetek egyfolytában így szopassanak. Nem tudom, otthon milyen életed volt, de talán jobb lett volna maradni, nem? – mondja teázás közben Kaoru a prostituátnak, japánul.

– Lefordítsam? – kérdezi Mari.

– Dehog. Csak hangosan gondolkodom – ingatja fejét Kaoru.

– *Ni ji sui le*⁷ – fordul Mari a prostituálthoz.

– *Shijiu*.⁸

– *Wo ye shi. Jiao shenme mingzi?*⁹

– *Guo Dongli* – válaszol pillanatnyi habozás után a prostituált.

– *Wo jiao Mali*.¹⁰

Mari egy kicsit a lányra mosolyog. Aprócska mosoly, de az első, ami éjfél óta megjelent Mari arcán.

A Hotel Alphaville előtt megáll egy motor. Erőt sugárzó, hatalmas Honda sportmotor. Rajta egy férfi, az egész arcot takaró bukósisakban. Járnai hagyja a motort, hogy azonnal megléphessen, ha történne valami. Testére simuló fekete bőrdzsekit és farmert visel. Magas szárú kosaras cipőt. Vastag kesztyűt. Leveszi a sisakját, és a tank tetejére teszi. Óvatosan körülpillant, majd leveszi egyik kesztyűjét, és előhúzza zsebéből a mobilját. Beüti a számot. A pasas úgy harmincéves lehet. Barnára festett haját lófarokba fogja. Homloka magas, arca beesett, tekintete szúrós. Rövid beszélgetés zajlik le. A férfi bontja a vonalat, visszadugja zsebébe a telefont. Fölveszi a kesztyűjét, és mozdulatlanul várakozik.

A szállodából előbukkan Kaoru, a prostituált és Mari hármasa. A prostituált csattogó gumipapuccsal vánszorog a motor felé. A levegő hidegebb, mint az előbb volt, a lány vacog a tréningruhában. A motoros férfi odavakkant neki valamit, ő halkán válaszol.

– Hali, haver, az a helyzet, hogy még nem kaptuk meg a szoba árát – szól oda Kaoru a pasasnak.

A férfi megnézi kicsit Kaorut. Aztán megszólal:

– Mi nem fizetünk a szobáért. A tag fizet.

Beszéde hangsúlytalan. Monoton, kifejezéstelen.

– Tisztában vagyok vele – feleli Kaoru érdesen. Megköszörüli a torkát. – De errefelé kéz kezet mos alapon dolgozunk, nem? Ez a mostani ügy adott nekünk egy kis melót. És mivel tettleges bántalmazásról van szó, kihívhattuk volna a zsarukat. Az okozott volna nálatok némi fennakadást, nem igaz? Lényeg, hogy ha megkapjuk a szobáért a hatezer-nyolcszáz jent, részünkről el van felejtve. A sört meg a ház állja. És kvittek vagyunk.

A férfi érzelemmentes tekintettel méregeti egy darabig Kaorut. Fölpillant a szálloda neonkijelzőjére. *Alphaville*. Ismét leveszi a kesztyűjét, dzsekije zsebéből bőrtárcát húz elő, leszámol hét darab ezerjenest, és a földre dobja. A bankók egyenesen a földre hullanak a szélcsendben, és ott is maradnak. A férfi fölveszi a kesztyűjét. Behajlítja karját, vet egy pillantást az órájára. Minden egyes mozdulata szinte természetellenesen lassú. Ez az alak nyilvánvalóan nem siet. Olyan benyomást tesz, mintha önnön létezésének súlyát demonstrálná a három nő számára. Csináljon bármit, módjában áll annyi időt rászáni, amennyi csak tetszik. A motor végig berreg mély, morgó hangon, mint egy türelmetlen vadállat.

– Neked aztán van vér a pucádban – mondja a férfi Kaorunak.

– Köszike – felel Kaoru.

– Ha szóltok a zsaruknak, előfordulhatnak tüzesetek a környéken – teszi hozzá a fickó.

Egy időre mély csönd áll be. Kaoru összefonja karját, és állja a pasas tekintetét. Az összevert arcú prostituált, aki semmit nem ért a szóváltásból, nyugtalanul vizslatja hol Kaoru, hol a fickó arcát.

A férfi végül fogja a sisakot, a fejébe húzza, int a kínai lánynak, hogy szálljon föl mögé. A lány két kézzel a fickó kabátjába kapaszkodik. Megfordul, Marira néz, majd Kaorura néz. Aztán megint Marira. Mintha mondani szeretne valamit, végül azonban nem szól. A férfi részéről egy gyors mozdulat a váltókaron, erős gáz, és már ott sincsenek. A kipufogóhang nyomasztóan visszhangzik az éjszakai városban. Kaoru meg Mari ott maradnak kettesben. Kaoru lehajol, és egyesével fölszedi a földről az ezreseket. Összerendezi

őket, hogy azonos irányba nézzenek, majd kettéhajtja és zsebre teszi a köteget. Nagy levegőt vesz, tenyerével megdörzsöli szőke tüsihaját.

– ...szta a rohadt... – jegyzi meg.

00:37

Aszai Eri szobája.

A szobában nincs változás. A széken ülő férfi azonban nagyobb méretben látszik, mint az imént. Elég világosan kivehetően. Az adásban még van némi zavar, időről időre hatalmasat remeg a kép, eltorzulnak a körvonalak, romlik a képminőség. Felerősödik a fülsértő zöreje. Előfordul, hogy egy pillanatra nem ide tartozó, idegen kép vágódik be, de az adászavart követően gyorsan visszatér az eredeti kép.

Aszai Eri, mint sejthető volt, továbbra is csendesen, mélyen alszik az ágyában. A tévéképernyő kibocsátotta mesterséges színárnyalatú fény mozgó árnyként vetül a profiljára, ám ez nem zavarja álmát.

A férfi a tévéképernyőn sötétbarna üzleti öltönyt visel. Lehet, hogy eredetileg kiváló, fess öltöny volt, most azonban első pillantásra látszik, hogy elhasznált. Karjára és hátára itt-ott fehér por tapad. És bizony a férfi kerek orrú, fekete öltöncipője is poros. Ez az ember talán egy sűrű por lepte helyen vágott át, hogy ebbe a szobába jusson? Fehér, zárt galléros ing van rajta és sima fekete gyapjú nyakkendő. Az ing és a nyakkendő szintén viseltetnek tűnik. A hajába ősz szálak vegyülnek. Illetve, lehet, hogy nem is ősz szálak azok, hanem csak fekete haját is belepte a por. Akárhogy is, a haja rég nem látott fésűt. Érdekes, de mindennek ellenére a férfi megjelenése nem tesz elhanyagolt benyomást. Elnyűttet sem. Annyi az egész, hogy valamely kivédhetetlen körülmény okán ruhástul beporosodott és borzasztóan kimerült.

Az arcát nem láthatjuk. A tévé kamerája jelen pillanatban csak a férfi hátát vagy testének az arcán kívüli részeit fogja be és vetíti ki. Talán a fény törésszöge teszi, talán szándékosan alakul így, de az arcára végig sötét árnyék vetül, és nem tudjuk kivenni.

A férfi mozdulatlan. Időről időre hosszan és mélyen felsóhajt, ilyenkor lágyan emelkedik és süllyed a válla. Ránézésre tús is

lehet, akit hosszú ideje ugyanabban a szobában tartanak fogva. Reznált beletörődés levegője terjeng körülötte. Megkötözve, mondjuk, nincsen. Csak ül a széken, kihúzza magát, csendesen lélegzik, és kitartóan néz maga elé egy pontra. Azt már nem tudjuk megállapítani, hogy saját elhatározásából nem mozdul-e, vagy valami más okból képtelen megmozdulni. Mindkét keze a térdén nyugszik, egymás mellett. A felvétel időpontja ismeretlen. Azt sem tudni, nappal van-e vagy éjszaka. A mennyezeten sorakozó neoncsövek biztosította világításnak köszönhetően azonban a szoba fényes, mint egy nyári délután.

A kamera végre az előtérbe mozog, és szemből mutatja a férfi arcát. Ám így sem tudjuk őt beazonosítani. Sőt, tovább mélyül a rejtély. Ugyanis a férfi arcát félig átlátszó maszk borítja. Filmszerűen, szorosán tapad az arcára, annyira, hogy habozva nevezzük maszknak. Mégis, lehet akármilyen vékony, kiválóan megfelel egy álarc céljainak. Tompa csillogással visszaveri a fényt, és lankadatlan igyekezettel maga mögé rejti a férfi arcvonásait és arckifejezését. Mi mindössze az arc hozzávetőleges körvonalairól alkothatunk elképzelést. A maszkon nincs lyuk az orrnak, a szájnak, de még a szemeknek se. Úgy tűnik, így sem okoz gondot benne a légzés, a látás és a hallás. A maszk bizonyára kiváló légáteresztő képességekkel bír. Pusztán ránézésre azonban elképzelni sem lehet, hogy milyen anyagból, milyen technológiával készült ez az anonimitást biztosító második bőr. A maszk megegyező mértékben rendelkezik mágikus és funkcionális vonásokkal. Egyszerre az ősidők sötétjével áthagyományozott, valamint a jövőből, a fényvel ideérkezett darab.

A maszkban az az igazán hátborzongató, hogy miközben tökéletesen követi viselője arcvonásait, elképzelni is lehetetlen, hogy mit gondol, mit érez, mit forral (vagy mit nem) az ember, aki mögötte rejtőzik. Nincs fogódzónk annak eldöntéséhez, hogy a férfi létezése jó-e vagy gonosz, hogy szándékai helyénvalóak-e vagy torzak, hogy az az álarc elrejteni vagy védelmezni hivatott-e őt. Azzal, ahogyan a férfi, arcán az aprólékos kidolgozású, anonimitást biztosító álarc, csendesen ül egy széken, miközben veszi egy kamera, önálló tényállás keletkezik. Úgy tűnik, egyelőre csak annyit tehetünk, hogy

elhalasztjuk a véleményalkotást, és elfogadjuk a tényállást a maga valójában. A férfit „Arctalan Férfinak” nevezzük el.

A kamera látószögét rögzítették. Szemből, kissé alulról figyeli az Arctalan Férfit, és nem mozdul. A barna öltönyös férfi meg se moccan, és átnéz ide a tévé képcsövéből, a képernyő üvegén át. Vagyis, a *túloldalról* egyenesen benéz abba a szobába, amelyikben mi vagyunk. Szeme persze mélyen a csillogó, titokzatos álarc mögött rejlik. Ám így is tisztán érezzük pillantásának létezését és súlyát. A férfi szilárd eltökéltséggel figyel maga előtt valamit. Az irány alapján, melybe arcát fordítja, úgy tűnik, Aszai Eri ágyának környékét nézi. Figyelmesen végigkövetjük pillantásának eme feltételezett irányát. Nem is kétséges. Az álarcos férfi alaktalan szeme, bizony, Erit figyeli, aki ezen az oldalon alszik az ágyában. Helyesebben, a férfi az elejétől fogva, mindvégig csakis a lányt nézte. Ezt a tényt ebben a pillanatban fogjuk fel végre. A férfi átlát ide. A tévé képernyője egy erre a szobára nyíló ablakként működik.

A kép időnként megremeg, majd újra helyreáll. Néha felerősödik az elektromos zaj. Ez a zöreje úgy hangzik, mintha valaki agyhullámjainak aktivitását hangjelekké erősítették volna fel. A hangok egyre gyorsabb egymásutánban és erősebben szólnak, egy bizonyos ponton tetőznek, gyengülni kezdenek, végül elhallgatnak. Azután, mintha meggondolták volna magukat, ismét felbukkannak. Ez ismétlődik újra és újra. Az Arctalan Férfi pillantása azonban rendületlen. A férfit semmi sem tudja megzavarni az összpontosításban.

Az ágyban egyre csak alszik a szépséges lány. Egyenes fekete haja jelentőségteljes legyezőként terül szét a párnán. Ajka lágyan összezárván. Szíve a tenger fenekére merülve. Valahányszor villogásba kezd a képernyő, megremeg a lány profiljára eső fénysugár, és megfejthetetlen jelként táncol arcán az árnyék. A puritán, fából készült széken ülő Arctalan Férfi némán figyeli a lányt. Válla időnként csendesen emelkedik és süllyed a sóhajtásával. Mint lágy, hajnali hullámok ringatta, evezős nélküli csónak.

Más mozgás nincs a szobában.

01:18

Mari és Kaoru egy kihalt hátsó úton gyalognak. Kaoru Marit kíséri valahova. A lány mélyen a fejébe húzza sötétkék Boston Red Sox sapkáját. Úgy néz ki benne, mint egy fiú. Talán ezért hordja magával.

– Jó, hogy itt voltál – szólal meg Kaoru. – Mert fogalmam se volt, mi a fene történik.

Lefelé ereszkednek a lépcsősoron, amin idefelé fölkapattak.

– Ha van időd, nem ugranánk be valahova picikét? – veti föl Kaoru.

– Valahova?

– Megszomjaztam. Innék egy korty hideg sört. Te nem?

– Nem bírom az alkoholt – feleli Mari.

– Hát akkor igyál üdítőt vagy valamit! Úgyis el kell töltened az időt reggelig, nem?

Egy kis bár pultjánál ülnek kettesben. Az üzletben nincs más vendég. Egy régi Ben Webster-lemez forog. *My Ideal*. A felvétel az 1950-es évekből való. A polcon nem CD-k sorakoznak, hanem negyven vagy ötven darab, régifajta bakelit-lemez. Kaoru csapolt sört iszik magas, kecses pohárból. Mari előtt Perrier áll, belefacsart lime-mal. Az öregedésnek indult tulaj jeget aprít a pult mögött.

– Azért milyen szép lány! – jegyzi meg Mari.

– A kínai lány?

– Igen.

– Ja. De ha így folytatja, nem lesz mindig ilyen szép. Hamar tönkremegy és megöregszik. Sok ilyet láttam.

– Annyi idős, mint én, tizenkilenc éves.

– Csakhogy – feleli Kaoru, a rágcsálnivaló magokat ropogtatva – az életkornak ehhez semmi köze. Az a munka úgy kikészít, hogy ép

ésszel nehezen lehet kibírni, de ha emiatt elkezd lőni magát, már kész is.

Mari hallgat.

– Te egyetemista vagy?

– Igen. Kínai nyelvet tanulok egy idegen nyelvi főiskolán.

– Idegen nyelvi főiskola... – mondja Kaoru. – És mi leszel, ha nagy leszel?

– Ha lehet, szabadúszó fordítóként vagy tolmácsként szeretnék dolgozni. A fix munkahely nem nekem való.

– Szóval okos vagy.

– Nem különösebben. Csak a szüleim kicsi korom óta mindig mondogatták, hogy előnytelen a külsőd, legalább tanulj, mert semmi nem lesz belőled.

Kaoru összehúzott szemmel néz Marira. – De hiszen te nagyon is helyes vagy! Komolyan mondom, nem hízelgésből. Hogy valakinek előnytelen a külseje, azt olyan szerzetekre mondják, mint én!

Mari némileg szorongó mozdulattal kicsit összehúzza a vállát. – A nővérem feltűnő szépség, megakad rajta a tekintet, és kicsi koromtól fogva mindig hozzá hasonlítottak. Hogy nővérek vagytok, mégis mennyire mások. Az mondjuk tuti, hogy nem állom ki vele az összehasonlítást. Én alacsony vagyok, alig van mellem, a hajam egy bozont, a szám túl széles, ráadásul rövidlátó vagyok, hozzá kicsit kancsal.

Kaoru nevet. – Általában ezt nevezik egyéniségnek!

– Csakhogy én nem tudom így felfogni. Ha egyszer gyerekkorom óta azt hajtogatták, hogy előnytelen a külsőm...

– Azért tanultál olyan sokat?

– Többé-kevésbé igen. Meg az osztályzatokon versengeni sem szerettem. A sport se volt erősségem, barátaim se voltak, ki is közösítettek, úgyhogy az általános iskola harmadik osztályában egyszer csak nem bírtam bemenni az iskolába.

– Iskolafóbia?

– Annyira nem akartam elindulni az iskolába, hogy reggelente hánytam, fáj a hasam.

– Nahát. Én rettenetesen rosszul tanultam, mégis elvoltam az iskolával. Ha valaki nem tetszett, mindegy, ki volt az, jól elvertem.

Mari elmosolyodik. – Jó lett volna, ha erre én is képes vagyok...

– Á, fenét. Az ilyesmivel nem nagyon büszkélkedik az ember. Na és, mi lett aztán?

– Jokohamában volt egy iskola kínai gyerekeknek, oda járt egy kisgyerek kori barátnőm, aki a közelünkben lakott. Az órák felét kínaiul tartották, de az osztályzatok miatt nem kellett úgy tülekedni, mint a japán iskolában, ott volt az a barátnőm is, úgy éreztem, ide akár be is járhatnék. A szüleim persze ellenezték, de hát más módjuk nem volt, hogy bent tudjanak egy iskolában...

– Jó makacs lehettél!

– Talán az voltam – ismeri el Mari.

– Szóval abba a kínai iskolába japánokat is fölvesznek!

– Igen. És nem kellett hozzá semmiféle igazolás.

– Na de akkor még nem tudtál kínaiul, igaz?

– Igaz. Egyáltalán nem. De még kicsi voltam, a barátnőm is segített, hamar megtanultam a nyelvet. Mindenekelőtt nyugis iskola volt. A középiskolát is ott végeztem. A szüleimnek azonban nem igazán tetszett ez. Velem szemben az volt az elvárás, hogy egy híres versenytállóban tanuljak tovább, és előbb-utóbb olyan szakmám legyen, mint ügyvéd vagy orvos. Munkamegosztás vagy mi... Hófehérke, a nővér, és Okoska, a hűg.

– A nővéred annyira szép lenne?

Mari bólint, és belekortyol a Perrier-be. – Már gimnazista korában modellkedett újságoknak. Magazinoknak, amiket jó családból való tinédzser lányok olvasnak.

– Nahát – kommentálja Kaoru. – Mondjuk tényleg nyomasztó lehetett egy ilyen bomba nő nővér mellett felnőni. De ettől függetlenül, mit tekergett egymagában, éjnek évadján ezen a környéken egy olyan lány, mint te?

– Egy olyan, mint én?

– Na, hát egy olyan, akin kilométerekről látni, hogy *rendes*.

– Nem akartam hazamenni.

– Összevesztél a családdoddal?

Mari a fejét rázza. – Nem, semmi ilyesmi. Csak egyedül akartam lenni valahol, és nem otthon. Egész reggelig.

– Máskor is csináltál már ilyet?

Mari hallgat.

Kaoru megszólal:

– Lehet, hogy semmi közöm hozzá, csak hát őszintén szólva ezt a környéket nem arra találták ki, hogy rendes lányok reggelig egymagukban múlassák itt az időt. Veszélyes alakok is mászkálnak. Párszor még én magam is majdnem megjártam. Ha elment az utolsó vonat, ez a hely átalakul, kissé más arcát mutatja, mint nappal, egészen addig, amíg el nem indulnak a vonatok.

Mari fölemeli a pultról Boston Red Sox-os sapkáját, és egy ideig a sildjét babrálja. Töpreng valamin. Végül azonban elhessegeti a gondolatot.

Lágyan, de határozottan megszólal:

– Elnézést, beszélhetnénk valami másról?

Kaoru felmarkol egy adag rágcsálni való magot, és mind a szájába teszi. – Hogyne. Persze. Váltunk témát!

Mari füstsűrős Camelt húz elő baseballdzsekije zsebéből, és meggyújtja egy BIC öngyújtóval.

– Jéé, te dohányzol! – lepődik meg Kaoru.

– Néha-néha.

– Őszintén szólva, nem áll jól.

Mari elpirul, de azért esetlenül elmosolyodik egy kicsit.

– Kaphatok egy szálát? – kérdi Kaoru.

– Tessék.

Kaoru szájába dugja a Camelt, és meggyújtja Mari öngyújtójával. Valóban, ahogyan Kaoru dohányzik, az sokkal meggyőzőbb látvány.

– Barátod van?

Mari kurtán megrázza a fejét.

– Pillanatnyilag nem igazán érdekelnek a fiúk.

– A lányok jönnek be?

– Nem így értettem. Magam se tudom.

Kaoru a zenére koncentrálni kezd a dohányzás közben. Amint elengedi magát, arcán kiütközik kicsit a kimerültség.

– Már az előbb is meg akartam kérdezni – kezd bele Mari –, de miért pont *Alphaville* a szálloda neve?

– Hm, vajon miért? Valószínűleg az igazgatónk nevezte el. A szexhotelek nevét csak úgy találomra adják ám. Az emberek *azért*

járnak oda, szóval elég, ha van egy ágy és meg lehet fürödni, a név senkit nem érdekel. Bőven elég, ha a helynek van valami névre emlékeztető neve. De miért kérded?

– Mert az *Alphaville* az egyik kedvenc filmem címe. Jean-Luc Godard filmje.

– Nem ismerem.

– Elég régi francia film. Az 1960-as évekből.

– Akkor lehet, hogy onnan vette. Legközelebb, ha találkozom a főnökkel, megkérdem. És mit jelent az, hogy *Alphaville*?

– Egy képzeletbeli város neve a közeli jövőből – feleli Mari. – Egy városé, valahonnan a tejútrendszerből.

– Akkor ez egy sci-fi? Mint a *Csillagok háborúja*?

– Nem, nem olyan. Speciális effektek meg akciójelenetek sincsenek benne... Nem tudom jól elmagyarázni, de koncepciófilm. Fekete-fehér, sok benne a szöveg, olyan film, amit művészmozikban szoktak adni.

– Mit jelent, hogy koncepciófilm?

– Például, aki sír Alphaville-ben, azt letartóztatják és nyilvánosan kivégzik.

– Miért?

– Mert Alphaville-ben az embereknek tilos mély érzelmeket mutatniuk. A városban tehát nincsen szeretet. Önellentmondás és irónia sincsen. A dolgokat központilag rendezik el, matematikai képletek segítségével.

Kaoru összehúzza a szemöldökét. – Mi az, hogy irónia?

– Amikor az ember objektíven vagy egy másik irányból szemléli saját magát meg a saját magához tartozó dolgokat, és furcsaságot fedez fel bennük.

Kaoru elgondolkodik egy kicsit Mari magyarázatán.

– Így se nagyon vágom, de figyelj, ebben az Alphaville-ben létezik szex?

– Igen, létezik.

– Olyan szex, amihez nem szükséges szeretet és irónia?

– Úgy van.

Kaoru kurtán felnevet. – Ha belegondolunk, pont jó név egy szexhotelnek.

Jól öltözött, alacsony termetű, középkorú férfi lép be a bárba, a pult legszéléhez ül, rendel egy koktélt, és halkán beszélget a tulajjal. Nyilván törzsvendég. Mindig ugyanoda ül, mindig ugyanazt issza. Egyike a kiismerhetetlen lényeknek, akiknek otthona az éjszakai nagyváros.

– Kaoru, te tényleg pankrátor voltál? – kérdi Mari.

– Ja, és elég sokáig csináltam. Tenyeres-talpas voltam, bunyóban kemény, középiskolában felfedeztek, rögtön debütáltam is, azóta töretlenül a rossz csaj szerepét játszom. A hajamat feltűnő szőkére festettem, a szemöldököm borotválom, a vállamon egy tetovált vörös skorpió. Gyakran szerepeltem ám a tévében! Hongkongba meg Tajvanra is jártam meccsekre. Ha nem is olyan népesek, de azért helyi szurkolócsapataim is voltak! Te nem nézel női pankrációt, mi?

– Még sose láttam.

– Na, az is egy kemény üzlet, mindenféle értelemben, végül kikészült a hátam, huszonkilenc évesen visszavonultam. Én aztán nem kíméltem magam, nyomtam, mint az őrült, arra előbb-utóbb rámegy az ember. Lehet akármilyen erős a testalkatod, mindennek megvan a határa. Én képtelen vagyok tessék-lássék csinálni a dolgokat. Szeretek az emberek kedvére tenni, ha felzúgott a közönség, megjött a kedvem, aztán mindig tovább elmentem, mint szükséges lett volna. Ennek hála, esős időszakokban most is lüktetni kezd a hátam. Olyankor semmire se vagyok jó, muszáj lefeküdnöm és nyugton maradnom. Siralmas.

Azzal Kaoru hatalmas recsegés-ropogás kíséretében fejkörzést mutat be.

– Míg népszerű voltam, dőlt a pénz, a környezetem ajnározott, de mire abbahagytam, szinte *semmi* nem volt belőle. Üres volt a kassza. Az, mondjuk, rendben van, hogy a szüleimnek jó gyereke voltam, mert kifizettem a jamagatai házuk építését, de a többi pénz elment az öcsém szerencsejáték-adósságainak rendezésére, felérték olyan rokonok, akiket nem is igazán ismertem, meg elfolyt a messziről bűzlő befektetésekben, amiket banki ügyintézők ajánlgattak... Aztán ilyenkor már elmaradnak mellőled az emberek. Na, akkor teljesen magam alá kerültem, hogy mivel ment el ez a tíz évem. Itt vagyok, mindjárt harminc, fizikailag szétmenve,

megtakarításaim összege nulla. Mikor azon agyaltam, hogy most mi a fene legyen, az egyik szurkolócsapatomon keresztül megkeresett a mostani főnököm, hogy nem lennék-e nála szexhotelmenedzser. Menedzser, ja. Meg, mint láttad, felerészben személyi testőrködés, vagy mi.

Kaoru felhajtja maradék sörét. Aztán az órájára pillant.

– Nem kell visszamenned dolgozni? – kérdi Mari.

– A szexhotelekben ilyenkor alig van forgalom. Már a vonatok se járnak, úgyhogy azok a vendégek, akik már becsekkoltak, szinte mind maradnak egész éjszakára, reggelig alig van mozgás. Hivatalosan még tart a munkaidőm, de egy sör miatt még nem kerülök bajba.

– Reggelig dolgozol, azután hazamész?

– Jojogiban bérelek ugyan egy lakást, de ha hazamegyek, sincs ott semmi, és senki nem vár, úgyhogy legtöbbször a hotel pihenőjében alszom, és ha fölkeltem, rögtön nyomom is a melót. Te mihez kezdesz most?

– Olvasok valahol, azzal eltelik az idő.

– Ha gondolod, nálunk ellehetsz. Ma nincs telt ház, reggelig el tudlak helyezni egy üres szobában. Szexhotelben egyedül lenni, na, az még egy magányos baleset, viszont jót lehet aludni! Mert ha más nem is, az ágy az nagyon szuper.

Mari aprót bólint. Ám elhatározása szilárd. – Köszönöm. De azt hiszem, megoldom valahogy egyedül.

– Hát, akkor jó – feleli Kaoru.

– Takahasi itt próbál a közelben? A zenekarával...

– Á, hogy Takahasi. Reggelig egy közeli épület alagsorában ricsajoznak. Benézel hozzájuk? Mondjuk rémes lármát csapnak.

– Nem, nem úgy értettem. Csak kérdeztem.

– Oké. Amúgy jó srác ám. Ígéretes gyerek. Ránézésre nem a földön jár, de meglepő, mennyire helyén van az esze. Nincs vele gond.

– Honnan ismeritek egymást?

Kaoru szája grimaszra húzódik. – Na, az még egy érdekes történet, de jobb, ha közvetlenül tőle hallod, mint ha én dumálom el.

Kaoru rendezzi a számlát.

- Nem tolnak le, hogy egész éjszakára kimaradsz?
- Úgy tudják, hogy egy barátomnál alszom. A szüleim nem nagyon törődnek velem. Csinálhatok bármit.
- Biztos úgy vannak vele, hogy rendes gyerek az, akkor is jól elvan, ha rá se bagózunk.

Mari ezt nem kommentálja.

- Csak hát, ez nem feltétlenül igaz.

Mari arca kicsit elborul. – Miből gondolod?

- Nem számít, hogy én mit gondolok meg mit nem. Tizenkilenc évesnek lenni ezzel jár. Én is voltam egyszer tizenkilenc, ennyi még rémlik.

Mari Kaoru arcára pillant. Mondani akarna valamit, de nem találja a szavakat, meggondolja magát és inkább elengedi.

- A közelben van egy Skylark étterem. Elkísérek odáig – mondja Kaoru. – Az üzletvezető a spanom, szólok neki rólad. Ott békén ellehetsz reggelig. Maradhatunk ebben?

Mari bólint. Lejár a lemez, automatikusan fölemelkedik a tű, a lemezzátszókar visszasiklik a helyére. A tulaj odamegy a lemezzátszóhoz, és kicseréli a lemezt. Komótos mozdulatokkal leveszi, majd a tokjába csúsztatja. Új lemezt vesz elő, a világosság felé fordítva megvizsgálja a felületét, és fölrakja a lejátszóra. Egy gombnyomás, és a tű a lemezre ereszkedik. Apró kis sercegés. Majd felhangzik Duke Ellington *Sophisticated Lady*je. Harry Carney lusta basszusklarinet szólója. A tulaj ráérős mozdulatai teszik, hogy ebben a bárban különleges ritmusban folyik az idő.

Marinak kérdése van a tulajhoz:

- Csak bakelitlemezeket tesz föl?
- Nem szeretem a CD-t.
- Miért nem?
- Túl fényesen csillog.
- Varjú vagy te, vagy mi? – folyik bele Kaoru.
- De a bakelittel meg sokat kell bajlódni, nem? A lemezcserénél – mondja Mari.

A tulaj mosolyog. – De mikor késő éjszaka van. Reggelig úgyszincs már vonat. Hova siessek?

– Ez különben is egy magának való öregember! – magyarázza Kaoru.

– Éjjel az éjszaka ideje érvényes – mondja a tulaj. Gyufát sercegtet, rágyújt egy cigarettára. – Fölösleges ellenkezni vele.

– A nagybátyámnak is sok lemeze volt – mondja Mari. – Azt mondta, sehogy se bírja megszeretni a CD hangját. Szinte mind dzsesszlemez volt. Ha átmentem hozzá, azokat kellett hallgatnom. Kicsi voltam, a zenéről fogalmam se volt, de szerettem a régi lemezborítók illatát meg azt a pattogó hangot, amivel a tű a lemezre ereszkedett.

A tulaj szótlánul bólint.

– Jean-Luc Godard filmjéről is ettől a nagybácsimtól hallottam – fordul Mari Kaoruhoz.

– Jól megértettétek egymást, igaz? – kérdi Kaoru.

– Elég jól – mondja Mari. – Egyetemen tanított, de volt benne valami játékos. Csak hát három éve meghalt szívbetegségben.

– Ha van kedve, nézzen be máskor is! Vasárnap kivételével hét órától nyitva vagyok – szólal meg a tulaj.

– Köszönöm – mondja Mari.

Mari vesz egyet a bár reklámgyufájából, és a kabátja zsebébe dugja. Azután lecsúszik a bárszékről. A tű követi a lemez barázdáit. Ellington lusta, érzéki zenéje szól. Éjjeli zene.

01:56

Skylark. Hatalmas neonkijelző. Az üvegen keresztül látszik a fényes vendégtér. Óriási asztal mellett egyetemista kinézetű fiatal férfiakból és nőkből álló csoport hahotázik. Ez a hely jóval zajosabb, mint az iménti Denny's. Ide az éjjeli város sötétje sem tud behatolni.

Mari a kezét mossa a Skylark mosdójában. Most nincs rajta a sapkája. A szemüvege sem. A mennyezeti hangszóróból a Pet Shop Boys egy régi slágere szól halkán. *Jealousy*. A mosdó mellett Mari hatalmas válltáskája. A lány a kikészített folyékony szappannal gondosan mossa a kezét. Olyan, mintha az ujjai közé tapadt ragacsot mosná le. Időnként fölpillant, és megszemléli saját arcát a

tükörben. Elzárja a vizet, a fénylő lámpatest alatt megvizsgálja mind a tíz ujját, majd a papírtörölővel szárazra dörögli őket. Utána a tükörhöz hajol. Olyan tekintettel méregeti saját arcát a tükörben, mint aki arra számít, hogy valami történni fog. Mint aki feltette magában, hogy a legapróbb változás fölött sem fog átsiklani. De semmi sem történik. A lány mindkét kezét a mosdókagylón nyugtatja, lehunyja szemét, elszámol valameddig, majd kinyitja. Még egyszer, aprólékosan megvizsgálja az arcát. De azon bizony semmiféle változás nincsen.

Ujjával gyorsan megigazítja a frufruját. Elrendezi pulóvere kapucniját a baseballzseki alatt. Azután, mintha bátorítani akarná magát, ajkába harap, és bólint néhány aprót. A tükörben látható lány is az ajkába harap és bólint néhány aprót. Mari vállára veszi a táskáját, és távozik a mosdóból. Becsukódik az ajtó.

Figyelő tekintetünk kamerája egy darabig még a mosdóban időzik, és tovább veszi a helyiség belsejét. Senki nincs ott. Csak a mennyezeti hangszóróból szól a zene. Most már egy Hall & Oates szám. *I Can't Go For That*. Csakhogy, ha jobban megfigyeljük, a tükörben még ott látszik Mari arca. A tükörbéli Mari átnéz ide a túloldalról. Komoly tekintettel, mintha valamely esemény bekövetkeztét várná. Ezen az oldalon azonban senki sincs. Csupán a lány képmása maradt hátra a Skylark mosdójának tükrében.

A helyiségben egyre sötétebb van. A mélyülő sötétségben szól az *I Can't Go For That*.

02:19

A Hotel Alphaville irodája. Kaoru rosszkedvű arccal ül a számítógép előtt. A monitoron a bejárat biztonsági kamerájának felvétele. Tiszta kép. A képernyő sarkában ott az időpont kijelzése. Kaoru egy papírra lejegyzett időpontot hasonlítgat a képernyőn kijelzett időponthoz, az egérrel hol előreporgeti, hol leállítja a képernyőn látható felvételt. Nem mondhatni, hogy simán haladna a művelettel. Néha a mennyezetre emeli tekintetét és felsóhajt.

Az irodába belép Búza és Tücsök.

– Mit ügködsz, Kaoru? – érdeklődik Búza.

– Ilyen rém gondterhelt képpel – teszi hozzá Tücsök.

– A biztonsági kamera felvételét nézem – feleli Kaoru, közben végig a képernyőt bámulja. – Ha lecsekkolom a körülbelüli időpontot, csak rájövök, ki verte meg azt a lányt.

– De abban az időszámban elég sok vendég jött-ment. Hogy mondjuk meg, hogy melyikük volt?

Kaoru esetlenül kopácsol vastag ujjával a billentyűzeten. – A többi vendég mind párban jött be. Csak az a fickó jött egymagában, előre, hogy a szobában várja meg, míg megérkezik a nő. A fickó 10:52-kor vette föl a bejáratnál a 404-es szoba kulcsát. Ezt egyértelműen tudom. A recepciósz Szaszaki azt mondja, a csajt rá tíz percre hozták meg motorral.

– Hát akkor a 10:52 körüli felvételt kell kikeresni!

– Az nem megy olyan egyszerűen – feleli Kaoru. – Nem boldogulok ezekkel a digitális vagy milyen szerkentyűkkel.

– Hát igen, azok nem izommal működnek – állapítja meg Búza.

– Erről van szó.

– Kaoru, te rossz korba születted – jegyzi meg Tücsök komoly képpel.

– Úgy kétezer évvel mellé – mondja Búza.

– Jól mondod – ért egyet Tücsök.

– Jó lenne, ha nem írnátok le ilyen könnyen – mondja Kaoru. – Kezdjük ott, hogy ti se vagytok ebben olyan nagy mágusok, nem?

– De nem ám! – mondja kórusban a két nő.

Kaoru beüti a képernyőn megjelenő keresőbe az időpontot, rákattint és meg akarná jeleníteni a megfelelő felvételt, de sehogy se sikerül. Valahol hiba csúszik a műveletbe. Kaoru elégedetlenül csettint a nyelvével. Fogja a felhasználói útmutatót, átfutja, de nem sikerül kiszűrnie a lényegét, feladja, és az asztalra hajítja a könyvet.

– ...zz nem igaz már, miért nem sikerül? Meg kellene jelennie, és mégse. Bezzeg, ha itt lenne Takahasi, seperc alatt megoldaná.

– Na de, Kaoru! És akkor mi van, ha tudod, hogy néz ki a fickó? A zsaruknak úgyse szólsz, vagy igen? – mondja Búza.

– Zsaruk közelébe nem megyek, ha nem muszáj.

– Akkor meg mihez kezdesz?

– Azt még szépen kitalálom – feleli Kaoru. – Csak úgy vagyok összerakva, hogy egyszerűen nem bírok szó nélkül elmenni az ilyen személtládák mellett. Kihhasználja, hogy a másik gyengébb, összeveri, mindenét elviszi, ráadásul meglép fizetés nélkül. Aljadék.

– Az ilyen szarfaszú pszichopátákat el kell kapni és félholtra verni – kommentálja Tücsök.

Kaoru nagyot bólint. – Szívemből szóltál. De biztos nem lesz olyan hülye, hogy megint idedugja a képét. Egy ideig legalábbis biztosan nem. Nekem meg aztán nincs időm, hogy felkutassam.

– Akkor meg mihez kezdesz? – kérdi Búza.

– Most mondom, hogy még kitalálom, nem?

Kaoru tiszta erőből, minden mindegy alapon kétszer rákattint egy ikonra, mire kisvártatva megjelenik a monitoron a 10:48-as felvétel.

– Sikerült!

Búza: Nem semmi! Gyakorlat teszi a mestert, vagy hogy mondják.

Tücsök: Szerintem ezt a számítógép se hiszi el!

A három nő némán, lélegzetét visszafojtva bámulja a képernyőt. 10:50-kor bejön egy fiatal nő és férfi párosa. Látni, hogy mindketten izgulnak. Tanakodnak ezen-azon a szobabelsőket bemutató panelek előtt, aztán megnyomják a 302-es szoba gombját, elveszik a kulcsot,

beszállnak a liftbe. Először nem találják a liftet és téblábolnak egy kicsit.

Kaoru: Ők a 302-esben voltak.

Búza: Ja, a 302-esben. Kis ártatlannak néznek ki, de vadul nyomták. Mert mikor mentem takarítani, olyan felfordulás volt a szobában, hogy még.

Tücsök: Nem baj az. Fiatalok, hadd vaduljanak. Azért fizetnek az ilyen helyeken.

Búza: De mikor én is fiatal vagyok! És mostanában idejét se tudom, mikor vadultam utoljára.

Tücsök: Hát, Búzácska, nem vagy eléggé beindulva!

Búza: Hm, azon múlna?

Kaoru: Hé-hé, mindjárt itt a 404-es vendége! Sok a duma, inkább figyeljete!

A képernyőn megjelenik egy férfi. Az idő 10:52.

A férfi halványszürke ballonkabátot visel. Harmincas évei második felében járhat, talán közel a negyvenhez. Nyakkendős, öltönycipős, ránézésre vállalati alkalmazott. Fémkeretes, kisméretű szemüveget hord. Csomagja nincs, mindkét keze zsebre dugva. Testmagassága, testalkata, hajviselete is teljesen átlagos. Az a típus, aki nem hagy maradandó benyomást, ha elmegyünk mellette az utcán.

– De hát ez az alak tök átlagosnak tűnik – mondja Búza.

– Azok a legijesztőbbek – dörzsöli az állát Kaoru. – Tele vannak stresszel.

A férfi a karórájára pillant, ellenőrzi, mennyi az idő, és habozás nélkül a 404-es szoba kulcsát veszi el. Sietős léptekkel indul a lifthez. Majd eltűnik a kamera látómezejéből. Kaoru itt megállítja a lejátszást.

Aztán kérdést intéz a másik két nőhöz:

– Na, összeállt ebből valami?

– Vállalati alkalmazottnak látszik – mondja Búza.

Kaoru hitetlenkedve néz rá, és a fejét csóválja. – Te, ha nem mondd, soha ki nem találom, hogy egy öltönyös-nyakkendős alak, ebben az időpontban munkából hazafelé tartó vállalati alkalmazott!

– Bocsika – felel Búza.

– Viszont úgy tűnik, a fickó elég rutinos az ilyesmiben – szól hozzá Tücsök. – Ismeri a járást, értitek, nem úgy néz ki, mintha bármiben bizonytalankodna.

Kaoru egyetért. – Úgy van. Rögtön elveszi a kulcsot, és egyenesen megy is a lifthez. A legrövidebb út, semmi fölösleges kör. Körül se néz.

Búza: Vagyis nem először jár itt?

Tücsök: Más szóval törzsvendégünk.

Kaoru: Valószínűleg. És korábban is rendelt már így nőt.

Búza: Ja, vannak, akik a kínai lányokra indulnak rá.

Kaoru: Bizony, méghozzá sokan. Viszont, ha vállalati alkalmazott és többször volt már itt, akkor nagy eséllyel egy közeli cégnél melózik.

Búza: Igazad lehet.

Tücsök: És főleg éjszakai műszakban dolgozik.

Kaoru kétkedve pillant Tücsökre. – Miből gondolod? Az is lehet, hogy aznapra letudta a melót, piált egyet valahol, ellazult, és kanosnak érezte magát, nem?

Tücsök: Igen ám, csak hogy ennek semmi cucca nem volt. A munkahelyén hagyta a holmiját. Ha innen hazafelé indulna, lenne nála valami. Táská, iratok, ilyesmi. Üres kézzel egyetlen vállalati katona se jár munkába. Ami azt jelenti, hogy ez az alak innen visszamegy a melóhelyére. Nekem így állt össze.

Búza: Késő éjszaka még bent melózna?

Tücsök: Jó páran akadnak, akik hajnalig bent maradnak dolgozni. Főleg a rendszermérnököknél gyakori. Egymagukban piszkálgatják a hálózatot, mikor mindenki más hazahúzott, és kiürült a ház. Munkaidőben nem állíthatják le az egész rendszert, hogy nekiálljanak buherálni. Szóval éjjel kettő-háromig túlóráznak, aztán taxival mennek haza. Nekik jár a cégtől taxijegy.

Búza: Vagy úgy. Most, hogy mondod, ennek az ürgének kicsit olyan számítógépes *otaku* feje van. De Tücsök, te honnan tudsz ilyeneket?

Tücsök: A látszat ellenére én régebben vállalati munkaerő voltam! Irodista, egy elég jó helyen!

Búza: Komolyan?

Tücsök: Még szép, komolyan dolgoztam, egy vállalatnál muszáj!

Búza: Nahát, de akkor meg miért...

Kaoru türelmetlenül közbevág:

– Hé, egy pillanat! Ne térjünk el a témától! A magánügyeiteket máshol beszéljétek meg!

Búza: Booocsi!

Kaoru visszaáll 10:52-re a felvételen, és ezúttal kockánként játssza le. Kiválaszt egy alkalmas pontot, ott kimerevíti a képet, majd lépésenként kinagyítja a részt, melyen a férfi látható. Utána kinyomtatja. A férfi arca jó nagyban jelenik meg, színes nyomtatásban.

Búza: Azt a mindenit!

Tücsök: Szóval ilyesmi tényleg lehetséges! Tisztára, mint a *Szárnyas fejedelmében*!

Búza: Hasznosnak hasznos, de félelmetes ez a világ, ha belegondolsz! Már egy szexhotelbe se sétálhatsz be nyugodtan!

Kaoru: Szóval ti is jobban teszitek, ha nem rosszalkodtok itt-ott-amott! Manapság nem lehet tudni, hol figyel egy kamera!

Búza: A falnak is füle van meg kamerája!

Tücsök: De tényleg! Vigyázni kell!

Kaoru öt példányt nyomtat az iménti képből. A három nő figyelmesen nézi azt az arcot.

Kaoru: A nagyítás miatt szemcsés a kép, de nagyjából azért kivehetőek az arcvonásai, nem?

Búza: Ja-ja, ha belefutnék az utcán, felismerném!

Kaoru nagy recsegés-ropogással ide-oda forgatja a fejét, szótlanul töpreng. Végre eszébe jut valami. – Használtátok azóta az irodai telefont, hogy én az előbb kimentem? – kérdezi a két nőtől.

Azok a fejüket rázzák.

Búza: Én nem.

Tücsök: Én sem!

Kaoru: Vagyis azóta, hogy az a kínai kislány használta, senki se tárcsázott rajta más számot?

Búza: Hozzá se nyúltunk.

Tücsök: Egy ujjal se!

Kaoru fogja a telefont, és egy lélegzetvételnyi szünet után megnyomja az újratárcsázó gombot.

Kétszer kicseng, majd beleszól egy férfi. Kínaiul hadar valamit.

Kaoru megszólal:

– Hali, a Hotel Alphaville-ből telefonálok. Na szóval, ma este 11 körül kijött ide egy lányotok, a mi vendégünk hívására, aztán a vendég szarrá verte, megvan? Na most, itt van nálam a fickó fotója. Amit a biztonsági kamera csinált róla. Gondoltam, esetleg szeretnétek egy példányt.

A másik fél a vonal végén hallgat néhány pillanatig. Azután japánul mondja:

– Várj egy kicsit!

– Várok én! – mondja rá Kaoru. – Örökkön örökké!

A vonal másik végén mintha megbeszélés zajlana. Kaoru egy golyóstollat forgat ujjai között, közben végig fülén a telefon. Búza ezalatt megteszi mikrofonnak a seprű nyelét, és önfeledten énekel bele: „Hull a hóóó... Mondd, merre jáááársz... De várok ééén... Örökkön örökkééé...”

A férfi ismét beleszól a telefonba:

– Ott van most az a fotó?

– Frissen és ropogósan! – válaszol Kaoru.

– Honnan tudod ezt a számot?

– Ezekben az új szerkentyűkben sok hasznos funkció van – feleli Kaoru.

A férfi néhány másodpercig hallgat.

– Tíz perc és ott vagyok.

– A bejáratnál várok.

Megszakad a vonal. Kaoru összehúzza a szemöldökét, és leteszi a telefont. Vastag nyaka recseg-ropog, amint megint ide-oda forgatja a fejét. A szobára csend ereszkedik. Búza óvatosan megszólal:

– Kaoru...

– Na, mi van?

– Frankón odaadod a fotót annak a csapatnak?

– Nem megmondtam az előbb, hogy nem bírok megbocsátani az olyan szemeteknek, akik szétvernek egy ártatlan kislányt? Azzal is

felcseszte az agyam, hogy nem fizette ki a szobát, és kurvára nem tetszik az a nyálas *havi-fixet-húzok-egy-elit-vállalatnál* képe.

Búza: Igen, de ha azok a tagok megtalálják, a végén még rákötnék egy nehezéket, aztán bedobják a Tokió-öbölbe, nem? Ilyesmibe rohadtul nem kellene belekeveredni.

Kaoru szemöldöke továbbra is összehúzva. – Kinyírni azért nem fogják. A zsaruk azzal nem nagyon törődnek, ha a kínaiak egymást öldöklik, de ha egy tisztességes japánt gyilkolnak meg, az már más történet. Akkor kezdődik a macera. Inkább csak jól elkapják, tartanak neki egy kis eligazítást, max. levágják az egyik fülét.

Búza: Uhh, az fájni fog...

Tücsök: Tisztára Van Gogh!

Búza: Csakhogy, Kaoru, szerinted meg lehet találni egyetlen embert pusztán egy fotó alapján? Olyan hatalmas ez a város.

Kaoru: Ezek a tagok, ha egyszer eldöntötték, hogy belemennek valamibe, nem végeznek félmunkát. És ilyen ügyekben csökönyösek. Ha hülyére veszi őket egy ilyen kis szarházi amatőr, a lányok előtt sincs megállásuk, a saját köreikben meg elvesztik a jó hírüket. És aki elveszti a jó hírét, az nem él túl a világukban.

Kaoru fölvesz egy cigarettát az asztról, a szájába teszi és gyufával meggyújtja. Csücsörít, majd hosszan a monitorra fújja a füstöt.

A kimerevített képernyőn a férfi felnagyított arca látszik.

Tíz perccel később. Kaoru és Búza a szálloda bejáratának közelében várakoznak. Kaorun az előbbi bőrkabátja van, kötött sapkája mélyen a szemébe húzva. Búzán hatalmas, vastag pulóver. Nagyon fázhat, mert szorosan összefonja maga előtt a karját. Kisvártatva megjelenik hatalmas motorján ugyanaz a férfi, aki korábban a nőért jött. Viszonylag távol áll meg a két várakozó alaktól. És persze járni hagyja a motort. Leveszi bukósisakját, a tankra teszi, és óvatosan lehámozza jobbjáról a kesztyűt. Aztán dzsekije zsebébe dugja, és mozdulatlanul vár. Kaoru öles léptekkel odagyalogol a pasashoz, és átnyújt neki három példányt a férfi arcát ábrázoló kinyomtatott fotóból. Aztán megszólal:

– A jelek szerint egy környékbeli cégnél áll alkalmazásban. Gyakran dolgozik éjszaka, és valószínűleg korábban is rendelt ide

nőt. Lehet, hogy törzsvendégetek.

A fickó átveszi a fotókat, néhány másodpercre rájuk bámul. Nem úgy néz ki, mintha különösebben érdekelné, amit lát.

– És? – néz Kaorura.

– Mi az, hogy és?

– Miért fontos neked, hogy ideadd a fotóját?

– Gondoltam, esetleg jól jönne nektek. Nem jön jól?

A fickó ezt válasz nélkül hagyja, lehúzza dzsekije cipzárját, és a nyakából lógó irattartó tasakba csúsztatja a félbehajtott képeket. Aztán nyakig felhúzza a cipzárt. Ezalatt végig Kaoru arcába néz. Egy pillanatra sem veszi le róla a szemét.

A fickó azt akarja kifürkészni, hogy Kaoru mit akar cserébe az információszolgáltatásért. De nyíltan nem kérdezi meg. Végig ugyanabban a testtartásban, némán várja, hogy befusson a válasz. Kaoru is összefont karral, metsző tekintettel méregeti a férfit. Ő sem hátrál. Tart egymást fojtó hangulatú fixírozásuk.

Kaoru egy jól eltalált pillanatban megköszörüli a torkát, és megtöri a csendet:

– Figyu, szólnátok róla, ha netán megtaláltátok ezt az alakot?

A pasas bal kezével megmarkolja a kormányt, jobb kezét könnyedén a bukósisakra teszi.

– Szóljunk róla, ha netán megtaláltuk ezt a fickót? – ismétli el gépiesen.

– Úgy van.

– Csak annyi kell, hogy szóljunk?

Kaoru bólint. – Elég, ha a fülembe súgjátok. A többit nem akarom tudni.

A férfi egy időre eltöpreng. Azután koppant két aprót bukósisakja tetején.

– Ha megtaláltuk, szólunk róla.

– Várom – nyugtázza Kaoru. – Még most is szokásotok levágni a delikvens fülét?

A fickó kicsit elgörbíti a száját. – Az embernek élete egy van. De füle kettő.

– Az lehet, de ha elveszít egy fület, nem tudja föltenni a szemüvegét.

– Az az ő baja.

Itt véget ér a beszélgetés. A fickó fejébe nyomja a bukósisakját. Egy gyors mozdulat a váltókaron, majd megfordul és eltűnik.

Kaoru és Búza kint álldogálnak az utcán, sokáig szótlanul néznek arra, amerre eltűnt a motor.

– Ez a faszi, tisztára, mint egy kísértet – szólal meg végül Búza.

– Végül is, ez a kísértetek órája – válaszol Kaoru.

– Ijesztő.

– Az bizony.

Visszamennek a szállodába.

Kaoru egyedül van az irodában. Lába az asztalon. Megint kézbe veszi a kinyomtatott fotót, és elnézegeti. A férfi kinagyított arca. Kaoru dörmögve felmordul, és a mennyezetre pillant.

02:43

Egy férfi ül a számítógépnél, és dolgozik. Az a férfi, aki a Hotel Alphaville biztonsági kamerájának felvételén látszott. A halványszürke ballonkabátos férfi, aki a 404-es szoba kulcsát vette el. Vakon gépel, oda se pillant a billentyűzetre. Iszonyatosan gyors. De tíz ujja még így is éppen hogy csak követni tudja gondolatainak sebességét. Ajka szorosan összezárva. Arca mindvégig kifejezéstelen. Nem derül fel, ha jól halad a munkájával, és nem látszik rajta csalódottság, ha nem halad jól. A férfi ingujja könyékig feltúrva, ingén a legfelső gomb kigombolva, nyakkendője meglazítva. Szükség esetén egy ceruzával számokat és jeleket jegyez le a maga mellé készített jegyzetömbbe. Radíros végű, hosszú, ezüstszerű ceruza. A VERITECH cégnév olvasható rajta. Egy asztali tolltartó tálcában hat szál, szintén ezüstszerű ceruza fekszik szépen egymás mellett. Nagyjából azonos hosszúságúak. Olyan hegyesek, hogy hegyesebbek már nem lehetnének.

Tágas szoba. A férfi bent maradt és egymagában dolgozik az irodában, melyből mind hazamentek már a munkatársai. Az asztalán álló mini CD-lejátszóból Bach zongoramuzsikája szól mérsékelt hangerővel. Az *Angol szvit*ek, Ivo Pogorelič előadásában. A szobában mindenütt sötét van, csak a férfi asztalának környékét világítja meg a mennyezeti neoncsövek fénye. A látvány *Magány* címmel Edward Hopper ecsetjére kívánczogna. Maga a férfi azonban nem igazán érzi elhagyatottnak magát ebben a helyzetben. Sőt, jobban is jön, hogy nincsenek körülötte emberek. Úgy végezheti a munkáját, hogy nem zavarják meg az összpontosításban, és közben hallgathatja a zenét, amit szeret. Hogy netán utálná a munkáját, az fel sem merül. Amíg a munkájára koncentrál, addig nem kell a valóság ügyes-bajos dolgaival foglalkoznia, és ha nem sajnál némi fáradságot meg időt, akkor teljes mértékben logikusan és analitikusan kezelheti a problémákat. Félig az öntudatlanság szintjén

követi a zene áramlását, bámulja a monitort, és mozgatja ujjait olyan sebességgel, hogy nem marad le Pogorelic-től. Mozdulataiban nincs fölösleges elem. Abban a térben csak a mívés tizennyolcadik századi zene, ő, meg az órá bízott technikai probléma létezik.

Időnként azonban mintha megzavarná fájós jobb kézfeje, szünetet iktat be, néhányszor kinyitja és ökölbe szorítja jobbját, csuklójával köröz. Bal kezével megmasszírozza jobb kézfejét. Nagyot sóhajt, a karórájára pillant. Egészen kicsit összehúzza a szemöldökét. Fájós jobbjá miatt a szokásoshoz képest némileg akadozik a munka feldolgozása.

A férfi ruhája tiszta, tip-top. Egyedinek nem egyedi, azt sem lehet mondani, hogy stílusos lenne a viselete, de azért a férfi a maga módján odafigyel arra, hogy mit vesz magára. Az ízlése sem rossz. Inge és nyakkendője is drága darabnak tűnik. Feltehetően márkás holmik. A férfi arca intelligens benyomást tesz, ránézésre jó nevelést kaphatott. A bal csuklóján viselt óra elegáns, vékony típus. A szemüvege Armani. Keze nagy, ujjai hosszúak. Körmei szépen ápoltak, gyűrűsujján kecses jegygyűrű. Arcvonásaiban nincsen semmi egyedi, de arckifejezésének apró rezdüléseiből sejthető, hogy erős akaratú. Negyven év körüli lehet, az arca legalábbis még egyáltalán nincs megereszkedve. Külseje olyan hatást tesz, mint egy akkurátusan rendbe tett szoba. Nem olyan férfinak tűnik, aki kínai prostit vesz egy szexhotelben. Olyannak meg végképp nem, aki igazságtalanul elveri a nőt, majd elszedi a ruháját. Pedig valójában pontosan ezt tette, *kénytelen volt ezt tenni*.

Megszólal a telefon, de a férfi nem veszi föl. Arcán a legkisebb változás sem látszik, ugyanolyan tempóban folytatja a munkát. Hagyja, hadd csörögjön a telefon. Tekintete sem rezdul. A telefon négyet csörög, majd bekapcsol az üzenetrögzítő.

„Sirakava vagyok. Jelenleg nem tudom fölvenni. Kérem, a hangjelzés után hagyjon üzenetet!”

Hangjelzés.

– Halló! – szól bele egy női hang. Mély, motyogó, kicsit álmos hang. – Én vagyok az, felvennéd, ha esetleg ott vagy?

Sirakava, továbbra is a monitort bámulva, megállítja a zenét a keze ügyébe készített távirányítóval, aztán kihangosítja a hívást.

– Itt vagyok – szólal meg.
– Az előbb hívtalak, de nem voltál a helyeden, gondoltam, ma talán korán hazaérsz – mondja a nő.

– Az előbb, az hány óra?

– Talán tizenegy után? Hagytam üzenetet.

Sirakava a telefonkészülékre pillant. Valóban, pirosan villog az Üzenetek gomb.

– Bocs. Nem vettem észre. A munkára koncentráltam – mondja Sirakava. – Szóval tizenegy után. Pont kint voltam vacsorázni. Aztán beugrottam a Starbucksba, ittam egy macchiátót. Te végig ébren voltál?

Sirakava, míg beszél, egyfolytában veri a billentyűzetet.

– Fél tizenkettő körül azért lefeküdtem aludni, de rosszat álmodtam, az előbb fölriadtam, és láttam, hogy még nem vagy itthon... És ma mi volt?

Sirakava nem érti a kérdést. Abbahagyja a gépelést, a telefonra néz. Szeme sarkában egy pillanatra elmélyülnek a ráncok. – Mi az, hogy *mi volt*?

– Hát hogy mi volt a vacsorád.

– Ja, kínai. Mint mindig. Sokáig jóllakottnak érzem magam utána.

– Finom volt?

– Nem... nem éppen.

Tekintetét újra a monitorra emeli, és gépelni kezd.

– És a munka?

– Elég kemény a helyzet. Egy kolléga nagyon mellélőtt. Ha valaki reggelre nem teszi ezt rendbe, itt délelőtt nem lesz webkonferencia.

– És ez a *valaki* megint te leszel, ugye?

– Úgy van – feleli Sirakava. – Hiába nézek körül, sehol senki.

– Meg tudod javítani reggelre?

– Persze. Egy csúcs profival beszélsz, aki rossz napjain is kihozza döntetlenre. Ráadásul, ha holnap reggel nem tudjuk megtartani a webkonferenciát, még a végén nem tudjuk felvásárolni a Microsoftot.

– Felvásároljátok a Microsoftot?

– Vicceltem! – mondja Sirakava. – De egy órába még beletelik. Utána hívok egy taxit, fél öt körül érek haza.

– Szerintem akkor már aludni fogok. Hat után kelnem kell, hogy megcsináljam a gyerekeknek a *bentót*.

– Amikor kelsz, akkor szerintem én fogok úgy aludni, mint a bunda.

– Amikor meg te kelsz, én ebédelek a munkahelyemen.

– És amikor te hazaérsz, én akkor kezdek igazán dolgozni.

– Vagyis megint elkerüljük egymást.

– Jövő héten, ha minden igaz, visszaállunk emberibb időszámításra. A kollégák is megjönnek, elvileg az új rendszer is stabilizálódik.

– Tényleg?

– Elvileg.

– Mintha úgy rémlene, hogy egy hónapja is hallottam már pontosan ugyanezt.

– Ja, múltkor elmentettem, ez kopipészt volt.

A feleség felsóhajt. – Remélem, most összejön. Néha szeretnék együtt vacsorázni és ugyanakkor ágyba bújni.

– Ühüm.

– Ne hajtsd túl magad!

– Semmi gond, a végén, mint mindig, szépen begurítom, megtapsolnak, aztán indulok haza.

– Akkor szia.

– Szia.

– Ja, egy pillanat!

– Hm?

– Nehezemre esik ilyesmivel terhelni egy csúcs profit, de hazafelé beugranál tejért egy éjjel-nappaliba? Ha van nekik, akkor Takanasi alacsony zsírtartalmú kellene.

– Oké. Nem gond. Egy Takanasi alacsony zsírtartalmú rendel.

Sirakava kinyomja a telefont. Az órájára pillant, ellenőrzi az időt. Fogja az asztalon várakozó bögrét, és iszik egy kortyot a maradék, kihűlt kávéból. A bögrén INTEL INSIDE logó. Sirakava bekapcsolja a CD-lejátszót, majd Bach zenéjének ritmusára nyitja ki és szorítja ökölbe jobbját. Mélyet lélegzik, friss levegőt küld a tüdejébe. Azután átkapcsolja a fejét, és folytatja a félbehagyott munkát. Ismét az lesz

a legfőbb kérdés, hogy A pontból B-be hogy lehet összehangoltan, a legrövidebb úton eljutni.

Egy éjjel-nappali belseje. A hűtőpultban Takanasi alacsony zsírtartalmú tej dobozai sorakoznak. Takahasi a tejek között keresgél, közben halkán a *Five Spot After Dark* főtémáját fütyörészi. Csomag nincs nála. Kinyúl, levesz egy Takanasit, de fintorog, mikor meglátja, hogy alacsony zsírtartalmú. Ez számára alapvető morális kérdés lehet. Nem pusztán annyi, hogy magas-e vagy alacsony a tej zsírtartalma. Visszateszi a tejesdobozt a helyére, és levesz mellőle egy normál zsírtartalmút. Megnézi a szavatossági idejét, majd beteszi a kosarába.

Innen átmegy a gyümölcspulthoz, fölemel egy almát. A lámpa alatt mindenféle szögből megvizsgálja azt az almát. Nem igazán nyeri el a tetszését. Visszateszi a helyére, fog egy másikat, ezt is tüzetesen megszemléli. Néhányszor végigjártssza ezt, majd – noha szó sincs róla, hogy elégedett lenne – kiválaszt egy úgy-ahogy elfogadható darabot. Nagyon úgy tűnik, hogy az alma meg a tej számára különleges fontossággal bíró élelmiszer. Elindul a kasszához, de menet közben megakad a tekintete egy nejlomba csomagolt, puha, halas süteményen, és kezébe vesz egyet. Miután leellenőrizte a csomagolás sarkába nyomtatott szavatossági időt, ezt is a kosarába teszi. Fizet, a visszajáró aprót lazán bevágja a nadrágja zsebébe, és kísétál az üzletből.

Nekidől a közeli szalagkorlátnak, és ingujjával akkurátusan megtörölgeti az almát. Lehülhetett a levegő, mert halványan látszik a lehelete. Jószerivel egy hajtásra, glugyogva kiissza a tejet, utána beleharap az almába. Időbe telik, míg elfogyasztja, mert közben agyal valamin, és minden egyes falatot alaposan megrág. Mikor végzett az almával, egy rongyossá gyűrődött zsebkendővel megtörli a száját, nejlonzacskóba teszi a tejesdobozt meg az almacsutkát, odaviszi az éjjel-nappali előtti kukába, és kidobja. A halas süteményt a kabátja zsebébe dugja. Narancssárga Swatch óráján megnézi az időt, majd egyenesen fölemelt karokkal hatalmasat nyújtózkodik.

03:03

Pillantásunk visszatért Aszai Eri szobájába. A szobában első blikkre nincs változás az iméntiekhez képest. Csupán mélyült az éjszaka, annyival, amennyit előrehaladt az idő. Csupán egy fokkal súlyosabbá vált a csönd.

De mégsem. Nem is. Valami megváltozott. Ebben a szobában valami *egészen* más, mint az előbb.

Rögtön észrevesszük a különbséget. Az ágyban nincs senki. Nem fekszik benne Aszai Eri. Mivel az ágynemű teljesen rendezett, az sem valószínű, hogy míg távol voltunk, a lány fölébredt, fölkel, és elment valahova. Tökéletesen be van ágyazva. A legapróbb nyomát sem látni annak, hogy csak az imént még benne aludt Eri. Fura. Mégis mi történhetett?

Körülnézünk.

A tévé még mindig megy. Az előbbi szobát mutatja. A bútorozatlan, hatalmas, üres szobát. Az egyenneoncsöveket meg a linóleumpadlót. Most azonban olyan stabil az adás, hogy szinte rá sem ismerünk. Sístergő hang sincs, a kép körvonalai is tiszták, foltok sehol. A kábel stabilan csatlakozik be valahova – akárhol is van az a valahol. A tévé világosan derengő képernyője úgy világítja be a szobát, ahogyan telehold fénye csorog kihalt mezőre. Kivétel nélkül minden, ami a szobában van, több-kevésbé a tévé kibocsátotta mágnesesség hatása alatt áll.

A televízió képernyője. Az Arctalan Férfi az előbbi széken ül. Barna öltöny, fekete öltönycipő, fehér por, szorosan az arcra tapadó, csillogó maszk. Testhelyzete sem változott az előbb látotthoz képest. Kihúzza magát, két kezét egymás mellett nyugtatja a térdén, enyhén előredőlve, elmerülve néz valamit maga előtt. Szeme a maszk mélyén rejtőzik. Mégis érezni, hogy a férfi mereven bámul valahova. Vajon mit figyelhet ilyen átéléssel? Mintha kérdésünkre akarna válaszolni, a tévékamera leköveti a férfi pillantásának irányát. A férfi

pillantása egy ágyra irányul. Fából készült, szerény, egyszemélyes ágy – és Aszai Eri alszik benne.

Összehasonlítjuk az üres ágyat, ami ebben a szobában áll, meg azt az ágyat, amit a tévé képernyőjén látni. Részletekbe menően összevetjük a kettőt. Akárhogy nézzük, a kettő ugyanaz az ágy. Az ágytakaró is ugyanaz az ágytakaró. Az egyik ágy azonban a tévében van, a másik meg ebben a szobában. És abban az ágyban, ami a tévében van, ott alszik Aszai Eri.

Valószínűleg az a valódi ágy, feltételezzük. A valódi ágyat, míg nem figyeltük (több mint két óra eltelt azóta, hogy kimentünk ebből a szobából), Eristül átvitték odaátra. Itt csupán egy ágypótlék maradt. Valószínűleg *jelként*, mely betölti az üres helyet, melynek ott maradnia kellett volna.

Annak a másfajta világnak az ágyában Eri ugyanolyan mélyen alszik, mint mikor itt volt, ebben a szobában. Pontosan olyan szépen, pontosan olyan súlyosan. Nem érzékeli, hogy ő (vagy talán úgy kellene mondanunk, hogy a teste) valakinek a keze által beszállított a tévé képernyője mögé. A mennyezeten sorakozó neoncsövek vakító fénye sem világít be álma tengerárkának mélyére.

Az Arctalan Férfi eltakart szeme rejtekének mélyéről óvja Erit. Eltakart füle lankadatlanul a lány felé figyel. Eri is, az Arctalan Férfi is rendületlenül kitartanak ugyanazon pózban. Mint a környezetbe beolvadó állatok, mindketten ritkábban vesznek levegőt, lenyomják testhőmérsékletüket, őrzik csendjüket, ellazítják izmaikat, eltorlaszolják tudatuk bemenetét. Ránézésre mintha szüneteltetett lejátsszást látnánk, de erről szó sincs. Ez valós időben érkező, élő kép. A mi szobánkban is, meg a túloldali szobában is ugyanúgy, egyenletesen múlik az idő. A két szoba azonos időben létezik. Ezt onnan tudni, hogy az Arctalan Férfi válla néha-néha lágyan emelkedik és süllyed. Legyen bármi a szándékunk, kinek-kinek a magáé, ugyanolyan sebességgel sodor bennünket lefelé az idő árama.

03:07

A Skylark étterem. Az előbbihez képest megfogyatkoztak a vendégek. A hangoskodó diákcsapat sincs már itt. Mari egy ablak melletti helyen ül, és persze a könyvét olvassa. Szemüveg nincs rajta. Sapkája az asztalon nyugszik. Táskája és baseballzsakija a mellette levő ülésre téve. Az asztalon szendvicsses tányér és egy bögre gyógynövényes tea. A szendvicsek fele még megvan.

Az üzletbe belép Takahasi. Csomag nincs nála. Körülnéz az étteremben, meglátja Marit, és odamegy egyenesen hozzá.

– Hali! – szólítja meg.

Mari fölnéz, konstatálja, hogy Takahasi az, könnyedén biccent. Nem szól.

– Leülhetek ide egy kicsit, ha nem zavarlak?

– Tessék – mondja Mari semleges hangon.

Takahasi leül, szembe Marival. Leveszi a kabátját, felhúzza pulóvere ujját. Megjelenik a pincérnő, felveszi a rendelést. A fiú kávéért kér.

Takahasi az órájára néz. – Hajnali három. Most van a legsötétebb, ilyenkor legnehezebb bírni. Nem vagy álmos?

– Nem különösebben – feleli Mari.

– Én tegnap nem sokat aludtam. Meg kellett írnom egy húzós dolgozatot.

Mari semmit nem mond.

– Kaoru mondta, hogy valószínűleg itt vagy.

Mari bólint.

Takahasi folytatja:

– Bocs az előbbiért. Tudod, a kínai lányos történet. Próba közben hívott a mobilomon Kaoru, hogy nem ismerek-e valakit, aki tud kínaiul, mondjuk, honnan ismernék, de aztán beugrottál te. És mondtam Kaorunak, hogy ha beszél a Denny'sbe, ott lesz egy Aszai

Mari nevű lány, aki így és így néz ki, és állítólag folyékonyan beszél kínaiul. Remélem, nem volt gond.

Mari szemüvege helyét masszírozza ujjhegyével. – Nem, semmi gond.

– Kaoru azt mondta, hogy nagy segítség voltál. Hálás érte. És úgy tűnik, eléggé megkedvelt téged.

Mari témát vált:

– A próbátoknak már vége?

– Szünetet tartunk – feleli Takahasi. – Akartam inni egy forró kávét, hogy fölbredjek, és a lényeg, hogy meg akartam köszönni neked. Aggódtam, hogy esetleg föltartottalak valamiben.

– Miben tartottál volna föl?

– Azt nem tudom – feleli a fiú. – Mindegy miben, *valamiben*.

– Te élvezed, amikor zenélsz? – kérdi Mari.

– Ühüm. A zenélésnél csak azt élvezem jobban, mikor a levegőben szállok.

– Te már szálltál a levegőben?

Takahasi elmosolyodik. Mosolyogva tart egy kis szünetet.

– Nem, nem szálltam a levegőben – feleli. – Csak *például* mondtam.

– Hivatásos zenész akarsz lenni?

A fiú a fejét rázza. – Annyira nem vagyok tehetséges. Imádok zenélni, de abból nem lehet megélni. A között, hogy jó vagy valamiben, meg hogy tényleg alkotsz valamit, nagy különbség van ám. Szerintem én elég jól játszom a hangszeremen. Többen dicsérnek is, és persze örülök a dicséretnek. De ennyi. Úgyhogy hó végével otthagynom a bandát, ki akarok szállni a zenélésből.

– Konkrétan mit jelent *tényleg alkotni valamit*?

– Hm... Azáltal, hogy szíved mélyéig juttatod a zenét, észrevétlenül te magad is átalakulsz fizikailag, és közben a hallgatóid is. Ennek a közösen megélt élménynek a létrehozását jelenti. Talán.

– Nehéznek hangzik.

– *Nagyon* nehéz – feleli Takahasi. – Ezért szállok ki. A következő megállónál átugrok egy másik vonatra.

– Többet hozzá se érsz a hangszeredhez?

A fiú megfordítja az asztalon nyugvó két kezét, hogy a tenyere nézzen fölfelé. – Még az is lehet, hogy így lesz.

– Elmész dolgozni?

Takahasi a fejét rázza.

– Nem, nem dolgozni fogok.

– Akkor mit csinálsz? – kérdi Mari kis szünet után.

– Belevetem magam a jogba. Felkészülök a jogi szakvizsgára.

Mari hallgat. Mégis úgy tűnik, hogy kissé feltámadt az érdeklődése.

– Mondjuk, biztos időbe fog telni – teszi hozzá a fiú. – Mert az igaz, hogy joghallgató vagyok, de eddig csak a bandával foglalkoztam, és épp annyit tanultam, amennyit muszáj volt. Ezt akkor se lesz egyszerű behozni, ha most megjavulok és széttanulom magam. Nem adják azt olyan könnyen.

A pincérnő meghozza a kávékat. Takahasi tejszínt tesz bele, zajosan megkeveri egy kanállal, majd belekortyol.

Azután mondja tovább:

– Megmondom őszintén, életemben először támadt kedvem *komolyan* tanulni valamit. Az osztályzataim sose voltak rosszak. Különösebben jók se, de rosszak se. Amikor tényleg számított, akkor jól ki tudtam szűrni a lényegét, úgyhogy viszonylag jó eredményeim voltak. Ez az erősségem. Ennek hála bejutottam egy tűrhető egyetemre, és ha így megy tovább, akkor szerintem felvesznek majd egy tűrhető céghez. Na és akkor kötök majd egy tűrhető házasságot, lesz egy tűrhető családom... ugye? De megundorodtam ettől. Hirtelen.

– Miért? – kérdi Mari.

– Úgy érted, miért támadt kedvem hirtelen komolyan tanulni valamit?

– Úgy.

Takahasi, két kezében egyre a kávésbögrét szorongatva, összehúzott szemmel pillant Marira. Mintha ablak résén lesne be egy szobába. – Értsem úgy, hogy azért kérded, mert tényleg hallani akarod a választ?

– Persze. Általában azért kérdezünk, mert hallani akarjuk a választ, nem?

– Elvileg igen. De vannak, akik csak udvariasságból kérdezgetnek.

– Ezt nem tudom, na de én miért kérdezgetnélek téged udvariasságból?

– Az is igaz. – Takahasi kicsit eltöpreng, majd visszateszi csészéjét a csészealjra. Száraz csörrenés hallatszik. – Na most, a magyarázatnak létezik egy rövid meg egy hosszú verziója, melyiket kéred?

– A közepeset.

– Rendben. Középhossz rendel!

Takahasi nagyjából összeszedi a mondanivalóját.

– Idén áprilistól júniusig a bíróságra járkáltam. A Tokiói Kerületi Bíróságra, Kaszumigaszekibe. Be kellett ülni pár tárgyalásra és beszámolót írni, ez volt a szemináriumi házi feladat. Ööö, te jártál már bíróságon?

Mari a fejét rázza.

Takahasi elmagyarázza:

– A bíróság hasonlít egy multiplex mozihoz. Az aznap tartandó tárgyalások meg a kezdési idejük, mint egy moziműsor, listázva vannak egy táblán a bejáratnál, ebből kiválasztod, ami érdekel, aztán bemész meghallgatni. Bárki szabadon bemehet. Fényképezőgépet meg diktafont viszont nem lehet bevinni. Ennivalót se. Beszélgetni is tilos. Az ülések keskenyek, és ha elszundikálsz, esetleg figyelmeztetnek a teremőrök. De hát a belépés ingyenes, szóval reklamációnak helye nincs.

Takahasi kis szünetet tart.

– Főleg büntetőperekre ültem be. Tettleges bántalmazás, gyűjtogatás, rablógyilkosság, hasonlók. Van egy rossz alak, rosszat csinál, elkapják, bíróság elé állítják. Kiszabják rá a büntetést. Ezt könnyebb felfogni, nem? Gazdasági meg politikai bűncselekményeknél megbonyolódik az eset háttere. Nehezebbé válik elkülöníteni a jót meg a rosszat, és úgy már macerás. Én meg úgy voltam vele, hogy gyorsan le akarom zavarni a beszámolókat, kapni egy tűrhető jegyet, és kész. Mint a megfigyelési naplót a hajnalka virágzásáról, amit általános nyári szünetében kellett vezetni.

Takahasi itt elhallgat. Saját, asztalra tett tenyerét nézegeti.

– Csakhogy, míg a bíróságra járkáltam és a tárgyalásokat hallgattam, fura módon elkezdtem érdeklődéssel figyelni a tárgyalókat meg a bennük szereplő embereket. Vagyis inkább fokozatosan egyre kevésbé tudtam úgy viszonyulni, hogy semmi közöm ezekhez az ügyekhez. Nagyon érdekes érzés volt. Mert akárhogy nézzük, akik fölött ott ítéleztek, másfajta emberek voltak, mint én. Más világban élő, máshogyan gondolkodó, máshogyan cselekvő emberek. Az ő világuk meg az én világom között stabil, magas fal húzódik. Kezdetben így láttam. Mert arra aztán esély sincs, hogy én erőszakos bűncselekményt kövessek el. Pacifista vagyok, barátságos természet, soha életemben nem emeltem kezét senkire. Szóval színtiszta megfigyelőként, biztonságos távolságból tudtam követni a tárgyalásokat. Mint amikhez nekem semmi közöm.

A fiú felnéz, Marira pillant. Aztán tovább fűzi a szavakat.

– Csakhogy, míg eljártam a bíróságra, hallgattam az érintettek vallomását, az ügyész vádbeszédét, az ügyvéd védőbeszédét, magának a vádlottnak a védekezését, kezdtem elbizonytalanodni. Illetve kezdtem úgy gondolni, hogy a két világ között esetleg nem is létezik fal. Vagy ha létezik is, vékony, papírmásé fal az. Ami beszakad és átdől a másik oldalra abban a pillanatban, hogy kicsit nekidőlsz. Sőt, talán csak észre sem vesszük, hogy a *túloldal* titokban már be is lopakodott a belsőnkbe. Kezdték ilyen érzésem támadni. Szavakkal mondjuk nehéz elmagyarázni.

Takahasi végighúzza ujját a kávéscsésze peremén.

– Na aztán, miután egyszer ilyen gondolataim támadtak, kezdtem egy csomó mindent máshogyan látni. Maga a bíróság mint rendszer, egy fura élőlénynek tűnt.

– Fura élőlénynek?

– Mondjuk például olyannak, mint egy polip. Mély tengerek fenekén élő, hatalmas polip. Félelmetes életereje van, tekergeti a rengeteg hosszú lábát, és a sötét tengerben halad valamerre. Ahogy a tárgyalásokat hallgattam, önkéntelenül is egy ilyen élőlényt képzeltem el. Ez az élőlény mindenféle alakot képes fölvenni. Van, hogy az állam alakját ölti, van, hogy a törvény alakját. Van, hogy annál is bonyolultabb, kibogozhatatlan alakot ölt. Akárhány lábát

vágod le, mindig nő egy új. Elpusztítani senki sem képes. Túlságosan erős, túlságosan mélyen él. Még azt sem tudni, hogy hol tartja a szívét. Engem akkor rettegés fogott el. Meg valami kétségbeesés, hogy akármilyen messzire futok, nem tudok elfutni előle. Azt a lényt kicsit sem érdekli, hogy én én vagyok, te meg te vagy. A lény előtt minden ember elveszti a nevét, elveszti az arcát. Mindannyiunkból pusztá jel lesz. Pusztá szám lesz.

Mari kitartóan nézi a fiút.

Takahasi iszik egy korty kávé. – Nem túl komor ez a téma?

– Abszolút követlek – feleli Mari.

Takahasi visszateszi csészéjét a csészealjra. – Két éve volt Tacsikavában egy eset, gyilkosság és gyújtogatás. A pasas baltával megölt egy öreg házaspárt, lenyúlta a bankbetétpapírjaikat meg a személyi pecsétjükét, aztán felgyújtotta a házukat, hogy eltüntesse a bizonyítékokat. Szeles este volt, négy környékbeli ház is leégett. A pasast halálra ítélték. A mai japán bírósági gyakorlat alapján magától értetődő ítélet. Aki rablógyilkosságot követ el, kettő vagy több embert megöl, azt szinte mind halálra ítélik. Akasztás általira. Ez a pasas ráadásul gyújtogatott is. És úgy egyáltalán, gyalázatos alak volt. Erőszakos természet, és korábban is többször ült. A családja réges-régen lemondott róla, drogfüggő volt, akárhányszor kiengedték, mindig visszaesett. Megbánásnak a leghalványabb nyomát sem mutatta. Ha föllebbez is, száz százalék, hogy elutasítják. Az ügyvédje, akit az állam jelölt ki, eleve lemondott róla. Szóval senki nem lepődött meg, mikor kihirdették a halálos ítéletet. Én magam sem. Míg hallgattam a bírót, amint fölolvassa az ítéletet és jegyzeteltem, azt gondoltam, hogy hát ez egyértelmű. Aztán befejeződött az ítélethirdetés, hazametróztam Kaszumigaszeki állomásra, otthon leültem az asztalomhoz, hogy elkezdjem rendezgetni a jegyzeteim, és akkor hirtelen elkapott a reménytelenség. Hogy is mondjam, olyan volt, mintha hirtelen az egész világon megszűnt volna az elektromos feszültség. Minden egy fokkal sötétebb, egy fokkal hidegebb lett. Remegés fogott el, és nem akart abbamaradni. Azután kicsit könnyezni kezdtem. Vajon miért? Nem tudom megmagyarázni. Miért akaszt ki ennyire, hogy azt az embert halálra ítélték? Hiszen menthetetlen, nyavalyás alak volt.

Közte és köztem elvileg semmiféle hasonlóság vagy kapcsolat nincsen. Akkor meg miért vagyok ilyen mélyen fölkarva?

A kérdés, továbbra is kérdésként, vagy harminc másodpercig ott lebeg fölöttük. Mari várja a történet folytatását.

Takahasi folytatja:

– Azt hiszem, azt akarom mondani, hogy adott egy ember, és mindegy, milyen ember, akit megragad egy hatalmas, polipszerű állat, és beszippantja a sötétség. Akárhogy is logikázunk, ennek látványa elviselhetetlen.

A fiú az asztal fölötti levegőbe bámul, nagyot sóhajt.

– Lényeg, hogy az a nap fordulópont volt, és arra jutottam, hogy nekiállok komolyan tanulni a jogot. Lehet abban valami, amire nekem rá kell találnom. Jogot tanulni talán nem akkora élvezet, mint zenélni, de mit tehetünk, ilyen az élet. Ilyen a felnőtté válás.

Csönd.

– És ez volt a középhosszú magyarázat? – érdeklődik Mari.

Takahasi bólint. – Lehet, hogy kicsit hosszúra nyúlt. Erről most beszéltem először, a terjedelmet nehezen tudtam belőni. Öööö, ha te már nem kérsz, kaphatok egyet abból a maradék szendvicsből?

– Mondjuk, már csak tonhalas van.

– Az jó. Szeretem a tonhalat. Te nem?

– De, szeretem. Viszont ha tonhalat eszel, felgyúlik a szervezetedben a higany.

– Jéé.

– És ha felhalmozódik a szervezetedben a higany, akkor negyvenéves kor után nagyobb eséllyel kapsz szívrohamot. És jobban kopaszodsz.

Takahasi gondterhelt arcot vág. – Vagyis a csirke is tiltólistás, meg a tonhal is?

Mari bólint.

– Véletlenül mindkettőt nagyon szeretem – mondja a fiú.

– Az sajnálatos – feleli Mari.

– Ezen kívül a krumplisalátát is nagyon szeretem, azzal van valami súlyosabb probléma?

– Azt hiszem, a krumplisalátával nincs különösebb gond – válaszol a lány. – Attól eltekintve, hogy nagy mennyiségben hizlal.

– Nem bánom, ha hízok. Nagyon gizda vagyok.

Takahasi elvesz egy tonhalas szendvicset, és jóízűen bekebelezi.

– Na és a szakvizsgáig, egész végig diák akarsz maradni? – kérdi Mari.

– Ja-ja, igen. Közben vállalok majd egyszerűbb diákmunkákat, de egy darabig biztos csóró leszek.

Mari eltöpreng valamin.

– Láttad a *Love Story*? Régi film – kérdi Takahasi.

Mari a fejét rázza.

– Mostanában volt a tévében. Elég jó film. Van Ryan O’Neal, egy gazdag, régi család egyetlen fia, aki még egyetemistaként feleségül vesz egy olasz származású, szegény lányt, mire a családja fogja, és kitagadja. A tandíját se fizetik. Csórón éldegélnek a feleségével kettesben, ő közben keményen tanul, kiváló eredménnyel végez a Harvard jogi karán, és ügyvéd lesz belőle.

Takahasi itt szünetet tart. Aztán folytatja:

– Mondjuk Ryan O’Neal a csóróságot is elég elegánsan adja elő. Fehér, vastag kötött pulóvert hord, hógolyóznak Ali MacGrawval, a háttérben meg szól Francis Lai szentimentális zenéje. Hozzám az ilyesmi szerintem nem illene. Én, ha csóró vagyok, akkor csóró vagyok, nem más. És biztos hóból se esne elég.

Mari még mindig töpreng valamin.

– Hogy milyen munkákat vállal Ryan O’Neal, miután sok küszködés árán ügyvéd lett, arról szinte semmit nem árulnak el a nézőknek. Mindössze annyit tudunk meg, hogy egy elsőrangú jogi irodánál helyezkedett el, és irigylésre méltóan sokat keres. Manhattan legjobb részén lakik egy hatalmas apartmanházban, amihez ajtónálló portás is jár, belép egy fehér angolszász protestáns elitnek fenntartott sportklubba, ha ideje engedi, squasht játszik yuppie kollégáival. Ennyi.

Takahasi vizet iszik az előtte álló pohárból.

– És aztán mi lesz vele? – kérdi Mari.

A fiú fölfelé néz egy kicsit, felidézi a cselekményt:

– Happy end. Boldogan, egészségben éldegélnek kettesben. Győzött a szerelem. Régen nehéz volt az élet, de most szupi-szuper!
– valami ilyesmi. Csili-vili Jaguárral jár, squasht játszik, telente néha

hógolyózik. Az apja viszont, aki kitagadta, magányosan hal meg, cukorbetegségtől, májzsugortól és Meniére-betegségtől kínozva.

– Nem értem, hogy mégis mi az érdekes ebben a történetben.

Takahasi kicsit félrebillenti a fejét. – Hm, hogy mi volt benne érdekes? Nem emlékszem. Dolgom volt, és nem figyeltem oda a végére... Figyu, nem sétálunk egyet, hogy kiszellőztessük a fejünket? Gyalog nem messzire van egy kis park, ott buliznak a macskák. Gyere, vigyünk nekik egy kis higanyos tonhalszenyát! Halas süteményem is van. Bírod a macskákat?

Mari aprót bólint. Táskájába süllyeszti a könyvét, és feláll.

Kettesben haladnak az úton. Most nem beszélgetnek. Takahasi fütyörészik menet közben. Egy koromfekete Honda motor halad el mellettük, lassan. A motoron az a kínai férfi ül, aki a nőért jött az Alphaville-be. A férfi, aki lófarokban hordja a haját. Most nincs rajta egész arcot takaró bukósisakja, figyelmes pillantása a környéket pásztázza. A férfi és Takahasi meg Mari kettőse között azonban nincsen érintkezési pont. A mélyen berregő motorhang a két fiatal felé közelít, majd elhagyja őket.

Mari Takahasihoz fordul. – Honnan ismeritek egymást Kaoruvál?

– Majdnem fél évet melóztam abban a szállodában. Az Alphaville-ben. A felmosástól kezdve minden elképzelhető alja munkát megcsináltam. Azon kívül számítógépes feladatokat. Szoftverfrissítést, hibajavítást, ilyesmit. Fölszereltem még a biztonsági kamerát is. Ott csak nők dolgoznak, időnként jól jött nekik egy férfi segítsége, még szerény személyemé is.

– És milyen apropóból kezdte náluk dolgozni?

– Apropó? – habozik kicsit Takahasi.

– Csak volt valamilyen apropója! – mondja Mari. – Kaoru elterelte erről a szót.

– Kicsit cikis sztori.

Mari hallgat.

– Na, mindegy – törődik bele Takahasi. – Igazság szerint egy lánnyal voltam ott. Vendégként, úgy értem. Csakhogy mikor dolgunk végeztével indultunk volna, rájöttem, hogy nincs nálam elég pénz. A

lánynál se volt. Piás voltam, nem gondoltam végig, mit csinállok. Annyit tehettem, hogy otthagytam nekik a diákigazolványom.

Mari nem kommentálja.

– Tényleg siralmas egy történet – folytatja Takahasi. – Másnap aztán bevitettem a hiányzó pénzt. Kaoru mondta, hogy igyak meg egy teát, mindenféléről eldumáltunk, aztán a végén oda lyukadtunk ki, hogy akkor holnaptól jössz hozzánk dolgozni. Majdnem erőnek erejével húzott be. A fizetés nem valami jó, de sokszor kaptam enni. Azt a helyet is Kaoru találta, ahol most próbálunk a bandával. A külseje elég vad, de segítőkész ember. Néha most is benézek hozzájuk. Ők is hívnak, ha gond van a számítógépekkel.

– És mi lett azzal a lánnyal?

– Akivel a szállodában voltam?

Mari bólint.

– Vele annyi volt – válaszolja Takahasi. – Azóta nem találkoztunk. Nyilván letett rólam. Hát, ha egyszer ilyen ütődött vagyok. De nem is vonzódtam hozzá igazán. Szóval túlélem. Előbb-utóbb akkor is jelentkeztek volna a problémák, ha akkor járnunk kezdünk.

– Vagyis szexhotelbe jársz olyan lányokkal, akikhez nem is vonzódsz igazán. Gyakran előfordul?

– Dehogya. Nem vagyok én olyan kiváltságos helyzetben. Szexhotelben is akkor voltam először.

Tovább-baktatnak.

Takahasi mentegetőzve mondja:

– És akkor sem én hívtam őt. Ő kezdte, hogy „na, menjünk”. Igazat beszélek.

Mari hallgat.

– Mondjuk ez is hosszú sztori lenne, ha belekezdenék. Voltak bizonyos körülmények – teszi hozzá Takahasi.

– Jó sok hosszú sztorid van.

– Lehet – ismeri el a fiú. – Fene tudja, miért.

– Figyelj, az előbb azt mondtad, hogy nincs testvéred, igaz? – mondja Mari.

– Igaz, egyke vagyok.

– És ugyanabba a gimibe jártál, mint Eri, vagyis a családod tokiói. Akkor miért nem a szüleiddel laksz? Könnyebben megélnél, nem?

- Ez is hosszú lenne, ha mesélni kezdeném.
- Rövid változat nincs?
- Van. Egy extra rövid – feleli Takahasi. – Érdekel?
- Igen – feleli Mari.
- Az anyám nem a vér szerinti anyám.
- És nem jöttök ki?

– Nem az, hogy nem jövünk ki. Én nem vagyok az a nyíltan balhézős típus. De nem bírnám rávenni magam, hogy nap mint nap semmiségekről fecsegyek és mosolyogjak velük, ahogy körülüljük az asztalt. Ezenkívül mindig is jól megvoltam egyedül. Plusz, nem mondhatnám, hogy baráti viszonyt ápolok apámmal.

– Vagyis rosszban vagytok?

– Pontosabb, hogy a természetünk is más, meg az értékrendünk is.

– Apukád mivel foglalkozik?

Takahasi semmit se szól, csak lépked lassan, és a cipőjét figyeli. Mari hallgat.

– Nem igazán tudom, hogy mivel foglalkozik. Ha őszinte akarok lenni – feleli a fiú. – De akármivel is, szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy semmi olyannal, amiért dicséret járna. Ezenkívül, és erről nem szoktam másoknak beszélni, kiskoromban ült pár évet. Vagyis antiszociális elem, vagy mi, bűnöző volt. Ez is egy ok arra, hogy ne akarjak otthon lenni. Kétkedni kezdek a génjeimben.

Mari elképedten mondja:

– És ezt volt az *extra rövid* változat?

Azzal felnevet.

Takahasi Marira néz.

– Ez az első, hogy nevetni látlak!

03:25

Aszai Eri egyre csak alszik.

Az Arctalan Férfit viszont, aki az imént még ott ült a közelben egy széken, és őt vizslatta, sehol se látni. A szék is eltűnt. Nyomtalanul. A szoba ennek köszönhetően még az előbbinél is ridegebb és kietlenebb. Nagyjából középen ott az ágy, benne Eri. Olyan hatást tesz, mintha egy mentőcsónakban, egymagában sodródna a csendes tengeren. Mi erről az oldalról, vagyis Eri valóságbéli szobájából, a tévé képernyőjén keresztül figyeljük ezt a látványt. A kamera, mely a jelek szerint ott van a túloldali szobában, veszi Erit, és közvetíti ide a képét. A kamera pozíciója és szöge rendszeres időközönként megváltozik. Kissé közelít, kissé távolodik.

Az idő ugyan múlik, de semmi nem történik. A lány meg sem moccan. Egyetlen hangot sem ad. Arccal felfelé lebeg a tenger tiszta, töprengő felszínén, melyen se hullámok, se áramlatok. Ennek ellenére képtelenek vagyunk levenni tekintetünket a beérkező képről. Vajon miért? Az okot nem tudjuk. Ám ösztönösen megérezzük, hogy *valami* rejtőzik ott. Valami élő. Nem akarja, hogy megérezzük a jelenlétét, a víz alatt bujkál. Figyelmesen nézzük a mozdulatlan képernyőt, hogy meggyőződhesünk a láthatatlan lény paramétereiről.

Most mintha megmozdult volna Aszai Eri szája széle. Ha nevezhetjük egyáltalán mozgásnak. Alig kivehető, enyhe remegés. Talán csak a képernyő villogott. Talán a szemünk káprázott. Talán csak a valamilyen változást remélő pszichénk esett áldozatául egy érzékcsalódásnak. Még jobban meresztjük a szemünket, hogy bizonyosságot szerezzünk.

A kamera, mintha megérezte volna, mit akarunk, a lány arca felé mozdul el. Közeli képet kapunk Eri szája széléről. Lélegzetünket visszafojtva meredünk a képernyőre. Türelmesen várjuk azt, aminek

most be kell következnie. Eri szája ismét megremeg. Pillanatnyi izomgörcs. Igen, ez az előbbivel azonos mozgás. Egészen biztos. Nem a szemünk káprázott. Valami történik Aszai Erirel.

Egyre kevésbé elégszünk meg azzal, hogy erről az oldalról, csupán passzívan figyeljük a tévéképernyőt. Saját szemünkkel, élőben akarjuk megvizsgálni azt a szobát. Közvetlen közelről akarjuk látni az apró kis mozgásokat, melyeket Eri újabban mutat, és melyek bizonyára tudatának jeladásai. Megalapozottabb feltételezéseket kívánunk felállítani a jelentésükről. Ezért habozás nélkül úgy döntünk, hogy bemegyünk a képernyő mögé.

Ez nem is olyan nehéz, ha megvan az elhatározás. Teendőnk annyi, hogy kilépünk fizikai testünkből, magunk mögött hagyjuk az anyagi valóságot, és tömeggel nem rendelkező, fogalmi *pillantássá* válunk. Így mindenféle falon áthatolhatunk. Mindenféle mélység fölött átugorhatunk. És akkor ténylegesen átváltozunk egyetlen, puszta ponttá, majd áthatolunk a két világot elválasztó tévéképernyőn. Átme gyünk erről az oldalról a túloldalra. Mikor áthaladunk a falon, mikor átugorjuk a mélységet, a világ iszonyatosan eldeformálódik, meghasad és romba dől, egy időre elenyészik. Mindenből vegytiszta, apró törmelék lesz, és szétszóródik a szélrózsa minden irányába. Utána újra fölépül a világ. Új anyagi valóság vesz körül bennünket. Mindez egyetlen szempillantásnyi idő alatt történik.

A túloldalon vagyunk. A képernyőn látható szobában. Körülnézünk, felmérjük a helyzetet. Régóta nem takarított szobák szaga érződik. Az ablakok bezárva, nem mozog a levegő. Hideg van, enyhe penészszag. Olyan mély a csönd, hogy belefájdul a fül. Sehol senki. Azt sem érezni, hogy valami rejtőzne itt. Ha rejtőzött is, már eltűnt valamerre. Jelenleg csak mi vagyunk itt, meg Aszai Eri.

Aszai Eri egyre csak alszik a szoba közepére letett egyszemélyes ágyban. Ismerős ágy, ismerős ágytakaró. Odamegyünk mellé, elnézzük az arcát álmában. Nem sajnáljuk az időt, aprólékosan, részletekbe menően megnézzük. Mint az imént elmondtuk, egyszerű vizslató tekintetként csak az áll módunkban, hogy megfigyeljük. Hogy információt gyűjtsünk róla, és lehetőség szerint

megállapításokat tegyünk. Arra nincs felhatalmazásunk, hogy megérintsük. Szólni sem szólhatunk hozzá. Létezésünkre még csak burkolt utalást sem tehetünk.

Eri arcán ismét mozgás. Reflexszerű izomrángás, olyan, amivel az arcra telepedett kicsiny bogarat szokás elűzni. Utána reszket néhány aprót jobb szemhéja. Fodrozódnak a töprengő hullámok. A lány homályos tudatának szegletében szótlanul felelget egymásnak egy icipici töredék meg még egy icipici töredék, majd összekapcsolódnak, hogy továbbfodrozódhassanak a hullámok. Látjuk magunk előtt ennek folyamatát. Így formálódik egy alapegység. A következő lépésben ez az alapegység összekapaszkodik egy másutt létrejött alapegységgel, és kialakul az öntudat alapvető rendszere. Más szóval, a lány lépésenként az ébredés felé halad.

Noha az ébredéshez vezető folyamat irritálóan lassú, nincs visszaesés. A rendszer, ha időnként bizonytalankodva is, egy rovátkával, még egy rovátkával, stabilan halad előre. Az egyik mozgástól a következő mozgásig szükséges, üres időtartam is fokozatosan zsugorodik. Az izommozgások eleinte csak az arc környékére korlátozódnak, de idővel az egész testre kiterjednek. Csendesen megemelkedik a váll, és a paplan alól kibújik egy kicsi fehér kéz. A bal kéz. A bal kéz egy pillanattal előbb magához tér, mint a jobb. Az ujjak kiolvadnak az új időszámításban, engednek görcsösségükből, és sután tapogatnak valami után. Ezek az ujjak végül önállósult kis élőlényekként az ágytakaróra vándorolnak, és a kecses nyaknál kötnek ki. Bizonytalanul, saját testük jelentését kutatva.

Kisvártatva fölnyílnak a szemhéjak. Ám a mennyezeten sorakozó neoncsövek vakító fénye miatt egy röpke pillanatot követően be is csukódnak. A lány tudata tiltakozni látszik az ébredés ellen. Kirekeszti az ott talált, valóságos világot, és azt kívánja, hogy korlátlan ideig tovább alhasson a rejtélyekkel teli, puha sötétben. Testi funkciói azonban egyértelműen az ébredést követelik. Friss, természetes fényre vágynak. A lányban ez a két erő harcol és okoz zavart. Végül azonban az ébredést sürgető erők aratnak győzelmet. Ismét felnyílnak a szemhéjak. Lassan, habozva. De bizony vakító a

fény. Túl erős a neonvilágítás. A lány felemeli kezét, eltakarja két szemét. Oldalra fordul, a párnához szorítja arcát.

Így telik-múlik az idő. Aszai Eri három vagy négy percen át ugyanabban a pózban fekszik az ágyon. Becsukott szemmel. Megint elaludt volna? Ó, nem. Lassanként szoktatja tudatát az éber világhoz. Ebben fontos szerepet játszik az idő, ahhoz hasonlóan, amikor valakit beküldenek egy, a megszokottól jelentősen eltérő légnyomású szobába, és ehhez hozzá kell szoktatnia a szervezetét. A lány tudata felfogja, hogy elkerülhetetlen változás következett be, és vonakodva bár, de próbálja ezt elfogadni. Eri enyhe hányingert érez. Összeszorul a gyomra, és valami mintha fölfelé igyekezne belőle. Néhány mély sóhajtás, és túljut rajta. Csakhogy mikor végre elmúlt a hányingere, kiderül, hogy cserébe egyéb kellemetlenségek is akadnak. Zsibbadás a végtagjaiban, enyhe fülzúgás, izomfájdalom. Túl sokáig aludt ugyanabban a testhelyzetben.

Újra telik-múlik az idő.

A lány végül felül az ágyban, bizonytalan tekintettel körülnéz. Elég nagy ez a szoba. És sehol senki. Mi ez a hely? Mit csinálók én itt? Megpróbál visszakeresni az emlékeiben. Emlékezetének rövid fonala azonban rögtön elszakad. Csupán annyit ért meg, hogy a jelek szerint eddig itt aludt. Erre az a bizonyíték, hogy én most itt vagyok ebben az ágyban, pizsamában. Ez az én ágyam, az én pizsamám. Ez kétségtelen. De ez *nem az én helyem*. Minden tagom zsibbadt. Ha aludtam, akkor nagyon hosszú ideig, nagyon mélyen alhattam. Eri azonban elképzelni sem tudja, hogy mennyire hosszú ideig. Amikor megpróbál alaposan belegondolni, lüktetni kezd a halántéka.

Elszánt mozdulattal kibújik a paplan alól. Óvatosan a padlóra ereszti meztelen lábát. Pizsama van rajta. Sima kék pizsama. Selymes anyagból készült. A szobában hűvös van, a lány fogja a vékony ágytakarót és magára csavarja. Próbálna elindulni, de képtelen egyenesen előrehaladni. Izmai elfelejtették, hogyan is kellett járni. Azért összeszedi magát, lépésenként megindul előre. A jellegtelen linóleumpadló végtelenül hivatalos eljárás alá vonja és vallatja. Ki vagy te és mit csinálsz itt, kérdezgeti ridegen. Neki persze nincsenek válaszai.

Odamegy az ablakhoz, két kézzel az ablakkeretnek támaszkodik, és az üvegen keresztül kifelé mereszi a szemét. Az ablakon túl azonban nincs olyasmi, amit látképnek nevezhetnénk. Csak színtelen tér van, olyan, mint egy tiszta elvont fogalom. A lány két kezével megdörzsöli a szemét, nagy levegőt vesz, és megint kinéz az ablakon. De ott bizony semmi sem látszik az ürességen kívül. Megpróbálja kinyitni az ablakot, de az nem enged. Sorban végigpróbálja az összes ablakot, de egyik sem moccan, mintha be lennének szögelve. Lehet, hogy ez egy hajó, gondolja a lány. Ez merül fel benne. Úgy érzi ugyanis, mintha enyhén ringatózna. Lehet, hogy egy nagy hajón vagyok. És az ablakokat azért zárták le, hogy ne hatolhasson be a víz. A fülét hegyezi, próbálja kivenni a motor zúgását, vagy annak hangját, ahogyan a hajó a hullámokat szeli. Azonban csak a tagolatlan csend visszhangzik a fülébe.

Az időt nem kímélve tesz egy kört a tágas szobában, megtapogatja a falat, kipróbálja a kapcsolókat. De akármelyik kapcsolót csapja le vagy föl, nem alszik el a mennyezeti neonfény. Semmi sem történik. A szobának két ajtaja van. Teljesen átlagos, simára gyalult ajtólapok. A lány megpróbálja elfordítani az egyik ajtó kilincset. Az csak üresen forog, nem nyitja a zárat. Az ajtó sem mozdul, akár tolják, akár húzzák. A másik ajtóval ugyanez a helyzet. Minden ajtó és ablak, valósággal mintha önálló élőlény lenne, visszautasításban részesíti.

A lány két öklével hatalmasat üt az ajtóra. Abban reménykedve, hogy valaki meghallja a hangot, és talán kinyitja az ajtót kívülről. De akármekkora erővel püföli az ajtót, ütései meglepően halkán szólnak. Olyan bizonytalanul, hogy ő maga is alig tudja kivenni a hangjukat. Ezt aztán senki nem fogja meghallani (ha van is kint valaki). Csak a keze fájdul bele. A lány mintha szédülni kezdene. Erősebbnek érzi a ringatózást, mint az imént.

Arra figyelünk fel, hogy ez a szoba hasonlít ahhoz az irodához, melyben Sirakava dolgozott késő éjszaka. Nagyon hasonlít hozzá. Még az is lehet, hogy ugyanaz a szoba. Bár jelen pillanatban teljesen üres. Bútoroktól, gépektől, dekorációtól is megfosztatott, csak a mennyezeti neoncsövek maradtak. Minden tárgyat kivettek, az

utolsó ember becsukta maga után az ajtót, azóta a világ megfélekedett ennek a szobának a létezéséről, és a tenger mélyére süllyesztették. Az elmúlt időről a négy falba ivódott csönd és penészszag tudósítja a lányt, meg bennünket.

Eri a padlóra guggol és a falnak dől. Csendesen lehunyva tartja a szemét, míg nem csillapodik a szédülés meg a ringatózás. Végül kinyitja szemét, és fölvesz valamit a padlóról. Egy ceruza az. Radíros végű, az a név áll rajta, hogy VERITECH. Ugyanolyan ezüstsínű ceruza, mint amelyet Sirakava használt. A hegye gömbölyűre koptatott. A lány fogja ezt a ceruzát, és hosszasan nézegeti. A VERITECH név nem rémlik neki. Cégnév lehet? Vagy talán terméknev? Nem tudja. Kicsit megrázza a fejét. Ezen a ceruzán kívül semmit sem lát, ami elárulna valamit erről a szobáról.

Nem érti, mit keres itt egymagában. Nem emlékszik, hogy valaha is látta volna ezt a helyet, és semmi nem jut róla eszébe. Vajon ki és mi célból hozott ide engem? Vagy lehet, hogy meghaltam? Akkor pedig ez a túlvilág lenne? Leül az ágyra, fontolóra veszi ezt a lehetőséget. De nem hiszi, hogy halott lenne. És a túlvilágnak sem így kell kinéznie. Ha a túlvilág annyi, hogy egymagunkban be vagyunk zárva egy irodaépület elszigetelt irodájába, akkor aztán tényleg nincs megváltás, nem igaz? Álom lenne? De nem. Túlságosan következetes ahhoz, hogy álom legyen. Részleteiben is konkrét, nagyon is valóságos. Ténylegesen meg tudom érinteni az itt levő tárgyakat. Erősen megszúrja kézfejét a ceruza hegyével, és meggyőződik róla, hogy érzi a fájdalmat. Megnyalja a radírt, meggyőződik róla, hogy érzi a radír ízét.

Ez itt a valóság, hozza meg a végső következtetést. Egy másikfajta valóság valami okból átvette eredeti valóságom helyét. Eredjen bármiből ez a valóság, legyen bárki, aki engem idehozott, a lényeg, hogy engem egy szál egyedül bezárva felejtettek ebben a látkép és kijárat nélküli, poros, fura szobában. Vagy talán megbolondultam? És erre föl bedugtak volna egy intézetbe? Nem, az nem lehet. Gondoljuk végig józanul: ugyan ki viszi magával az ágyát a kórházba? Kezdjük ott, hogy ez a szoba nem látszik kórteremnek. Börtönnek sem. Ez – igen, ez egyszerűen csak egy tágas szoba.

A lány visszatér az ágyba, végigsimítja a paplant. Könnyedén megpaskolja a párnát. De az egy szabályos paplan meg egy szabályos párna. Se nem szimbólum, se nem fogalom. Valóságos paplan, valóságos párna. Semmiféle fogódzóval nem szolgálnak. Eri ujjbeggyel végigtapogatja saját arcát. A pizsamán keresztül mellére teszi két kezét. Meggyőződik róla, hogy ő maga az, aki mindig is volt. Szép arc, formás mell. Én egy húsdarab vagyok, anyagi tőke vagyok, támadnak összefüggéstelen gondolatai. És hirtelen nem érzi bizonyosnak, hogy ő tényleg ő maga

A szédülése megszűnt, a ringatózás azonban kitart. Olyan érzés, mintha kihúznák alóla a testét támogató alapokat, egyiket a másik után. Testének belső része elveszíti szükséges súlyát, és puszta üreggé alakul át. Mindazt, ami eddig őt önmagává tette, belső szerveit, érzéseit, izomzatát, emlékezetét, egyiket a másik után elkobozza valaki gyakorlott keze. Eri tudja, hogy ennek eredményeképpen ő megszűnik önmaga lenni, és olyan, praktikus funkciójú létezőként végzi, mely csak átereszti magán a külvilág elemeit. Olyan elsöprő erejű tiltakozás tör rá, hogy mindenütt libabőrös lesz. Teljes erőből felüvölt. Nem, nem akarom, hogy ilyenné alakítsanak! Csakhogy, bár abban a hitben él, hogy teljes erőből üvöltött, ami a torkából feltör, az valójában csupán elhaló hangfoszlány.

Bárcsak megint elaludnék. Milyen csodálatos lenne, ha mély álomba merülnék, aztán a saját, eredeti valóságomban ébrednék! Pillanatnyilag ez az egyetlen menekülési terv, ami eszébe jut. Érdemes lenne megpróbálni! Csak hát az ilyenfajta álom nem jön olyan könnyen. Mégpedig azért, mert csak az imént ébredt föl. És mert túlságosan sokáig, túlságosan mélyen aludt. Olyan mélyen, hogy valahol útközben ott felejtette az eredeti valóságot.

Ujjai közé fogja az összeszedett ezüstszerű ceruzát, és körbe-körbe forgatja. Közben halványan azt reméli, hogy ez az érintés talán elvezeti majd valamilyen emlékhez. Ujjai között azonban nem érez mást, csak szívének végtelen szárazságát. Véletlenül a padlóra ejti a ceruzát. Aztán elnyúlik az ágyon. Bebújik a paplan alá, lehunyja a szemét.

Senki nem tudja, hogy itt vagyok, gondolja. Tudom. *Senki nem tudja, hogy itt vagyok.*

Mi tudjuk! Nekünk azonban nincs felhatalmazásunk a beavatkozásra.

Fölülről nézünk le az ágyban heverő lányra. Azután mi, a figyelő tekintet, fokozatosan hátrálni kezdünk. Átmegyünk a mennyezeten, egyre tovább hátrálunk. A végtelenségig hátrálunk. Ezzel párhuzamosan Aszai Eri egyre kisebbnek látszik, majd egyetlen pontnak, végül eltűnik. Mi felgyorsulunk, és továbbra is háttal kijutunk a sztratoszférából. A Föld egyre kisebb, aztán az is eltűnik. A figyelő tekintet a végtelenségig hátrál a semmi vákuumában. Pályája irányíthatatlan.

Már csak azt vesszük észre, hogy megint Aszai Eri szobájában vagyunk. Az ágy üres. Látni a televízió képernyőjét. A képernyőn semmi más, csak hangyák háborúja. Hozzá fülsértő sistergés. Egy ideig céltalanul meredünk rá.

A szobában egyre mélyül a sötét. Rohamosan fogy a fény. A hangyaháború is eltűnik. Beáll a tökéletes sötétség.

03:42

Mari és Takahasi egymás mellett üldögélnek egy padon a parkban. Egy kicsi, hosszúkás alapterületű parkban, a nagyváros közepén. Egy régi lakótelepen, melynek egy szegletébe játszóteret telepítettek a gyerekeknek. Van hinta, mérleghinta, ivókút, a környéket higanylámpa világítja be jó fényesre. Fönt feketéllő fák nyújtogatják ágaikat, sövény is van. A földfelszín ki sem látszik a lehullott levelek takarója alól, mely szárazon recseg-ropog a rajta haladók léptei alatt. Így hajnal négy előtt Mari és Takahasi kettősén kívül senkit nem látni a parkban. A sápadt késő őszi hold mint éles kés lebeg az égen. Mari fehér kismacskát tart az ölében, és a szendviccsel eteti, amit papír zsebkendőbe csomagolva hozott magával. A cica jóízűen eszik. A lány gyengéden simogatja a hátát. Kissé távolabbról még néhány macska figyel.

– Mikor az Alphaville-ben dolgoztam, pihenőidőben sokszor jártam ide macskát simogatni, egy kis macskakajával fölszerelve – mondja Takahasi. – Most egyedül élek egy lakásban, nem tudok bevállalni egy macskát, de néha hiányzik a bundájuk érintése.

– Mikor otthon laktál, volt macskád? – kérdi Mari.

– Mivel nincs testvérem, helyette volt macskám.

– A kutyákat nem szereted?

– A kutyákat is nagyon szeretem! Több kutyám is volt. De azért jobban szeretem a macskákat. Egyéni ízlés kérdése.

– Nekem soha nem volt se kutyám, se macskám – mondja Mari. – A nővérem allergiás az állatszőrre, nem bírja abbahagyni a tüsszögést.

– Aha.

– Kicsi kora óta sok mindenre allergiás. A japánciprus pollenjére, a parlagfűre, a makrélára, a garnélarákra, a friss festésre. És egyebekre.

– A friss festésre? – ráncolja homlokát Takahasi. – Ilyen allergiáról még nem hallottam.

– Pedig ő tényleg allergiás rá. Tünetei is vannak!

– Milyen tünetek?

– Kiütések jönnek ki rajta, és nem kap rendesen levegőt. Felhólyagosodnak a hörgői, olyankor irány a kórház.

– Minden alkalommal, amikor elmegy egy frissen festett felület előtt?

– Azért nem minden alkalommal, de néha igen.

– A néha is elég baj.

Mari némán simogatja a macskát.

– Na és te? – kérdi Takahasi.

– Hogy én is allergiás vagyok-e?

– Ja.

– Nem, nekem nincsenek ilyen gondjaim – feleli Mari. – Beteg se voltam soha... Szóval nálunk a nővérem az érzékeny Hófehérke, én meg a strapabíró kecskepásztorlány.

– Mert egy családba nem kell két Hófehérke.

Mari bólint.

– De az se rossz ám, ha valaki a stramm kecskepásztorlány! Nem kell folyton azon aggódnia, hogy mennyire friss a festés – mondja Takahasi.

Mari Takahasira pillant. – Mondjuk, nem ilyen egyszerű.

– Persze, hogy nem ilyen egyszerű – ismeri el Takahasi. – Tisztában vagyok vele... Te, nem fázol itt kint?

– Nem. Megvagyok.

Mari elővesz egy újabb szelet tonhalas szendvicset, és a kismacskának adja. Az nagyon éhes lehetett, mert ezt is lelkesen eszi.

Takahasi egy ideig habozik, hogy fölhozza-e a témát. De aztán úgy dönt, hogy belekezd:

– Az igazat megvallva, csak egyetlenegyszer, de elég hosszan elbeszélgettünk kettesben a nővéreddel.

– Ez mikor volt? – néz Mari Takahasira.

– Talán idén áprilisban. Egy este beugrottam a Tower Recordsba, mert keresgéltem valami után, és az üzlet előtt véletlenül

belefutottam Eribe. Én is egyedül voltam, meg ő is. Egy darabig semmiségekről beszélgettünk ott állva, de aztán rájöttünk, túl sok témánk van ahhoz, hogy a járdán beszéljük meg, és beültünk egy közeli cukrászdába. Felületes csevegésnek indult. Olyan témáról, amikről gimis osztálytársak beszélnek, ha rég nem találkoztak, és most egymásba botlottak. Kivel mi van, ilyesmi. De aztán Eri azt mondta, menjünk át valahova, ahol megihatunk valamit, és elég mélyen személyes ügyekbe kezdtünk belemenni. Nagyon sok mondanivalója volt.

– Mélyen *személyes* ügyekbe?

– Ja.

Mari értetlen arcot vág. – De vajon miért *neked* beszélt ilyesmiről? Az volt a benyomásom, hogy ti Erivel nem vagytok túl bizalmas viszonyban.

– Tényleg nem vagyunk túl bizalmas viszonyban a nővéreddel. Annyira nem, hogy először két éve beszélgettem vele normálisan, amikor ott voltunk abban a bizonyos uszodában. Abban sem vagyok biztos, hogy tudta a teljes nevemet.

Mari szótlánul simogatja tovább az ölében ülő kismacskát.

– Eri akkor biztos beszélni akart *valakivel*. Gondolom, igazából egy bizalmas barátnővel lett volna jó. Lehet, hogy a nővérednek nincs olyan barátnője, akiben megbízna. Ezért választhatott helyette engem. Történetesen engem. De bárki jó lett volna.

– Még mindig nem értem, miért pont *téged*? Amennyire én tudom, a nővérem soha nem szenvedett hiányt fiúbarátokban.

– Abban biztos vagyok.

– A mélyen *személyes* ügyeit mégis veled, vagyis egy nem túl közeli ismerőssel osztotta meg, akivel az utcán futott össze. Vajon miért?

– Hát igen... – gondolkodik el kicsit Takahasi.

– Talán ártalmatlannak látott.

– Ártalmatlannak?

– Aki nem jelent fenyegetést számára, ha átmenetileg rá is bízta magát.

– Nem értem.

– Az a helyzet – dadog kicsit Takahasi, mint akinek nehéz ezt kimondania –, szóval fura, de néha azt hiszik rólam, hogy meleg vagyok. Ismeretlen férfiak leszólítanak és elhívnak ide-oda.

– Pedig nem is vagy az?

– Szerintem nem... De akárhogy is, az emberek gyakran feltárulkoznak előttem. Nők is, férfiak is, nem túl közeli ismerősök is, néha még korábban sose látott emberek is feltárják előttem a legbelsőbb, féltett titkaikat. Vajon miért? Mikor nem is szívesen hallgatom.

Mari megrágja magában a hallottakat.

– Lényeg, hogy Eri elkezdte felfedni előtted a titkait – összegzi.

– Ja. Illetve nem a titkait, inkább a *személyes* ügyeit.

– Például miket? – akarja tudni Mari.

– Például... Igen, családi ügyeket.

– Családi ügyeket?

– Például – feleli Takahasi.

– Azokban én is benne voltam?

– Hát igen.

– És milyen formában?

Takahasi átgondolja, hogyan vezesse ezt elő.

– Például... Eri szeretett volna közelebb kerülni hozzád.

– *Közelebb* kerülni hozzám?

– Úgy érezte, tudatosan távolságot tartasz tőle. Mindig, egy bizonyos életkorotok óta.

Mari puhán beburkolja tenyerével a kismacskát. Kezén érzi a kis test melegét.

– Attól, hogy megfelelő távolságot tartanak, még közeledhetnek egymáshoz az emberek, nem? – mondja Mari.

– Dehogynem – feleli Takahasi. – Semmi akadály. De előfordulhat, hogy amit az egyik ember megfelelő távolságnak érez, az a másiknak nagy messzeség.

Nem tudni, honnan, de felbukkan egy nagy barna macska, és Takahasi lábához dörgöli a fejét. Ő előredől, és megsimogatja. Aztán előhúzza zsebéből a halas süteményt, feltépi nejlonsomagolását, és felét a macskának adja. Az jóízűen eszi.

– Ez volt Eri *személyes* problémája? – kérdi Mari. – Vagyis hogy nem tud elég közel férkőzni a hűgához?

– Az *egyik* személyes problémája. Nem csak ez volt.

Mari hallgat.

– Míg velem beszélgetett, Eri mindenféle gyógyszert tömött magába. Prada táskája dugig volt gyógyszerrel, és úgy küldte magába a pirulákat a Bloody Mary mellé, mintha rágcsálnivaló magok lennének. Persze biztos legálisan szerzett gyógyszerek voltak, de az a mennyiség nem volt normális.

– A nővérem gyógyszeremániás. Mindig is az volt, de fokozatosan egyre rosszabb lett.

– Valakinek le kellene állítania.

– A gyógyszerekről, a jóslásról és a fogyókúráról senki nem képes őt leszoktatni – rázza fejét Mari.

– Burkoltan mondtam neki, hogy beszélnie kellene egy szakorvossal. Terapeutával vagy pszichiáterrel. Ez neki esze ágában sem volt. Sőt, észre sem vette, hogy valami történik vele. Szóval, azóta is eléggé aggódom. Hogy vajon mi lehet Erivel.

Mari kétkedő arcot vág. – Csak fel kell hívnod, és megkérdezned őt magát. Ha *tényleg* aggódsz miatta.

– Visszatérnék ma esti első beszélgetésünkhöz: nem tudom, mit mondhatnék, ha föl hívnálak titeket, és Eri beleszól a telefonba – sóhajt föl halkán Takahasi.

– De hát, míg múltkor kettesben iszogattatok, nagyon hosszan, bizalmasan elbeszélgettetek, nem? Mélyen személyes ügyekről.

– De. Ez igaz, bár az túlzás, hogy *elbeszélgettünk*, mert én valójában szinte meg se szólaltam, végig Eri mondta a magáét, én meg csak hümmögtem. Plusz, hogy őszinte legyek, az az érzésem, én *ténylegesen* nem sokat tehetek érte. Úgy értem, amíg nem kerülök vele mélyebb, személyes viszonyba.

– A magad részéről pedig ennyire nem akarsz belebonyolódni.

– Inkább... nem vagyok rá képes, azt hiszem – jelenti ki Takahasi. Kinyúl, és megvakarja a macskát a füle mögött. – Mondjam inkább úgy, hogy nem vagyok rá fölhatalmazva?

– Fogalmazzunk érthetőbben: arról van szó, hogy ilyen szinten nem érdekel Eri?

– Most nem azért, de én meg nem érdekel Erit ilyen szinten. Ahogy az előbb is mondtam, csak beszélni akart valakivel. Semmi több nem voltam a számára, mint egy emberi érzésekkel úgy-ahogy felruházott fal, ami időnként megértően hűmmög.

– Ettől eltekintve, komolyabban érdekel Eri vagy nem? Tegyük fel, hogy igennel vagy nemmel kell válaszolnod.

Takahasi habozva összedörzsöli a kezét. Kényes kérdés. Igen nehéz rá válaszolni.

– Igen, azt hiszem, érdekel Eri. A nővérednek van valami természetes kisugárzása. Valami különleges, ami vele született. Ahogy ott iszogattunk és bizalmasan beszélgettünk kettesben, mindenki minket bámult. Hogy mit csinál az a szépség egy olyan jelentéktelen faszival, mint én.

– Csakhogy...

– Csakhogy?

– Gondold csak végig! – mondja Mari. – Én azt kérdeztem, „*komolyabban* érdekel Eri?” Mire te azt válaszoltad, hogy „*azt hiszem, érdekel*”. Kimaradt a *komolyabban* szó. Mintha a szőnyeg alá söpörnél valamit.

Mari lenyűgözte Takahasit. – Milyen jó megfigyelő vagy!

Mari szótlánul várja a folytatást.

Takahasi habozik, hogy mit válaszoljon.

– Csakhogy... Igen, szóval, ahogy szemben ülök a nővéreddel és hosszan elbeszélgetünk, fura érzés fog el. Először nem figyelek fel erre a furcsaságra. De ahogy telik az idő, egyre erősebben érzem. Olyan érzés, mintha *nem ott járna*. Ott ül az orrom előtt, de mintha kilométerekre lenne.

Mari erre sem mond semmit. Kicsit az ajkába harap, és várja a folytatást. Takahasi sokáig keresi a megfelelő szavakat.

– Összességében, semmi nem jut el a tudatához, amit mondok neki. Eri és köztem láthatatlan, szivacsos réteg állja el az utat, és minden szóból, ami elhagyja a számat, kiszívódik a tápláló erő, mire átjut azon a rétegen. Eri valójában nem figyel arra, amit mondok. Erre beszéd közben jövök rá. Utána meg nem igazán jut el hozzám, amit ő beszél. Rettentő fura érzés.

Mikor rájön, hogy elfogyott a tonhalas szendvics, a kismacska félig hátrafordul, majd leugrik Mari öléből. Utána ugrándozva beszalad a sövény mélyére. Mari gombócba gyúri és a táskájába süllyeszti a papír zsebkendőt, amiben a tonhalas szendvicset hozta. Leveregeti kezéről a rátapadt kenyérmorzsát.

– Érted, mit mondok? – pillant Marira Takahasi.

– Hogy értem-e? – szólal meg Mari. Aztán kivár egy kicsit. – Amit most elmondtál, az nagyjából az, amit mindig is éreztem Erivel kapcsolatban. Vagy legalábbis az elmúlt pár évben.

– Hogy nem jutnak el hozzá a szavak?

– Ühüm.

Takahasi odadobja a maradék halas süteményt egy újabb macskának, ami a közelükbe merészkedett. A macska előbb óvatosan megszagolja a süteményt, majd habzsolni kezdi.

– Figyelj, lenne egy kérdésem, megtennéd, hogy őszintén válaszolsz rá? – kérdi Mari.

– Oké.

– Lehet, hogy te a nővéremmel voltál az Alphaville-ben?

Takahasi meglepetten néz Marira. Mintha kis tó tükrén terjedő hullámokat nézne.

– Miből gondolod?

– Csak úgy. Megérzés. Tévednék?

– Nem, nem Erivel voltam. Egy másik lánnyal.

– Tényleg?

– Tényleg.

Mari elgondolkodik.

– Kérdezhetek még valamit?

– Persze.

– Tegyük fel, hogy ott voltál abban a szállodában a nővéremmel, és szexeltetek. Feltételezzük!

– Szóval feltételezzük.

– Akkor feltételezzük. Na most, tegyük fel, hogy én ezután azt kérdeem tőled, „ugye ott voltál abban a szállodában a nővéremmel, és szexeltetek?” Feltételezzük.

– Oké, feltételezzük.

– Őszinte választ adnál, ha az „igen” lenne?

Takahasi gondolkodóba esik.

– Azt hiszem, nem – mondja. – Valószínűleg nemmel válaszolnék.

– Miért?

– Mert ez a nővéred magánügye.

– Titoktartási kötelezettség ez vagy mi?

– Olyasmi.

– Akkor nem az a helyes válasz, hogy „erre nem válaszolhatok”?
Ha már titoktartási kötelezettséged van.

– Igen ám, de ha azt mondom, hogy „erre nem válaszolhatok”, az a teljes szövegkörnyezetből következően annyi, mintha igennel válaszolnék. Nem igaz? Ez szándékos gondatlanságnak minősül.

– Akárhogy is van, a válaszod „nem”, ugye?

– Elméletileg.

– Figyelj, nekem nem igazán számít, hogy igen vagy nem. Az se számít, ha lefeküdtél Erivel. Ha ő ezt akarta – néz Mari a másik arcába.

– Hogy Eri mit akar, azt ő maga sem igazán tudja. Ezt a témát viszont ejtsük, jó? Mert akivel az *Alphaville*-ben voltam, az elméletileg és gyakorlatilag is egy másik lány volt, és nem Aszai Eri.

Mari halkán felsóhajt. Kivár egy kicsit.

– Én is úgy vagyok veled, hogy jó lett volna, ha közelebb kerülhetek Erihez – szólal meg. – Főleg a tizenéveim elején gondoltam így. Hogy de jó lenne, ha a legjobb barátnők lehetnénk. Meg persze csodáltam is. De ő akkoriban hihetetlenül elfoglalt volt. Már akkor is modellkedett újságoknak, mindenfélét tanult, körülrajongták. Én ebbe sehova sem illettem bele. Vagyis, amikor én közeledtem volna, akkor Erinek nem volt rá érkezése, hogy ehhez partner legyen.

Takahasi csöndben hallgatja Marit.

– Mi nővéreként születésünktől fogva, végig ugyanazon fedél alatt laktunk, de valójában egész más világban nőttünk föl. Ha csak az étkezést vesszük, hát nem ugyanazt ettük. Tudod, mivel Eri mindenfélére allergiás, ő mást evett, mint a többiek, külön menüje volt.

Kis szünet.

– Nem azért mondom, hogy kritizáljam! Én úgy láttam, hogy anya túlságosan elkényezteti Erit, de ez most már teljesen mindegy. Az egészel csak azt akarom mondani, hogy nekünk van egy ilyen előtörténetünk, vagyis háttérünk. És ha most jön nekem azzal, hogy szeretett volna közelebb kerülni hozzám, én őszintén szólva bajban vagyok, hogy mit kezdjek ezzel. Érted ezt az érzést? – kérdi Mari.

– Azt hiszem, értem.

Mari nem válaszol.

– Míg Erivel beszéltem, hirtelen eszembe jutott valami – mondja Takahasi. – Az, hogy neki végig komplexusai lehettek veled szemben. Elég régtől fogva.

– Komplexusai? – kérdi Mari. – Erinek, *velem* szemben?

– Igen.

– Nem fordítva?

– Nem fordítva.

– Miből gondolod?

– Te, a húga, mindig világosan láttad magad előtt, hogy mit akarsz elérni. Amikor nemet kellett mondani, te világosan ki tudtad mondani. A saját tempódban haladtál a dolgaiddal. Erinek ez nem ment. Mintha kicsi korától fogva az lett volna a munkája, hogy eljátssza a szerepeket, amiket kiosztottak rá, és elégedetté tegye a környezetét. A te szavaiddal élve, azon igyekezett, hogy csodálatos Hófehérke váljon belőle. Biztos igaz, hogy mindenki körülrajongta, de szerintem ez néha kimerítette. Az emberi élet sorsdöntő időszakában nem tudta megalkotni saját magát. Ha a komplexus szó túl erős, akkor mondjuk úgy, hogy irigykedett rád.

– Ezt Eri mondta neked?

– Nem. Csak összeraktam, amiket elmondott, aztán itt és most így képzeltem el. És szerintem nem járok messze az igazságtól.

– Azt hiszem, azért eltúlzod – válaszolja Mari. – Tényleg lehet, hogy Erihez képest én viszonylag független életet éltem. Ezzel tisztában vagyok. Aminek eredményeként a mostani önmagam jelentéktelen, és szinte semmilyen erőforrással nem rendelkezik. Nem vagyok tanult, és az eszem se fog különösebben jól. Szép se vagyok, és senki nincs, aki fontosnak tartana. Ha már itt tartunk, hát

én sem tudtam megalkotni saját magamat. A szűk kis világomban botladozom. Ugyan mit irigyelne tőlem Eri?

– Ez neked még csak a felkészülési időszak. Olyan egyszerűen még nem kaphatsz végleges válaszokat. Valószínűleg később érő típus vagy.

– Az a lány tizenkilenc éves volt – mondja Mari.

– Az a lány?

– Az a kínai lány, aki meztelen volt és vérzett, miután az *Alphaville* egyik szobájában megverte egy ismeretlen férfi, és a ruháját is mind elszedte tőle. Szép lány volt. De az ő világában nem létezik felkészülési időszak. Senki nem gondol bele, hogy ő esetleg később érő típus. Nem így van?

Takahasi részéről egyetértő hallgatás.

– Első pillantásra éreztem, hogy szeretnék összebarátkozni ezzel a lánnyal. Nagyon komolyan így éreztem. Ha más helyen, más időben találkoznánk, szerintem jó barátok lettünk volna. Én a legritkább esetben érzem ezt valaki iránt. Illetve nem a legritkább esetben, hanem *soha* – mondja Mari.

– Aha.

– De hiába érzem így, túlságosan különböző világokban élünk. Ezen nem segíthetek. Akárhogy erőlködnék.

– Bizony nem.

– És mégis, úgy érzem, az a lány most itt lakik bennem, pedig egészen rövid időre találkoztunk és lényegében nem is beszélgettünk. Mintha részem lenne. Ezt nem tudom jól kifejezni.

– Érzed a fájdalmát.

– Lehetséges.

Takahasi nagyon elgondolkodik valamin. Aztán megszólal:

– Az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha így fognánk fel? A nővéred, nem tudni hol, de egy másik *Alphaville*-ben van, és valaki minden ok nélkül bántalmazza. Ő hangtalanul sikolt, és láthatatlanul vérzik.

– Metaforikus értelemben?

– Talán – mondja Takahasi.

– Ilyen benyomásod volt Eriről, mikor beszélgettél?

– Mindenféle gondot magára vesz, nem halad előre, és segítségért könyörög. És ezt úgy fejezi ki, hogy megsebzí önmagát. Ez sokkal világosabb, mint egy benyomás.

Mari fölkel a padról, fölnéz az esti égre. Azután odamegy a hintához és beleül. Hangosan visszhangzik a környéken, ahogy sárga tornacipője az elszáradt faleveleken tapos. A lány úgy markolja egy ideig a hinta vastag kötelét, mintha szilárdságáról akarna meggyőződni. Takahasi is fölkel a padról, végiggyalogol a száraz faleveleken, aztán leül Mari mellé.

– Eri most alszik – mondja Mari, mintha egy titkot vallana be. – Nagyon mélyen.

– Ilyenkor már mindenki alszik!

– Nem úgy – mondja Mari. – Ő nem akar fölébredni.

03:58

Sirakava irodája.

Sirakava meztelen felsőtesttel fekszik a padlón, felüléseket végez egy jógamatracon. Inge és nyakkendője a széke támlájára akasztva, szemüvege és karórája egymás mellett sorakoznak az asztalán. Sirakava vékony, de mellkasa kidolgozott, törzsén semmi fölösleg. Kemény, kidagadó izmai vannak. Ruha nélkül egészen más benyomást tesz, mint ruhában. Mélyen, de röviden veszi a levegőt, gyorsan emeli föl, majd fordítja jobbra és balra a felsőtestét. Mellkasán és vállán apró izzadságcseppek gyöngyöződnek, és csillámlanak a neonfényben. Az asztalon álló, hordozható CD-lejátszóból Alessandro Scarlatti kantátái szólnak, Brian Asawa énekel. A kantáták lassú tempója mintha más minőség lenne, mint a heves testmozgás, de a férfi a zenéhez igazítja és hajszálpontosan kontrollálja mozdulatait. Szokásos napi rutinjának tűnik, hogy az éjszakai munka végeztével, hazaindulás előtt megejtse magányos, klasszikus zene melletti edzését az iroda padlóján. Mozgása szisztematikus, túláradóan magabiztos.

Amint végzett a megszabott számú felüléssel, a férfi összecsavarja és öltözőszekrényébe teszi a jógamatracot. A szekrény polcáról fehér arctörölőt meg neszesszert vesz elő, és a mosdóba indul. Beszappanozza és megmossa, majd a törölközővel megszárogatja arcát, aztán letörli felsőtestéről a verítéket. Minden egyes mozdulata alapos. A mosdó ajtaját nyitva hagyta, úgyhogy idehangzik Scarlatti áriája. A férfi néhány ponton együtt dúdol a 17. században komponált zenével. A neszesszerből kis dezodort vesz elő, és enyhén befújja a hónalját. Odahajol, felméri az illatot. Ezután néhányszor összezárja és kinyitja jobb keze ujjait, néhány mozdulatot próbálgat. Megvizsgálja kezén a duzzanatot. A duzzanat nem feltűnő. De még meglehetősen fájdalmas.

A neszesszerből apró hajkefét húz elő, és megigazítja a haját. Kicsit mintha kezdene kopaszodni, de mivel homlokának nem rossz a formája, nem tesz olyan benyomást, hogy fogyatkozik a haja. Fölteszi a szemüvegét. Begombolja az ingét, megköti a nyakkendőjét. Halványszürke inghez sötétkék, kasmírmintás nyakkendő. A tükörbe nézve egyenesre húzogatja a gallérját és megigazítja nyakkendője csomóját.

Sirakava felméri saját, a tükörben látható arcát. Egyetlen arcizmát sem mozdítja, és hosszan, szigorú tekintettel mered magára. Két keze a mosdó szélén. Visszatartja lélegzetét, még csak nem is pislog. Szíve mélyén abban reménykedik, hogy ha így tesz, akkor esetleg megjelenik ott valami *más*. Minden érzékét tárgyiasítja, tudatát simára gyalulja, ideiglenesen befagyasztja a logikát, és ameddig csak lehet, feltartóztatja a haladó időt. Ebben mesterkedik. Abban, hogy saját létezését lehetőség szerint minél inkább beolvassza a háttérbe. Abban, hogy mindent semleges csendéletnek láttasson.

De hiába próbál minden erővel észrevétlenné válni, nem jelenik meg *más*. Alakja a tükörben csupán az ő, a valósággal megegyező alakja. Csupán visszatükröződés, egy az egyben. A férfi föladja, mélyet lélegzik, tüdejét megtölti friss levegővel, és kihúzza magát. Ellazítja izmait, végez néhány kiadós fejkörzést. Utána visszarakja a mosdókagylóra kipakolt holmiját a neszesszerbe. A törölközőt, amivel megszárogatta magát, gombócba gyúri, és a szemetesbe hajítja. Amikor kimegy a mosdóból, leoltja a villanyt. Becsukódik az ajtó.

Pillantásunk Sirakava távozása után is a mosdóban időzik, és fix kameraként továbbra is veszi a sötét tükröt. A tükörben még mindig látszik a férfi. Sirakava – vagy talán nevezzük inkább Sirakava alakjának? – átnéz ide. Arcizma se rezdül, és nem mozdul. Csak egyenesen bámul ránk. Végül azonban, mintha megelégette volna, ellazítja izmait, nagy levegőt vesz, köröz a fejével. Azután az arcához viszi kezét, és néhányszor végigsimítja orcáját. Mintha arról bizonyosodna meg, hogy milyen a teste érintése.

Sirakava, míg az asztalánál töpreng valamin, ezüstszínű, feliratozott ceruzát forgat az ujjai között. Ugyanolyan ceruza, mint ami annak a szobának a padlóján hevert, melyben felébredt Aszai Eri. A VERITECH név áll rajta. Hegye gömbölyű. Miután egy darabig eljátszozott vele, Sirakava a tolltartó tálca mellé teszi a ceruzát. A tálcában hat ugyanolyan ceruza sorakozik. Ezek olyan hegyesek, hogy hegyesebbek már nem lehetnének.

A férfi hazafelé készül. Az iratokat, melyeket hazavisz, barna bőrtáskába teszi, belebújik a zakójába. Neszesszerét visszateszi az öltözőszekrénybe, a szekrény mellett, a padlón várakozó bevásárlószatyrot odaviszi asztalához. Leereszkedik a székére, majd egyesével kiszedeget és megvizsgál mindent, ami a táskában van. A ruhák azok, amelyeket az *Alphaville*-ben elszedett a kínai prostituálttól.

Egy vékony, krémszínű kabát, egy alacsony sarkú, piros cipő. A sarka féloldalasan kopott. Egy sötét rózsaszín, kerek nyakú, gyöngyös pulóver, egy hímzett fehér blúz, egy szűk kék miniszoknya. Fekete harisnya. Rikító árnyalatú, rózsaszín alsónemű. Rajta nyilvánvalóan szintetikus, gagyis csipke. Ezek a ruhák aztán nem szexis, hanem inkább sivár benyomást tesznek. A blúzon és a bugyin vér feketélik. Egy olcsó karóra. Fekete műbőr táska.

Mialatt egyenként kézbe veszi és megvizsgálja mindezt, Sirakava végig olyan arcot vág, mintha azon töprengene: „De mit keresnek ezek itt?” Némi feszélyezettséggel keveredő, értetlen arckifejezés. A férfi természetesen pontosan emlékszik rá, hogy mit művelt az *Alphaville* szobájában. Ha megpróbálná is elfelejteni, a fájdalom a jobbában nyilván eszébe juttatná. Ennek ellenére mindent, ami előkerül, észszerű jelentéssel szinte nem rendelkező holminak lát. Ezek értéktelen vacakok. Olyasmi, ami elvileg nem hatolhatna be az ő világába. Ettől még közönyösen, de azért viszonylag lelkiismeretesen végzi a műveletet. A közelmúlt szánalmas maradványainak feltárását.

Sirakava kinyitja a táska zárját, és a táska teljes tartalmát az asztalra borítja. Textil kéztörlő és papír zsebkendő, púder, rúzs, szemceruza, néhány más, apró kozmetikai cikk. Torokfájás elleni cukorka. Egy kis üveg vazelin és egy csomag óvszer. Két darab

tampon. Gázspray zaklatók távol tartására (Sirakava szerencsésjére a lánynak nem volt lehetősége elővennie a táskájából). Olcsó fülbevaló. Ragtapasz. Gyógyszeres dobozka, benne néhány pirula. Barna bőr pénztárca. A pénztárcában három darab tízezres, amit ő adott oda az elején, meg néhány ezerjenes és egy kis apró. Ezenkívül telefonkártya és metrókártya. Kuponok egy fodrászatba. Semmi, ami elárulná a személyazonosságot. Sirakava némi habozás után kiveszi a pénzt, és a nadrágja zsebébe dugja. Ezt a pénzt úgyis ő adta. Csak visszaszerzi.

A táskában van egy kicsi, összecsukszó mobiltelefon. Feltöltőkártyás. Tulajdonosa lenyomozhatatlan. A telefon hangpostára van állítva. A férfi megnyomja a lejátszás gombot. Több üzenet is van, de mindegyik kínai nyelvű. Ugyanaz a férfihang, mintha hadarva balhézna. Maguk az üzenetek rövidek. Sirakava természetesen nem érti őket. De azért mindet végighallgatja, majd kikapcsolja a hangposta funkciót.

Hoz valahonnan egy papír szemeteszacskót, a telefon kivételével mindent beledobál, összenyomkodja, és jó szoroson beköti. Ezt beleteszi egy nejlon szemeteszsákba, és azt is beköti, ügyelve, hogy ne maradjon benne levegő. Egyedül a telefon van elkülönítve a többi holmitól, az asztalon hever. A férfi fölemeli a készüléket, elnézegeti, majd visszarakja az asztalra. Azon gondolkodik, mit csináljon vele. Talán használhatná valamire. De még nem döntötte el.

Sirakava kikapcsolja a CD-lejátszót, beteszi az asztal legalsó, mély fiókjába, a fiókot kulcsra zárja. Miután textil zsebkendővel akkurátusan megtörölgette a szemüvegét, a telefon után nyúl, és felhívja a taxicéget. Bemondja a munkahelye nevét, a saját nevét, és kér egy autót tíz perccel későbbre, a személyzeti bejárathoz. Fölveszi a fogason lógó halványszürke ballonkabátját, és annak zsebébe süllyeszti a nő mobilját, ami ott hevert az asztalon. Kezébe kapja bőrtáskáját meg a szemeteszacskót. Az ajtó elé áll, körülpillant a szobán, majd miután meggyőződött róla, hogy minden a megszokott rendben, leoltja a villanyt. A szobában úgy sem áll be teljes sötétség, hogy kialszik az összes mennyezeti neonlámpa. Az utcai lámpák és reklámtáblák fénye beszűrődik a rolón, és halványan bevilágítja a szobát. A férfi becsukja az iroda ajtaját, és kilép a

folyosóra. Keményen kopogó léptekkel halad a folyosón, közben hosszút ásít. Hogy végre befejeződött egy ugyanolyan nap, mint a többi.

Lifttel megy le. Kinyitja a személyzeti bejárat ajtaját, kilép, kívülről kulcsra zárja. Jól kivehetően látszik a lehelete. Várakozik, és rögtön jön is a taxi. A középkorú sofőr lehúzza az ablakot, és kérdi, hogy Sirakava úr-e az. Azután úgy mellékesen vet egy pillantást a nejlonszemeteszacskóra.

– Nem konyhai hulladék, nincs szaga – mondja Sirakava. – És úgys beugranék egy helyre a közelben, ott kidobom.

– Rendben, parancsoljon – mondja a sofőr. Nyitja az ajtót.

Sirakava beszáll a taxiba.

A sofőr a tükörbe nézve szólítja meg:

– Ha nem veszi tolakodásnak, szerintem korábban is utazott már velem. Nagyjából ugyanebben az időpontban jöttem ide önért. Jól emlékszem, hogy Egotában lakik?

– Majdnem. Tecugakudónál.

– Persze, persze, Tecugakudónál! Ma is jó lesz oda?

– Igen. Ha jó, ha nem, csak oda mehetek haza.

– Jó ám az, ha van egy biztos pont, ahova hazamehetünk – mondja a sofőr. Aztán elindul. – Megerőltető lehet mindig ilyen későig dolgozni.

– Nem megy jól a gazdaság, csak a túlóráim száma nő, a fizetésem nem.

– Ezzel én is így vagyok. Kénytelen vagyok annyival tovább dolgozni, amennyivel gyengébb a bevétel. De ön még szerencsés, hogy a cég fizeti a taxit túlóra után. Higgye el!

– Haza se tudnék menni, ha nem fizetnék, ha már eddig dolgoztattak! – nevet gúnyosan Sirakava.

Aztán hirtelen eszébe jut:

– Ja, tényleg! Majdnem elfelejtettem. A következő kereszteződésnél forduljon jobbra, és álljon meg a Seven Eleven éjjel-nappali előtt! A feleségem megkért, hogy vegyek valamit. Gyors leszek.

A sofőr a belső tükörbe nézve mondja:

– Ott jobbra egyirányú utcák vannak, ebből egy kis kerülő lesz. Útközben van pár más éjjel-nappali, azok nem felelnek meg?

– Amit a feleségem kért, azt szerintem csak a Seven Elevenben tartanak. Meg a szemetet is minél előbb ki akarom dobni.

– Rendben. Nekem nem gond. Csak megkérdeztem, mert valószínűleg többet fog mutatni az óra.

A sofőr a kereszteződésnél jobbra fordul, beljebb megy, aztán egy alkalmas helyen megáll és kinyitja az ajtót. Sirakava táskáját az ülésen hagyja, és kiszáll, kezében a szemeteszacskóval. A Seven Eleven üzlete előtt több zsák szemét is van egy kupacban. A kupac tetejére teszi a szemeteszacskót. Az a többi hasonló nejlonzsák közé keveredik, és egy pillanat alatt beolvad. Reggel majd jön a szemetesautó, és eltakarítja. Nem konyhai szemét van benne, tehát bizonyára a varjak sem fogják kiszaggatni. Sirakava még egyszer utoljára a szemétkupacra pillant, majd belép az üzletbe.

Bent nincsenek vevők. A kasszában álló fiatal srác buzgón mobiltelefonál valakivel. A Southern All Stars új száma szól. Sirakava egyenesen a tejespulthoz megy, és megfog egy doboz Takanasi alacsony zsírtartalmú tejet. Ellenőrzi a szavatossági időt. Rendben van. Ha már ott van, joghurtot is vesz, nagy műanyag dobozosat. Azután támad egy ötlete, és előhúzza zsebéből a kínai lány mobiltelefonját. Körülnéz, és miután meggyőződött róla, hogy senki sem figyeli, a dobozos sajtok mellé csúsztatja a készüléket. Az ezüstszerű kis telefon meglepően természetesen beilleszkedik a környezetbe. Mintha mindig is itt lett volna. Leválik Sirakava kezéről, és a Seven Eleven részévé válik.

Sirakava fizet, és sietős léptekkel visszamegy a taxihoz.

– Sikerült megvenni? – kérdi a sofőr.

– Igen – válaszolja Sirakava.

– Akkor most megyünk egyenesen Tecugakudóba!

– Lehet, hogy alszom egy kicsit, felébresztene, ha a közelben járunk? – kéri Sirakava. – Lesz az út mentén egy Showa Shell-kút, onnan nem messze lakom.

– Rendben. Pihenjen csak!

Sirakava leteszi táskája mellé a nejlonzacskót, benne a tejjel meg a joghurttal, összefonja a karját és lehunyja a szemét. Elaludni

valószínűleg nem tud majd. Viszont nincs kedve hazáig fecsegni a sofőrrel. Becsukott szemmel próbál valami olyanra gondolni, ami nem veszi igénybe az idegeit. Hétköznapi, felszínes témára. Vagy valami teljesen elvontra. De nincs ötlete. Csak a jobb kezébe hasító éles fájdalmat érzi ebben az ürességben. A fájdalom a szívdobogásához igazodva lüktet, és tengerzúgásként visszhangzik a fülébe. Fura, gondolja magában. Mikor nagyon messze a tenger.

Sirakava taxija, miután haladt egy darabot, megáll egy piros lámpánál. Nagy kereszteződés, hosszú lámpa. A taxi mellett fekete Honda motor vár a lámpánál, rajta a kínai férfi. Kettejük között mindössze egyetlen méternyi távolság van. A motoron ülő férfi azonban egyenesen előrefigyel, nem veszi észre Sirakavát. Sirakava mélyen az ülésbe süpped, szeme lehunyva. A messzi, képzeletbeli tengerzúgásra fülel. A lámpa zöldre vált, a motor kilő és egyenesen halad tovább. A taxis, hogy föl ne ébressze Sirakavát, csendesen indul, balra kanyarodik, és elhagyja a környéket.

04:09

Mari és Takahasi egymás mellett üldögélnek a kihalt éjszakai park két hintáján. Takahasi Mari profilját nézi. Az arcán értetlen kifejezés. Folytatódik az előbbi párbeszéd.

– Nem akar fölébredni?

Mari nem szól.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdi a fiú.

Mari, mintha nem tudná elhatározni magát, némán bámul le a lábára. Még nincs fölkészülve erre a beszélgetésre.

– ...nem járunk egyet? – szólal meg.

– Dehogynem. Járjunk egyet! Az jót tesz! Lassan járj, sok vizet igyál!

– Ez meg mi?

– A mottóm. Lassan járj, sok vizet igyál!

Mari a fiúra néz. Fura egy mottó. De ezt a benyomását sem osztja meg, és nem is kérdezősködik. Fölkel a hintából, elindul, Takahasi meg követi. Kimennek a parkból, a város világos része felé tartanak.

– Visszamész a Skylarkba? – kérdi Takahasi.

– Eléggé belefáradtam, hogy családi éttermekben üljek és olvassak – rázza fejét Mari.

– Megértelek – nyugtázza Takahasi.

– Viszont szeretnék visszamenni az *Alphaville*-be.

– Elkísérlek. Úgyis a környékén próbálunk.

– Kaoru azt mondta, hogy bármikor beugorhatok, de vajon biztos nem zavarok? – aggódik Mari.

– Kaorunak van egy stílusa, de őszinte ember. Ha azt mondta, hogy bármikor beugorhatsz, az azt jelenti, hogy bármikor beugorhatsz. Veheted úgy, ahogy mondta.

– Aha.

– Plusz, ilyentájt úgyis nagyon ráérnek. Szerintem örülni fognak neked, ha benézel.

- Te még visszamész próbálni, ugye?
- Szerintem ez az utolsó, hogy ott vagyok egy egész éjszakás próbán, gondoltam, utoljára még behúzok, hadd szóljon!

Visszaérnek a városközpontba. Ebben az időpontban azért már alig látni embereket az utcán. Hajnali négy, ilyenkor legcsendesebb a város. Az utakon mindenféle tárgy hever szerteszét. Alumínium sörösdoboz, újságok esti kiadásának megtaposott lapjai, összenyomott kartondoboz, PET-palack, cigarettacsikk. Autó hátsó lámpájának szilánkjai. Fél pár kesztyű. Kedveménykuponok. Hányásnyomok is akadnak. Szemeteszacskók körül hatalmas, koszos macskák szaglászhatnak buzgón. Biztosítani akarják a maguk részét, mielőtt a patkányok föltúrják a szemetet, és mielőtt virradattal megjelennek az eleséget kutató, erőszakos varjak. A neonfények több mint fele lekapcsolva, jobban szembetűnik az éjjel-nappali üzletláncok boltjainak kivilágítása. A parkoló autók ablaktörlője mögött számtalan odagyűrt szórólap. Szakadatlanul hallik a közeli főúton elhaladó kamionok zúgása. A kamionsofőrök ebben az időszámban, a kihalt utakon tudják ledolgozni a legnagyobb távolságokat. Mari szemébe húzza Red Sox-os sapkáját. Két keze a kabátzsebében. Amint egymás mellett gyalognak Takahasival, látni, hogy elég nagy a különbség a testmagasságukban.

- Hogyhogy Red Sox-os sapkát hordasz?
- Kaptam valakitől – feleli Mari.
- Szóval nem azért, mert Red Sox-szurkoló vagy.
- Fogalmam nincs a baseballról.
- Engem se nagyon érdekel. Inkább focirajongó vagyok – mondja Takahasi. – Ami meg a nővéredet illeti... Visszatérve az előbbiekhöz.
- Ühüm.
- Nem nagyon vágom, de arról lenne szó, hogy Eri egyáltalán nem ébred föl? – kérdezi Takahasi.

Mari fölnéz a fiúra. – Bocs, de erről nem akarok így, menet közben beszélni. Elég érzékeny téma.

- Értem.
- Beszélj valami másról!
- Miről?

– Mindegy. Mesélj magadról! – mondja Mari.

– Magamról?

– Igen. Valamit rólad.

Takahasi gondolkodóba esik.

– Semmi vidám nem jut eszembe.

– Lehet szomorú is.

– Anyám hétéves koromban meghalt – mondja a fiú. – Mellrák. Későn vették észre, csak három hónap telt el a diagnózis és a halála között. Egyetlen pillanat. Gyorsan rosszabbodott az állapota, arra se volt idő, hogy rendes kezelést kapjon. Apám előtte-utána végig börtönben volt. Ahogy az előbb mondtam.

Mari fölpillant Takahasira. – Te hétéves voltál, anyukád meghalt mellrákban, apukád ezalatt végig börtönben volt?

– Így igaz – feleli Takahasi.

– Vagyis teljesen egyedül maradtál?

– Úgy van.

– Apámat csalásért tartóztatták le. Két évet kapott. Piramisjátékkal vagy valami hasonló szarsággal próbálkozott. Az okozott kár is elég szép összegre rúgott, fiatalon meg benne volt a diákmozgalmakban, akkor is letartóztatták párszor, úgyhogy felfüggesztettet se kaphatott. Azzal gyanúsították, hogy a mozgalmaknak gyűjtött pénzt. Erről valójában szó sem volt. Emlékszem, anyám elvitt párszor beszélőre a börtönbe. Elég hideg volt bent. Fél évvel azután, hogy apám börtönbe került, anyámnál megtalálták a rákot, és azonnal be kellett feküdnie a kórházba. Vagyis egy időre elárvultam. Apám börtönben, anyám kórházban.

– Ezalatt ki vigyázott rád?

– Később tudtam meg, hogy a kórházi kezelés és a megélhetésünk költségeit apám családja adta kölcsön. Apám nem jött ki a családjával, jóval korábban megszakítottak minden kapcsolatot, de egy hétéves gyereket csak nem lehet a sorsára hagyni. Egy nagynéni, mondjuk, kellenül, de átjött másnaponta. Felváltva a környékeliek is gondoskodtak rólam. Kimostak, bevásároltak, enni hoztak. Akkor egy régi belvárosi részen laktunk, talán ez volt a szerencse. Ott még működik a *jószomszédi* viszony. De azért úgy rémlik, a legtöbb mindent egyedül csináltam. Saját

magam készítettem valami egyszerű ételt, készültem össze és mentem az iskolába... De erre csak homályosan emlékszem. Olyan érzés, mintha valaki egészen másnak a története lenne.

– Apukád mikor jött haza?

– Talán három hónappal azután, hogy meghalt anyám. A körülményekre való tekintettel korábban kiengedték. Magától értetődik, de örültem, mikor hazajött. Többé nem voltam árva. Mégiscsak egy nagy, erős felnőtt! Megnyugodhattam. Mikor megjött, apámon egy régi tweedzakó volt, még most is emlékszem az anyag durva érintésére, meg a beleivódott dohányszagra.

Takahasi kihúzza kezét a kabátja zsebéből, és néhányszor végigsimítja nyaka hátsó részét.

– De hát, hiába volt ott újra az apám, nem tudtam a szívem mélyéből megnyugodni. Nem is tudom, hogy mondjam, de a dolgok nem kerültek a helyükre bennem. Végig úgy éreztem, hogy ez egy trükkös átverés. Hogy az igazi apám örökre eltűnt, és a látszat fenntartásának érdekében ideküldtek nekem apám alakjában valaki mást. El tudod ezt képzelni?

– Nagyjából – feleli Mari.

Takahasi egy időre elhallgat, szünetet tart. Aztán folytatja:

– Szóval, én akkor úgy éreztem, apámnak *semmilyen körülmények között sem lett volna szabad engem magamra hagynia*. Nem lett volna szabad árván hagynia a világban. Mindegy, mi volt, nem lett volna szabad börtönbe mennie. Persze akkor nem értettem pontosan, hogy miféle hely egy börtön. Mert csak hétéves voltam. Azt, mondjuk, nagyjából fogtam, hogy olyan, mint egy bazi nagy beépített szekrény. Sötét, félelmetes, baljós hely. És az apámnak egyáltalán nem lett volna szabad elmennie egy ilyen helyre.

Takahasi ezen a ponton felhagy a beszéddel, majd kicsit később megkérdezi: – A te apád volt börtönben?

– Szerintem nem – rázza fejét Mari.

– És anyád?

– Szerintem ő se.

– Nagy szerencse. Örvendetes körülmény az életedben! – mondja Takahasi. Aztán elmosolyodik. – Bár ezzel nyilván nem vagy tisztában.

- Sose gondolkodtam ezen.
- A legtöbb ember nem gondolkodik ilyesmin. Én igen.

Mari futólag Takahasi arcára pillant. – ...és utána apukád nem volt már börtönben?

– Apám utána egyszer sem tett semmi törvénybe ütközőt. Bár, lehet, hogy mégis. Sőt, szerintem biztosan. Mert az a típus, aki képtelen az egyenes úton járni. De olyan durva ügybe, amiért vissza kellett volna mennie a síttra, nem keveredett. Gondolom, örökre elege lett a börtönből. De az is lehet, hogy felelősséget érzett halott anyám iránt meg irántam. Lényeg, hogy erősen a szürke zónában, de azért normál vállalkozó lett belőle. Korábban szélsőséges kilengések voltak, a családnak néha elég sok pénze volt, néha meg nagyon elszegényedtünk. Minden nap tisztára, mint a hullámvasút. Olyan is volt, hogy óriási Mercivel jártunk, amit sofőr vezetett, meg olyan is, hogy egy biciklit se tudtunk kifizetni. Előfordult, hogy az éj leple alatt menekültünk. Nem élhettünk nyugodtan, egy helyben, én szinte félévente másik iskolába jártam. Persze barátaim se voltak. Ez így ment nagyjából a középiskola első feléig.

Takahasi visszadugja kezét a zsebébe, megrázza a fejét, és eldugja valahova borongós emlékeit is.

– Apám mostanra azért *eléggé* lehiggadt. A *baby boom*-generáció szülötte, szívós ám. Mick Jagger, akit a végén még lovaggá is ütöttek, ugyanez a generáció. Túlélő típusok, megállnak még épp a szakadék szélén. Magukba nézni nem szokásuk, de a leckét megtanulják. Nem igazán tudom, hogy apámnak mi a munkája. Én nem kérdelem, ő meg nem mondja. Az biztos, hogy a tandíjat fennakadás nélkül fizeti. Ha olyan kedve van, néha ad egy nagyobb összegű zsebpénzt. Van ám, amiről jobb nem tudni.

– Apukád újránősült, igaz?

– Négy évvel anyám halála után, igen. Hát, nem az az elszánt típus, aki egyedülálló férfiként fölnevel egy gyereket.

– És az új feleségével nem lett közös gyerekük?

– Nem. Én vagyok az egyetlen gyerek. Ez is benne volt, hogy a felesége tényleg úgy nevelt, mint a sajátját. Ezért nagyon hálás vagyok. Velem van a baj.

– Milyen baj?

Takahasi mosolyogva néz Marira. – Hát olyan, hogy aki egyszer elárvult, az haláláig árva marad. Sokszor álmodom ugyanazt. Hétéves vagyok, újra árva. Egyedül vagyok, sehol egy felnőtt, akire támaszkodhatnék. Alkonyat van, körülöttem minden pillanattal egyre sötétebb. Nyakunkon az este. Mindig ugyanez az álom. Mindig újra hétéves vagyok benne. Ha ez a szoftver egyszer megfertőződik, nem lehet lecserélni.

Mari csak hallgat.

– De általában igyekszem nem gondolkodni ilyen nehéz ügyeken – mondja Takahasi. – Mert semmi értelme folyton ezen rágódni. Muszáj szépen éledegélni, máról holnapra.

– Sokat járni, lassan inni a vizet.

– Nem! – javítja ki a fiú. – *Lassan* járni, *sok* vizet inni.

– Szerintem mindkét verzió ugyanolyan jó.

Takahasi ezen komolyan eltöpreng. – Hm, igazad lehet.

Nem beszélnek többet. Némán szaporázzák lépteiket. Látszik a leheletük, ahogy fölmennek a sötét lépcsősoron, majd kilukadnak a Hotel Alphaville előtt. Marinak valósággal nosztalgikus érzései támadnak a rikító lila neon láttán.

Takahasi megáll a szálloda bejáratánál, szokatlanul komoly tekintettel néz egyenesen Marira. – Tartozom egy vallomással.

– Mivel?

– Ugyanarra gondolok, mint te – mondja a fiú. – De ma nem lehet. Nincs rajtam tiszta gatyá.

Mari hitetlenkedve rázza a fejét. – Ne fárassz ilyen hülyeségekkel!

– Hat körül idejövök érted. Ha van kedved, reggelizzünk együtt! Van a közelben egy kifőzde, ahol finom tojástekercset adnak. Forró, puha tojástekercset... Jut eszembe, a tojástekercssel mint étellel van valami gond? Úgy mint génmódosítás, szisztematikus állatkínzás, politikai inkorrekttség satöbbi...

– A politikai részéhez nem értek, de ha a csirkével gond van, akkor nyilván a tojással is.

– Az baj – húzza össze szemöldökét Takahasi. – Úgy látszik, mindennel, amit szeretek, gond van.

- A tojástekeercset mondjuk én is szeretem.
- Akkor valahol kössünk kompromisszumot! – javasolja a fiú. – Ez extra finom tojástekeercs!

Integet, és indul a próbára. Mari megigazítja a sapkáját, és belép a szállodába.

04:25

Aszai Eri szobája.

A képernyőn képek futnak. A pizzamás Eri onnan bentről néz ránk. Frufruja a homlokába lóg, de egy fejrázással félredobja. A képernyő üvegének túlsó oldalára tapasztja két kezét, és valamiről beszél nekünk. Mint aki betévedt egy üres akváriumba a tropikáriumban, és a vastag üvegen keresztül próbálja tájékoztatni a látogatókat sanyarú helyzetéről. Hangja azonban nem jut el a fülünkhöz. A hanghullámok nem képesek rezgéseket kelteni a levegőben a mi oldalunkon.

Eri mintha még mindig kábult lenne. Keze-lába erőtlenebb, mint szeretné. Bizonyára mert túlságosan hosszú ideig, mélyen aludt. Így is igyekszik azonban minél jobban felfogni a felfoghatatlan helyzetet, amibe került. Minden erejével küzd, hogy ha összezavarodva és tanácstalanul is, de valahogy átlássa és megeméssze a logikát és az alapvetést, melyre ez a hely épül. Ez a szándéka a képernyőn keresztül is átjön.

Szó sincs róla, hogy Eri kiabálna. Arról sincs, hogy szenvedélyesen magyarázna. Mintha már belefáradt volna abba, hogy hangosan kiáltozzon és magyarázzon. Maga is tisztában van azzal, hogy úgysem jut át ide a hangja.

Most azon van, hogy amit a szeme ott lát, amit az érzékei felfognak, azt minél pontosabb, minél jobban érthető szavakra fordítsa át. Ezeket a szavakat felerészben hozzánk, felerészben saját magához intézi. Ez persze nem egyszerű művelet. Ajka vontatottan, akadozva mozdul. Mintha idegen nyelven beszélne, minden mondata rövid, a szavak között egyenetlen hosszúságú szünetek állnak be. A szünetek elnyújtják és felhígítják az elvileg ott rejlő jelentést. Mi, ezen az oldalon nagyon meresztjük a szemünket, de az Aszai Eri ajka formázta szavakat nehezen tudjuk elkülöníteni az Aszai Eri ajka formázta csendtől. A valóság homokóra

homokjaként pereg ki a lány tíz vékony ujja közül. Az idő nem az ő szövetségese.

Eri végül belefárad, hogy a külvilágnak magyarázzon, és mintha feladná, becsukja a száját. Újabb réteg csend telepszik az eddig uralkodóra. Ezután a lány öklével könnyedén megkopogtatja belülről az üveget. Amit csak lehet, megpróbál. De ez a hang sem hallik ide.

Úgy tűnik, Eri látja az innenső oldalt a tévé képernyőjén keresztül. Ezt pillantásának iránya alapján feltételezzük. Tekintete mintha egyenként végigpásztázná saját (innenső oldali) szobájának tárgyait. Az asztalt, az ágyat, a könyvespolcot. Ez a szoba az ő helye, Erinek valójában ide kellene tartoznia. A szobában álló ágyban kellene nyugodtan aludnia. Jelenleg azonban nem tud áthatolni azon az átlátszó üvegfalon, és nem tud visszajönni erre az oldalra. Valamiféle mesterkedés vagy szándék által álmában átszállították abba a szobába, és könnyörtelenül bebörtönözték. Két szemében csendes tófelszínen tükröződő szürke felhőként bukkan fel a magány árnyalata.

Sajnos (ezt kell, hogy mondjuk), mi semmit nem tehetünk Aszai Eriért. Említettük már, de mi csak pusztá figyelő tekintet vagyunk. Semmiféle formában nem avatkozhatunk be az eseményekbe.

Viszont – jut eszünkbe – mégis ki lehetett az az arctalan férfi? Mit művelhetett Aszai Erivel? És hova tűnhetett?

A kérdésekre nem érkezik válasz, ám a tévé képernyőjén látható kép hirtelen stabilitását veszti. Csúnya adászavar. Aszai Eri körvonalai bizonytalanná válnak, aprókat remegnek. A lány érzékeli, hogy valami fura történik vele, megfordul és körültekint. Fölnéz a mennyezetre, lepillant a padlóra, majd saját remegő két kezét bámulja. Nézi azok egyre bizonytalanabbul kivehető körvonalait. Arcára tanácstalan kifejezés ül ki. Mi történik itt? Egyre erősödik az a bizonyos, fülsértő *ssssshhhhhh* hang. Egy távoli dombon újfent feltámadhatott a viharos szél. A két világot összekötő kábel csatlakozása megint hevesen remeg. Emiatt elveszőben a lány létezésének körvonala. Lebomlóban anyagi valójának jelentése.

„Menekülj!” – kiáltunk föl hangosan. Önkéntelenül is elfelejtjük a szabályt, hogy meg kell őriznünk semlegességünket. Hangunk persze nem ér el a lányhoz. Eri azonban maga is érzi a veszélyt, és

próbál kimenekülni onnan. Sietős léptekkel elindul valamerre. Valószínűleg az ajtó felé. Ekkor eltűnik a kamera látómezejéből. A kép rohamosan veszít korábbi tisztaságából, ugrál és deformálódik, eltorzulnak rajta az alakok. Egyre halványabb a képcső fénye, kicsike ablak formájú négyzetté zsugorodik, majd teljesen kialszik. Mindenfajta információ semmivé lesz, a hely megszűnik, a jelentés lebomlik, a világ felfoszlik, végül marad az érzéketlen csend.

Másik hely, másik óra. Kerek elektromos óra a falon. A mutató 4 óra 31 percen áll. Sirakava lakásának konyhája. Sirakava ingén kigombolta a legfelső gombot, meglazította nyakkendőjét, egymagában üldögél az étkezőasztalnál, és natúr joghurtot kanalaz. Nem szedte át tálkába, hanem egyenesen a műanyag dobozból eszi.

A konyhában álló kis tévét nézi. A joghurtos doboz mellett ott fekszik a távirányító. A tévéképernyőn a tenger mélyéről készült felvételeket látni. Mindenféle fura kinézetű mélytengeri élőlényt. Szépet is, csúnyát is. Olyat, ami zsákmányt ejt, és olyat, ami zsákmányként végzi. Miniatűr kutató tengeralattjáró, benne a legmodernebb képrögzítő berendezésekkel. Erős reflektor, precíziós kar. Ez egy dokumentumfilm, címe *Mélytengeri élővilág*. A hang le van véve. Sirakava, ahogy a joghurtot kanalazza, kifejezéstelen tekintettel figyel a képernyőre. Az esze máshol jár. Gondolkodás és cselekvés kölcsönös összefüggéséről töpreng. Hogy a gondolkodásból következik-e mellékesen a cselekvés, vagy végeredményben a cselekvésből következik-e a gondolkodás? Figyeli, amit a tévéképernyőn lát, valójában azonban olyasmit néz, ami nagyon messze a képernyő mélyén van. Valamit, ami akár egy vagy két kilométeres messzeségben is lehet.

A faliórára pillant. A mutató 4 óra 33 percen áll. A másodpercmutató zökkenőmentesen fut körbe a számlap mentén. A világ egységesen, folyamatosan halad előre. Gondolat és cselekvés szorosan együttműködnek. Legalábbis egyelőre.

04:33

A tévében még mindig a *Mélytengeri élővilág* megy. De ez nem a Sirakava-ház tévéje. Ennek sokkal nagyobb a képernyője. Ez a tévé a Hotel Alphaville egyik vendégszobájában van. Mari és Tücsök bambulnak előtte kettesben, egy-egy széken üldögélve. Marin szemüveg. Baseballdzsekije és válltáskája a földön. Tücsök gondterhelt képpel nézi a *Mélytengeri élővilág*ot, de aztán elunja, fogja a távirányítót, és kapcsolgatni kezd a csatornák között. Csak hát kora hajnal van, semmi érdekeset nem talál. Feladja, kikapcsolja a tévét.

– Biztos álmos vagy, nem? Dőlj le, jót tenne, ha aludnál egy kicsit! Egy ideje Kaoru is szunyál a pihenőben.

– Még nem vagyok annyira álmos – feleli Mari.

– Akkor nem innál egy forró teát? – kérdi Tücsök.

– De, ha nem gond.

– Teával el vagyunk látva. Ne aggódj!

Tücsök készít két adag zöld teát; teafilter, rá forró víz a termoszból.

– Tücsök, te hányig dolgozol?

– Búzával párban este tíztől reggel tízig. Ha elmentek a vendégek, akik egész éjszakára maradtak, akkor rendet rakunk, és kész. Közben azért szunyókálunk.

– Régóta csinálod ezt a munkát?

– Lassan másfél éve. Mondjuk nem szokás túl sokáig maradni egy helyen.

– Kérdezhetnék egy kicsit személyeset? – kérdezi Mari kis szünet után.

– Kérdezz csak! Persze lehet, hogy lesz, amire nem tudok válaszolni.

– Nem bántalak meg?

– Dehogy, dehogy.

– Azt mondtad, hogy elhagytad az igazi neved, igaz?

– Ja, azt mondtam.

– Miért hagytad el?

Tücsök kiszedi a teafiltert, a hamutartóba dobja, majd Mari elé teszi a teát.

– Mert veszélyes lenne a valódi nevemet használnom. Mindenféle okból. Hogy ne köntörfalazzak, menekülök. *Bizonyos személyek* előtt.

Tücsök iszik egy kortyot a teájából.

– És hát, bár te biztos nem tudtad, de ha tényleg el akarsz bújni valaki előtt, akkor legjobb egy szexhotelben dolgozni. Oké, egy hagyományos japán szállóban sokkal jobban keresnek a szobalányok. Ott borraivalóznak a vendégek. Csakhogy egy olyan munkahelyen mindenképp összefutsz a vendégekkel, nem igaz? Meg beszélgetni is muszáj. Egy szexhotelben viszont nem kell megmutatnod az arcod. Sötétben, titokban dolgozhatsz. Szállást is biztosítanak. Nem zargatnak, hogy hozzád önéletrajzot meg szerezz egy kezest. Ha megkérdik a neved, és azt mondd, „az igazi nevem nem tudom megadni”, akkor azt felelik, „jó, a neved legyen, mondjuk, Tücsök!”, és megvagyunk. Nincs elég emberük. Szóval ebben a világban elég sok olyan fazon dolgozik, akinek valami takargatnivalója van.

– Ezért nem szokás sokáig maradni egy helyen.

– Ja-ja. Ha sokáig tökölsz egy helyen, megismerik az arcod. Azért megyek át hamar egyik helyről a másikra. Szexhotel Hokkaidótól Okinaváig mindenhol van, munka mindig akad. Itt viszont jól érzem magam, Kaoru is nagyon rendes, szóval itt ragadtam.

– Régóta menekülsz?

– Bizony rég. Lassan három éve.

– És közben végig hasonló helyeken dolgoztál?

– Ja. Erre-arra.

– És akik előtt menekülsz, azok ijesztő emberek?

– Azok bizony. Nagyon is azok. De erről nem mondanék többet. Próbálok minél kevesebbet beszélni róla.

Egy időre mindketten elhallgatnak. Mari teázik, Tücsök a tévé fekete képernyőjére bámul.

– És előtte mit csináltál? – kérdi aztán Mari. – Úgy értem, azelőtt, hogy menekülni kezdted.

– Azelőtt normál irodista voltam. Elvégeztem a középiskolát, Oszakában elhelyezkedtem egy eléggé ismert kereskedőháznál, kilenctől ötig, céges egyenruhában melóztam. Annyi idős lehettem, mint most te. Ez nagyjából akkor volt, mint a kóbei földrengés. Most már olyan, mintha álmodtam volna. Aztán... történt egy kis valami. Tényleg egy kis apróság. Eleinte azt hittem, semmi az egész. Aztán hirtelen már csak azt vettem észre, hogy kezelhetetlen a helyzet. Se előre, se hátra. Otthagytam a munkám, otthagytam a szüleimet is.

Mari némán figyeli Tücsök arcát.

– Ööö, bocs, téged hogy is hívnak? – kérdi Tücsök.

– Marinak.

– Mari, ide hallgass! Hiába, még ha a talaj a lábad alatt szilárdnak tűnik is, ha beüt egy kis apróság, puff, kicsúszik alólad. És ha egyszer kicsúszott, akkor vége, semmi nem lesz olyan, mint azelőtt. Akkor nincs más hátra, mint hogy egymagadban kihúzd abban a homályos lenti világban.

Tücsök még egyszer végiggondolja, amit éppen mondott, aztán megrázza kicsit a fejét, mintha felül akarná bírálni.

– Persze lehet, hogy csak én voltam gyenge. És pont azért sodródtam összevissza az eseményekkel, mert gyenge voltam. Egy ponton a fejemhez kellett volna kapnom, fel kellett volna ébrednem, és megállnom, de nem voltam rá képes. Nincs is jogom, hogy nagy arccal kioktassalak...

– És mi lesz, ha megtalálnak? Azok az emberek, akik üldöznek.

– Hm, vajon mi? – mondja Tücsök. – Fogalmam sincs. Nem akarok belegondolni.

Mari hallgat. Tücsök megfogja a távirányítót, és piszkálni kezdi a gombjait. De nem kapcsolja be a tévét.

– Mikor munka után lefekszem aludni, mindig arra gondolok, kérlek, hadd ne ébredjek fel többé! Hadd aludjak örökké, így, ahogy vagyok. Akkor semmin sem kellene gondolkodnom. Igen ám, csak hogy akkor álmodni kezdek. Mindig ugyanaz az álom. A végtelenségig, a végtelenségig üldöznek, végül megtalálnak, elkapnak, és elhurcolnak valahova. Beerőszakolnak egy hűtőbe, és

lecsukják a tetejét. Itt ébredek föl. Mindenem úszik az izzadságtól. Ébren is a nyomomban vannak, álmomban is a nyomomban vannak. Egy perc nyugtom sincs. Akkor nyugszom meg egy kicsit, amikor itt teázunk Kaorival meg Búzával, és értelmetlenül semmiségekről beszélgetünk. Viszont, Mari, erről neked beszéltem először. Kaorunak se mondtam el, Búzának se.

– Azt, hogy menekülsz valami elől?

– Azt. Bár szerintem biztos sejtik.

Megint elhallgatnak mindketten.

– Hiszel nekem? – kérdi Tücsök.

– Persze, hogy hiszek!

– Tényleg?

– Persze!

– Pedig lehet, hogy összevissza hazudozok! Honnan tudhatnád? Mikor nem is ismeresz.

– Nem úgy nézel ki, mint aki hazudozik – feleli Mari.

– Örülök, hogy ezt mondod – mondja Tücsök. – Lenne valami, amit meg szeretnék mutatni neked.

Tücsök fölhajtja pólója alját, és felfedi a hátát. Gerincének két oldalára mintha pecsétet nyomtak volna, szimmetrikusan a jobb és a bal félre. A pecsétéken egy madár lábnyomára hasonlító, három ferde vonal. Mintha forrasztóvastól származnának. A környező bőr is össze van húzódva. Szörnyű fájdalom lenyomatai. Amint megpillantja őket, Mari arca önkéntelenül is grimaszba torzul.

– Ez csak egy része annak, amit velem tettem – mondja Tücsök. – Megbélyegeztem. Máshol is. Olyan helyen, ahol nem tudom megmutatni. Nem hazudok.

– Ez borzasztó!

– Még senkinek nem mutattam meg. Csak azt akartam, hogy higgy nekem.

– Persze, hogy hiszek!

– Úgy éreztem, neked elmondhatom. Fogalmam sincs, miért...

Tücsök leengedi a pólóját. Majd, mintha pontot akarna tenni egy érzés végére, hatalmasat sóhajt.

– Figyelj, Tücsök...

– Hm?

– Erről én sem beszéltem még senkinek, neked elmondhatnám?
– Persze. Halljuk! – feleli Tücsök.
– Van egy nővérem. Ketten vagyunk testvérek, két évvel idősebb nálam.

– Ühüm.

– Na és, a nővérem két hónappal ezelőtt azt mondta, „megyek, alszom egy kicsit”. Vacsoránál jelentette be, az egész család előtt. Tőlünk aztán mondhatta. Még csak hét óra volt, de a nővérem mindig összevissza alszik, nem lepődtünk meg különösebben. Mondtuk, hogy „jó éjt”. A nővérem a vacsorához szinte hozzá se nyúlt, fölment a szobájába és lefeküdt. Azóta egyfolytában alszik.

– *Egyfolytában?*

– Igen – feleli Mari.

– Egyáltalán nem kel föl? – húzza össze szemöldökét Tücsök.

– A jelek szerint néha fölkel – válaszolja Mari. – Ha teszünk neki enni az asztalra, hiányzik belőle, úgy tűnik, vécére is jár, és nagyon ritkán, de lezuhanyozik és átöltözik. Szóval, szükség esetén fölkel, és megteszi az életben maradáshoz szükséges minimumot. De *tényleg* csak a minimumot. Ám én meg a családom sose láttuk, hogy a nővérem fönt van. Ha bemegyünk hozzá, mindig alszik az ágyában. Nem tettet, *tényleg* alszik. Nem hallani a szuszogását, meg se moccan, teljesen olyan, mintha meghalt volna. Hiába szólongatjuk kiabálva, hiába rázzuk, nem ébred föl.

– És... orvost hívtatok hozzá?

– A házi orvosunk időnként eljön megnézni. Mivel házi orvos, komoly vizsgálatokat nem tud elvégezni, de a nővéremmel orvosi értelemben nincs is semmi baj. A testhőmérséklete szinte teljesen normális. A pulzusszáma és a vérnyomása elég alacsony, de nem annyira, hogy az problémát jelentene. Tápanyaghiánya sincs, tehát infúziót se kell bekötni. Csupán mélyen alszik. Persze, ha kómában lenne, az nagyon nagy baj lenne, de mivel időnként felébred és képes egyedül ellátni magát, gondozásra sem szorul. Pszichiáternél is voltunk. De a nővérem állapota precedens nélküli. Bejelenti, hogy „megyek, alszom egy kicsit”, és azóta alszik – azt mondták, ha egyszer ennyire kívánja az alvást, akkor nem tehetünk mást, mint

hagyjuk nyugodtan aludni. Kezelni is csak akkor tudják, ha először is fölkeltek és beszélni tudnak vele. Egyszóval, hagyjuk, hogy aludjon.

– Nem vizsgáltatjátok ki kórházban?

– A szüleim a legjobbat szeretnék hinni. Hogy ha majd a nővérem kialudta magát, egy nap, mintha mi sem történt volna, kipattan a szeme, és minden úgy lesz, mint régen. Ebbe a lehetőségbe kapaszkodnak. Én viszont nem bírom elviselni. Pontosabban, néha nem bírom tovább elviselni. Hogy ott van a nővérem, és két hónapja ájultan alszik.

– Úgyhogy inkább eljössz otthonról, és a városban mászkálsz éjszaka?

– Nem alszom jól – magyarázza Mari. – Ha aludni próbálok, eszembe jut a szomszéd szobában alvó nővérem. Ez néha addig súlyosbodik, hogy nem bírok otthon megmaradni.

– Két hónap... az nagyon sok.

Mari némán bólint.

– Te, én persze abszolút semmilyen részletet nem tudok, de nem lehet, hogy a nővéred valami nagy problémával küszködik? Olyasmivel, amit nem tud a maga erejéből megoldani? Így aztán nem akar mást, csak mélyen aludni a paplanja alatt. Egy időre el akar távolodni ettől a hús-vér világtól. Nem mondhatnám, hogy nem értem az érzést. Mit mondjak, bennem is megmozgat valamit.

– Tücsök, neked van testvéred?

– Van. Két öcsém.

– Jóban vagytok?

– Régen jóban voltunk – mondja Tücsök. – Hogy most mi van, azt nem tudom. Rég nem láttuk egymást.

– Én őszintén szólva nem ismerem valami jól a nővérem – mondja erre Mari. – Nem tudom, mivel töltötte a napjait, mi járt a fejében, kikkel találkozott. Még csak azt sem tudom, hogy voltak-e problémái. Ridegnek fog hangzani, de hiába laktunk egy házban, a nővérem az ő dolgával volt elfoglalva, én az enyémmel, nem fordult elő, hogy őszintén elbeszélgettünk volna egymással. Nem, nem voltunk rosszban. Mióta felnőttünk, még csak nem is veszekedtünk. De nagyon hosszú időn keresztül nagyon máshogy éltünk...

Mari a tévé fekete képernyőjére néz.

– Milyen ember a nővéred? Ha a belső tulajdonságait nem ismered olyan jól, azért elmondod nagyjából, amit a nővéredről tudsz, akár azt, hogy milyen a külseje?

– Főiskolás. Egy eredetileg keresztény szellemben alapított magánfőiskolán, ahova gazdag családok lányai járnak. Huszonegy éves. Szociológiát hallgat, de nem hinném, hogy érdekelné. A látszat kedvéért ott van egy viszonylag elismert főiskolán, és ügyesen kipipálja a vizsgáit, ennyi. Néha fizet, hogy megírjam helyette a dolgozatait. Ezenkívül újságoknak modellkedik, és időnként a tévében szerepel.

– A tévében? Milyen műsorokban?

– Nem nagy szám. Például mosolyogva fölmutatja a nyereseményeket egy kvízműsorban. Az a műsor megszűnt, úgyhogy most, mondjuk, nem is szerepel. Meg benne volt pár kisebb reklámban is. Költöztetőcég és hasonlók hirdetésében.

– Szép lány lehet!

– Mindenki azt mondja. Egyáltalán nem hasonlítunk.

– Én is szerettem volna olyan szépnek születni, csak egyszer! – sóhajt fel kicsit Tücsök.

Mari kis habozás után szólal meg, úgy, mintha be akarna vallani valamit:

– Furán hangzik, de... a nővérem álmában tényleg gyönyörű. Talán még szebb, mint ébren. Mintha áttetsző lenne. Még én, a húga is megdöbbenek.

– Mint Csipkerózsika!

– Igen.

– Ha megcsókolja valaki, kipattan a szeme – mondja Tücsök.

– Ha minden jól megy – így Mari.

Kicsit elhallgatnak. Tücsök kezében még mindig ott a távirányító, és céltalanul játszadozik vele. A távolból odahallik egy mentő szirénája.

– Mondd, Mari, te hiszel a lélekvándorlásban?

– Azt hiszem, nem – rázza fejét Mari.

– Szóval úgy gondolod, nincs következő élet?

– Erről sosem gondolkodtam el igazán. De úgy érzem, nincs okom azt gondolni, hogy létezik következő élet.

- Vagyis ha meghalunk, utána csak a semmi van.
- Alapvetően így gondolom – mondja Mari.
- Én úgy hiszem, hogy kell lennie lélekvándorlásnak. Pontosabban, ha nincs, az iszonyú félelmetes. Számomra ugyanis felfoghatatlan a semmi. Felfoghatatlan is, meg elképzelhetetlen is.
- A semmi az azt jelenti, hogy abszolút értelemben semmi nem létezik, felfogni meg elképzelni is szükségtelen, vagy nem?
- És mit csinálsz, ha az esetleg olyan fajta semmi, amelyik megköveteli, hogy felfogd és elképzeld? Nem tudod, milyen meghalni, nem igaz, Mari? Talán meg kell halnunk, hogy megértsük, milyen a halál.
- Ez nyilván így van...
- Ha elkezdem ezen járni az agyam, szép lassan eltölt a rettegés – mondja Tücsök. – Légszomj fog el, megdermedek. Akkor már jobb és megnyugtatóbb hinni a lélekvándorlásban. Mert akármilyen rémes alakban születesz újra következő életedben, legalább konkrétan el tudod képzelni azt az alakot. Elképzelheted magad lóként vagy csigaként. És ha legközelebb nem jönne össze, akkor még mindig számíthatsz a következő esélyre.
- Nekem mégis természetesebb úgy képzelnem, hogy ha meghaltunk, utána nincs semmi – mondja Mari.
- Valószínűleg, mert erős vagy lélekben.
- Én?
- Stabilnak tűnsz – bólint Tücsök. – Dehogyan. Nem vagyok én stabil! Kiskoromban egyáltalán nem volt önbizalmam, folyton ijedeztem, gyakran bántottak is az iskolában. Könnyű célpont voltam. Még mindig itt vannak bennem azok az érzések. Gyakran álmomban is előjönnek.
- De kitartottál, és szép apránként megbirkóztál ezzel, nem? Ezekkel a rossz emlékekkel.
- Apránként – mondja Mari. Aztán rábólint. – Apránként. Ilyen alkat vagyok. Kitartó.
- Aki keményen eldolgoztat magában. Mint az erdei kovácsmester a gyerekdalban?
- Olyasmi.
- Szerintem nem semmi, hogy erre képes vagy.

- Hogy kitartó vagyok?
- Hogy kitartó *tudsz lenni*.
- Ha mással nem is dicsekedhetek...

Tücsök nem szól, csak elmosolyodik.

Mari eltöpreng a Tücsöktől hallottakon, majd megszólal:

– Azt hiszem, idővel, apránként tényleg felépítettem valamit, amit a saját világomnak nevezhetek. Megkönnyebbülök, amikor egyedül lehetek benne. De maga a tény, hogy ki kellett építenem egy ilyen világot, azt jelenti, hogy sérülékeny és gyenge ember vagyok, nem igaz? És kívülről ez a világ is jelentéktelen, vacak kis világ. Amit egy erősebb szél elfúj, mint egy kartondoboz házat...

– Mondd, van barátod? – kérdi Tücsök.

Mari kicsit megrázza a fejét.

– Lehet, hogy te még szűz vagy?

Mari fülig pirul és aprót bólint. – Az vagyok.

– Nincs ám abban semmi szégyellnivaló!

– Tudom.

– Nem talákoztál senkivel, aki tetszett volna? – kérdi Tücsök.

– Egyszer volt egy barátom. Csak...

– Egy darabig eljutottatok, de annyira nem tetszett, hogy végigmenj velem.

– Így van – feleli Mari. – A kíváncsiság megvolt bennem, de nem éreztem hozzá kedvet... Nem is tudom.

– Jól van az úgy! Ezt nem szabad erőltetni, ha nem érzel hozzá kedvet. Őszinte leszek: én elég sok férfival lefeküdtem, de ha belegondolok, végső soron félelemből. Félttem, ha nem ölelt magához valaki, és képtelen voltam világosan nemet mondani. Ennyi. De nem volt az ilyen szexben semmi jó. Csak elvette apró darabonként a létezés értelmét. Kapiskálod, amit mondok?

– Azt hiszem.

– Szóval, Mari, amikor megtaláltad a neked való embert, szerintem sokkal jobban fogsz bízni magadban, mint most. Csak semmibe ne menj bele fél szívvel! Ezen a világon van, amit csak egyedül lehetséges megoldani, és van, amit csak ketten. A kettőt fontos jól kombinálni.

Mari bólint.

– Esetemben sajnós már késő – dörzsöli meg Tücsök kisujjával a fülcimpáját.

– Figyelj, Tücsök... – kezd bele Mari ünnepélyes hangon.

– Hm?

– Drukkolok, hogy végleg el tudj előlük menekülni.

– Néha az az érzésem, hogy a saját árnyékoddal futok versenyt – feleli Tücsök. – Akármilyen gyorsan futok, semmiképp se menekülhetek. Mert a saját árnyékodat nem rázhatom le.

– Pedig lehet, hogy nem így van – feleli Mari, majd némi habozás után hozzáteszi: – Lehet, hogy az nem is a te árnyékod, hanem valami egészen más!

Tücsök elgondolkodik, és végül bólint. – Igen. Nincs más, muszáj valahogy végigcsinálni.

Azzal a karójára pillant, hatalmasat ásít és föláll.

– Na, lassan megyek dolgozni! Te meg pihenj itt egy kicsit, aztán ha kivilágosodott, nyomás gyorsan haza! Értve? A nővéreddel biztos minden rendben lesz. Nekem ez az érzésem. Fene tudja, miért.

– Köszönöm – mondja Mari.

– Most talán nem vagytok a legjobb viszonyban, de biztos volt ez másképp is. Idézz föl egy pillanatot, amikor igazán jóban voltatok, és közel érezted magadhoz. Lehet, hogy nem fog azonnal sikerülni, de ha erőlködsz kicsit, biztos beugrik valami. A családtagjainkkal hosszú a közös történetünk, csak kellett lennie egy ilyen pillanatnak.

– Igen – mondja Mari.

– Én sokat gondolok a múltra. Főleg, mióta keresztül-kasul menekülök egész Japánon. Ha nagyon kitartóan koncentrálok, sokféle emlék felbukkan ám, és elég tisztán. Ennek vagy annak kapcsán, sok éve elfeledett dolgok ugranak be. Ami elég érdekes! Fura az ember emlékezete, tisztára, mint egy fiók, telis-tele haszontalan vackokkal. A lényeges dolgok meg, amikre tényleg szükségünk lenne, egymás után hullnak ki belőle.

Tücsök ott álldogál, kezében még mindig a távirányítóval.

Tovább mondja:

– Azt hiszem, az ember az emlékeit tüzei el az életben maradáshoz. Az élet fenntartásának szempontjából meg nem számít, hogy tényleg fontosak-e azok az emlékek. Mert az mind csak

üzemanyag. A tűznek is mind csak papír, ha beleveted, a reklámújság, a filozófiai értekezés, a szexis fotó meg a köteg tízezres is. Míg elhamvasztja őket, a tűz nem gondolkodik azon, hogy „ó, ez Kant!” vagy „jé, ez a Jomiuri esti kiadása”, vagy „hú, micsoda cicik!” A tűznek az mind pusztá papírdarab. Ugyanígy van az emlékekkel is. A fontos, a kevésbé fontos meg a teljesen haszontalan emlékek is ugyanúgy csak üzemanyag.

Aztán csak úgy magának rábólint. És folytatja:

– Tudod, ha nincs ez az üzemanyag, ha nem lenne bennem egy emlékekkel teli fiók, réges-rég megtörök, csak a reccsenést lehetett volna hallani. Nyomorultul pusztulok valami elhagyatott útszélen. Azért vagyok képes túlélni ezt a rémálmot, mert szükség esetén elő tudok húzni egy-egy emléket, akár fontos az, akár haszontalan. Mikor úgy érzem, kész, nem bírom tovább, azért csak tovább tudok lendülni.

Mari ültéből néz föl Tücsökre.

– Szóval, Mari, törd szépen a fejedet, szedd össze az emlékeidet a nővéredről! Biztos, hogy ebből fontos üzemanyag lesz. Számodra is, meg talán a nővéred számára is.

Mari némán figyel Tücsökre.

Ő megint a karójára pillant.

– Mennem kell.

– Mindent köszönök! – mondja Mari.

Tücsök integet és kilép a szobából.

Mari, amint egyedül marad, újra körülnéz a szobában. Egy szexhotel kicsi szobája. Ablak nincs. Felhúzza a relaxát, de mögötte csupán egy vakablak rejtőzik. Az ágy viszont aránytalanul nagy. Fejénél tengernyi, tisztázatlan funkciójú kapcsoló, valósággal, mint egy repülőgép pilótafülkéje. Egy automatában élethű kialakítású vibrátorok és hihetetlen szabású, vibráló színű alsónemű. Mari számára szokatlan, fura látvány, de nincs rá taszító hatással. Mari, egyedül abban a sajtós szobában, valójában biztonságban érzi magát. Rájön, hogy hosszú idő óta először nyugalmat érez. Mélyen a székébe süpped, lehunyja a szemét. Azonmód el is alszik. Álma rövid, de mély. Nagyon régen vágyott erre.

04:52

Raktárszerű alagsori terem, melyet a banda éjszakai próbáihoz használ. Ablaktalan terem. A mennyezet magas, és látszanak a csövek. Az elszívóberendezés olyan gyenge, hogy a teremben tilos a dohányzás. Lassan itt az éjszaka vége, a hivatalos próba már befejeződött, most szabad örömmel zajlik. A teremben összesen tízen vannak. Közöttük két nő, egyikük zongorázik, másikuk szoprán szaxofont tart a kezében.

Digitális zongora-, nagybőgő- és dobkísérettel Takahasi hosszú harsonaszólót ad elő. A *Sonny Moon For Two* az, Sonny Rollinstól. Nem túl sietős tempójú blues. Takahasi szólója nem rossz. Nem annyira technikás, inkább felépített, érzékeny kifejezőmód jellemzi. Ebben bizonyára az előadó személyisége is benne van. A fiú lehunyja szemét, átadja magát a zenének. A tenor és az alt szaxofon meg a trombita időnként riffet játszik a háttérben. Akik nem vesznek részt, azok vagy a játékot hallgatják, kávéznak egy termoszból, kottát ellenőriznek, vagy a hangszerüket bütykölik. A szóló szüneteiben biztatóan be-bekiabálnak. A csupasz falak között annyira felerősödik a hang, hogy a dobos szinte csak seprűvel játszik. Egy hosszabb deszkából és csővázás székekből összedobott asztalon pizzásdoboz, kávéstermosz, papírpoharak, hasonlók szanaszét. És még kották, kis magnó, szaxofon fúvókája. A fűtés annyi, mintha nem is lenne, mindenki kabátban vagy dzsekiben játszik. A szünetet tartó tagok közül néhányan sálat meg kesztyűt vettek. Elég érdekes látvány. Takahasi szólójának végeztével a bőgő megismétli a refrént, majd a négy kürt témájánál közös játék veszi kezdetét.

A szám után tíz perc szünet következik. Nyilván elfáradtak a hosszú próba végére, mert mindenki csendesebb egy kicsit, mint egyébként. Nyújtózkodnak, meleg italt isznak, kekszet esznek, néhányan kimennek egy cigire, és közben készülnek a következő

számra. Egyedül a hosszú hajú zongorista lány ül hangszerre előtt a szünet alatt is, és néhány futamot próbálgat. Takahasi egy csővázás székre ül, rendbe teszi a kottáit, szétszedi a hangszerét, a földre suhintja a fúvókába gyűlt nyálat, és miután megtörölgette egy kicsit, a tokjába teszi a hangszert. Vagyis a következő számba már nem tervez beszállni.

Odalép hozzá a nagybögős, egy magas fiú, és megveregeti a vállát. – Te, ez a szoló rendben volt! Átjött.

– Köszöni – felel Takahasi.

– Részéről mára ennyi? – szólítja meg Takahasit a hosszú hajú trombitás fiú.

– Ja, van egy kis dolgom. Bocs, de rátok hagyom a rendrakást.

05:00

A konyha Sirakava lakásában. A pontos idő jelzése hallik, kezdődik az NHK reggel ötórás híradója. A bemondó kötelességtudóan olvassa a híreket a vele szemben levő kamerának. Sirakava az étkezőasztalnál ül, halkra vette a tévét. Olyan halkra, hogy alig lehet kivenni a hangját. A férfi levett nyakkendője egy szék támlájára dobva, ingujja könyékig felgyűrve. A joghurtosdoboz üres. Sirakava nem különösebben kíváncsi a hírműsorra. Egyetlen hír sincs, ami érdekelné. Tudta előre, hogy így lesz. Egyszerűen csak nem tud aludni.

Néhányszor lassan kitarja és összezárja jobb kezét az asztal fölött. Ez nem egyszerű fájdalom, hanem emlékekkel terhes fájdalom. Sirakava kivesz a hűtőből egy zöld üveges Perrier ásványvizet, és a jobb kezét hűtögeti vele. Azután kinyitja az üveget, tölt belőle egy pohárba, és iszik. Leveszi a szemüvegét, és gondosan masszírozza a szeme környékét. De nem álmosodik el. Fizikailag kétségtelenül kimerült, de nem hagyja aludni valami, ami ott jár a fejében. Valami be van ott akadva. És azt a valamit képtelen csak úgy átugrani. Feladja, visszateszi a szemüvegét, a tévéképernyőre emeli tekintetét. Az acélexportdömping problémája. A kormány korrekciós intézkedései a jen rohamos erősödése miatt. Egy anya megölte két

gyermekét, majd öngyilkos lett. Telelocsolta benzinnel az autóját, és felgyújtotta. Képek a kiégett kocsiról. Még füstöl. A városban hamarosan beindul a karácsonyi bevásárlószezon.

Az éjszakának lassan vége, Sirakava számára azonban nem akar egykönnyen véget érni. Hamarosan kel a családja. Pedig azelőtt mindenképp szeretne elaludni.

05:07

A Hotel Alphaville szobája. Mari mélyen a székébe süppedve szundít. Két, fehér zoknis lába egy alacsony üvegasztalra téve. Kisimult arccal alszik. Az asztalon ott hever kinyitva letett, félig kiolvasott, vaskos könyve. A mennyezeti világítás égve maradt. Marit azonban nem látszik zavarni, hogy a szobában világos van. A tévé ki van kapcsolva, mélyen hallgat. Az ágy szépen bevetve. A mennyezeti légkondicionáló egyhangú zümmögésén kívül semmiféle hangot nem hallani.

05:09

Aszai Eri szobája.

Aszai Eri egyszer csak *erre az oldalra* került. Visszatért saját szobájában álló saját ágyába, és abban alszik. Hanyatt fekszik, meg sem moccan. Még csak a szuszogását sem hallani. Ez ugyanaz a látvány, ami akkor fogadott, amikor először jártunk ebben a szobában. Súlyos csönd, félelmetesen koncentrált alvás. Tükörszerű, merengő vízfelszín, melyet nem bolygatnak hullámok. A lány hanyatt fekvé lebeg rajta. A szobán semmiféle zavar nyomát nem lehet fölfedezni. A tévé hidegen hallgat, visszatért a hold túloldalára. Eri ki tudott volna szökni abból a titokzatos szobából? Kinyílt volna az ajtó? Kételyeinkre senki sem felel. Kérdőjeleink megválaszolatlanul vesznek bele az éjszaka utolsó sötétjébe és a részvétlen csöndbe. Tényként csupán annyit állapíthatunk meg nagy nehezen, hogy Aszai Eri visszatért ebbe a szobába, a saját ágyába. A mi szemünk úgy érzékeli, sikerült épségben visszatérnie erre az

oldalra, úgy, hogy a körvonalai sem sérültek meg. Az utolsó pillanatban kijuthatott valahogy az ajtón. Vagy talán talált egy másik kijáratot.

Akárhogy is, a jelek szerint teljesen lezárult az a fura eseménysor, mely az éjszaka folyamán zajlott ebben a szobában. Visszazárult önmagába a kör, a rendellenességek maradéktalanul begyűjtésre kerültek, a tanácstalanságot eltakarták, és a dolgok visszatértek eredeti állapotukba. Körülöttünk egymás kezébe kapaszkodott ok és okozat, egyensúlyban van szintézis és analízis. Végső soron minden egy elérhetetlen, mély szakadáshoz hasonló helyen mehetett végbe. Az éjszaka közepétől virradatig tartó időszakban titokban megnyitja valahol sötéten tátongó bejáratát egy ilyen hely. Ott semmiféle hatóerővel nem bírnak az elveink. Senki sem láthatja előre, hogy mikor és hol nyel el egy embert ez a mélység, és mikor köpi vissza.

Eri most kétségek nélkül, rendesen alszik ágyában. Fekete haja elegáns legyezőként, néma jelentőséggel terül szét párnáján. Érezni a reggel közeledtét. Az éjszaka legmélyebb sötétje már elmúlt.

De vajon igazán elmúlt?

05:10

A Seven Eleven éjjel-nappali üzlet belseje. Takahasi, vállán a harsonatokkal, elmélyült tekintettel élelmiszereket válogat. Hazamegy, lefekszik aludni, és amikor felébred, ennie kell valamit. Az üzletben nincs vevő rajta kívül. A mennyezeti hangszórókból Szuga Sikao száma szól, a *Bomba Dzsúsz*. Takahasi kiválaszt egy műanyag tartóba csomagolt tonhalsalátás szendvicset, aztán megfog egy dobozos tejet, és összehasonlítja szavatossági idejét a többiével. A tej óriási jelentőséggel bíró élelmiszer az életében. Tejügyekben a legapróbb részleteket sem hanyagolhatja el.

Pontosan akkor megszólal a sajtópultban hagyott mobiltelefon. A telefon, amit kicsivel előbb Sirakava hagyott ott. Takahasi összehúzott szemmel, értetlenkedve nézi a készüléket. Ugyan ki felejtette ilyen helyen a telefonját? A kassza felé pillant, de ott nem

láttni alkalmazottat. A telefon egyre csak csörög. Takahasi jobb híján fogja a kis ezüstsínű készüléket, és megnyomja a hívásfogadás gombot.

– Halló! – szól bele.

– Nem úszod meg! – szólal meg átmenet nélkül egy férfihang. – Nem úszod meg! Akárhova menekülsz, elkapunk!

Monoton hang, olyan, mintha nyomtatott szöveget olvasna föl. Érzelmeket nem közvetít. Takahasinak persze halvány fogalma sincs, hogy miről van szó.

– Na, várjunk egy kicsit – mondja hangosabban, mint az imént.

A jelek szerint szavai nem jutnak el a másik félhez. A férfi a telefonban kifejezéstelen hangon mondja tovább a magáét. Mintha üzenetrögzítőre beszélne.

– Egyszer megkocogtatjuk a vállad. Tudjuk, hogy néz ki a pofád.

– Ez meg mégis mi...?

– Ha valaki, valahol megkocogtatja majd a vállad, azok mi vagyunk – folytatja a férfi.

Takahasi hallgat, mert nem tudja, mit mondhatna. Kellemetlenül hidegnek érzi kezében a telefont, ami egy darabig a hűtőpultban hevert.

– Te talán elfelejtetted. De mi nem felejtünk.

– Figyelj, semmit nem értek, te valaki mással akartál beszélni... – mondja Takahasi.

– Nem úszod meg.

A hívás hirtelen megszakad. Elnémul a vonal. Az utolsó üzenet egy néptelen hullámtérben felejtődik. Takahasi egyre csak a kezében tartott telefont bámulja. Fogalma sincs, hogy miféle szerzetek lehetnek az a „mi”, akiket a pasas emlegetett, hogy ki lehet és hol járhat az a személy, akinek ezt a telefont elvileg föl kellett volna vennie, de a férfi hangja rossz utóízű, abszurd átkozódásként visszhangzik a fülében (a deformálódott cimpájában). Olyan nyálkás érzést hagy, mint egy kígyó érintése.

Takahasi feltételezi, hogy valakit valami okból többen is üldöznek. És amilyen határozottan mondta a férfi a telefonban, ez a személy valószínűleg nem ússza meg. Valahol, valamikor, mikor nem is számít rá, hátulról megkocogtatják a vállát. Hogy akkor mi történik?

Lényeg, hogy nekem az egészhez semmi közöm, figyelmezteti magát Takahasi. Ez is egy lehet az erőszakos, vérszagú események közül, melyek titokban történnek a város rejtett bugyraiban. Egy más világ más kábeleken közölt eseménye. Én csak egy erre tévedt járókelő vagyok. Szívességéből fölvettem a telefont, ami egyfolytában szólt egy éjjel-nappali pultjában, ennyi. Mert azt hittem, valaki itt felejtette a telefont, és azért hív, hogy beazonosítsa, hol lehet.

Takahasi összecsukja a mobilt, és visszateszi oda, ahol volt. A szeletelt camembert sajtok mellé. Jó lesz, ha ezzel a telefontal nem kerül ennél közelebbi kapcsolatba. És jó lesz mielőbb lelépni innen. Jó lesz minél inkább eltávolodni ettől a veszélyes kábeltől. A kasszához siet, elővesz egy marék aprót a zsebéből, és kifizeti a szendvicset meg a tejet.

05:24

Takahasi, amint egyedül ül egy park padján. Az előbbi, macskás kis park az. A fiún kívül sehol senki. Két hinta egymás mellett, a földet sűrű avar borítja. Az égbolton ott a hold. Takahasi előhúzza kabátja zsebéből a saját mobilját, és benyom egy számot.

A Hotel Alphaville egy szobája, az, amelyikben Mari van. Megszólal a telefon. Mari a negyedik vagy ötödik csörgésre ébred. Grimaszolva vet egy pillantást a karórájára. Feláll a székből, felveszi a telefont.

– Halló – szól bele bizonytalanul.

– Halló! Én vagyok az, aludtál?

– Olyasmi – mondja Mari. Befogja a telefont és megköszörüli a torkát. – De nem gond. Csak ültömben szundikáltam.

– Nincs kedved elmenni reggelizni? Tudod, a kifőzdébe, ahol finom a tojástekercs. Szerintem más finomság is van, nem csak a tojástekercs.

– A próbádnak már vége? – kérdezi Mari. Mintha nem a saját hangja lenne. Én én vagyok, és nem én.

– Vége. Én nagyon éhes vagyok. Te?

– Őszintén szólva nem annyira. Inkább haza szeretnék menni.

– Rendben. Akkor kikísérlek az állomásra. Szerintem már járnak a vonatok.

– Innen eltalálok egyedül is az állomásig.

– Én dumálnék még egy kicsit – mondja Takahasi. – Beszéljessünk, míg együtt elsétálunk az állomásig! Ha nem vagyok terhedre.

– Nem vagy terhemre.

– Tíz perc és ott vagyok érted. Oké?

– Oké – nyugtázza Mari.

Takahasi kinyomja a telefont, aztán összecsukja és a zsebébe csúsztatja. Fölkel a padról, nagyot nyújtózkodik, aztán fölnéz az égre. Az ég még sötét. Mint az imént, fönt lebeg rajta a félhold. A hajnalodó nagyváros egy sarkából fölnézve rá, elcsodálkozhatunk rajta, hogy ez a hatalmas látványosság csak úgy, teljesen ingyen lebeghet az égbolton.

– Nem úszod meg – mondja ki hangosan Takahasi, amint fölfelé néz a félholdra.

A szavak titokzatos csengése metaforaként telepszik meg benne. *Nem úszod meg.* Te talán elfelejtetted. De mi nem felejtünk – mondta az a férfi a telefonban. Míg a szavak jelentésén töpreng, Takahasi kezdi úgy érezni, hogy ez az üzenet nem valaki másnak, hanem személyesen, közvetlenül neki szólt. Lehet, hogy az egész nem is véletlenül történt. Lehet, hogy az a mobiltelefon csendben rejtőzködött az éjjel-nappali polcán, és csak arra várt, hogy elhaladjon előtte Takahasi. *Mi*, gondolja Takahasi. Mégis ki lehet az a *mi*? És mi az, amit nem felejtenek el?

Vállára kapja a hangszertokot meg a sporttáskáját, és komótos léptekkel elindul az *Alphaville* felé. Menet közben kiütköző borostáját simogatja. Az éjszaka utolsó sötétje vékony hártvaként burkolja be a várost. Az utakon kezdenek feltűnedezni a szemetesautók. Mintha helycsere zajlana, megindulnak az állomások felé mindazok, akik a város különböző pontjain töltötték az éjszakát. Folyón fölfelé úszó halrajként igyekeznek az első vonathoz. Munkából hazafelé tartók, akik letudták végre az éjszakai műszakot, fiatalok, akik elfáradtak a hajnalig tartó bulizásban – ha helyzetük és körülményeik különböznek is, mind egységesen hallgatagok. Mostanra már az a

fiatal pár sem beszélget, mely szorosan ölelkezik egy italautomata előtt. Csupán testük megmaradt kis melegét osztják meg egymással szótlanul.

Az új nap a közvetlen közelben jár, de a régi nap is itt húzza még súlyos uszályát. Ahogyan a tenger meg a folyó vize méri össze erejét a torkolatnál, úgy küzd és keveredik a régi meg az új idő. Takahasi sem igazán tudja eldönteni, hogy melyik világban van most a saját súlypontja.

05:38

Mari és Takahasi egymás mellett gyalogolnak az úton. Mari vállán a táskája, Red Sox-os sapkája mélyen a szemébe húzva. A szemüvege nincs rajta.

– Na, nem vagy álmos? – kérdi Takahasi.

– Nem, az előbb bóbiskoltam egy kicsit – rázza fejét Mari.

– Egyszer, egy ugyanilyen egész éjszakás próba után fölszálltam a Csúó vonalra Sindzsukuban, hogy irány haza, aztán már csak Jamanasi megyében ébredtem. A hegyek között. Nem azért mondom, de én aztán akárhol el tudok aludni.

Mari hallgat, mint akinek máshol jár az esze.

– ...Figyelj, megint visszatérve az előbbihez. Erihez – kezd bele Takahasi. – Ha nem akarsz róla beszélni, nem kell beszélned. Én azért csak kérdezősködöm.

– Ühüm.

– A nővéred régóta alszik. Nem akar fölébredni. Így mondtad, ha minden igaz. Ugye?

– Igen.

– Nem ismerem a részleteket, de lényegileg azt mondd, hogy kómában van? Hogy nincs eszméletén?

– Nem, nem azt. Szerintem pillanatnyilag nincs veszélyben az élete. Egyszerűen csak... alszik.

– Csak alszik? – kérdez vissza Takahasi.

– Ühüm. Csak... – kezd bele Mari, majd felsóhajt. – Bocs, még mindig nem tudok erről beszélni.

– Semmi gond. Ha nem tudsz, akkor nincs miről beszélni.

– Fáradt is vagyok, nem tudom összeszedni a gondolataimat. Plusz, olyan, mintha a saját hangom nem a saját hangom lenne.

– Majd beszélünk erről *máskor*. Egy másik alkalommal. Most hagyjuk!

– Jó – mondja Mari megkönnyebbülten.

Egy ideig semmiről nem beszélnek. Csak ballagnak az állomás felé. Takahasi halkan füttyörészik menet közben.

– Mikor fog vajon kivilágosodni? – kérdezi Mari.

Takahasi az órájára pillant:

– Ebben az évszakban úgy hat negyven körül. Mert ilyenkor leghosszabbak az éjszakák. Egy ideig még sötét lesz.

– A sötétség elég fárasztó.

– Mert ilyenkor valójában aludnunk kellene – mondja Takahasi. – Az emberiség történelmi távlatból nézve csak nem régen kezdett el sötétedés után is kimászni. Régen az embereknek napnyugtával a barlangba kellett bújniuk, hogy megvédjék magukat. A belső óráink még mindig úgy van beállítva, hogy ha lement a nap, akkor alvás.

– Úgy érzem, nagyon hosszú idő eltelt azóta, hogy tegnap este besötétedett.

– Valószínűleg tényleg nagyon hosszú idő eltelt.

Egy drogéria előtt hatalmas teherautó áll, a sofőr az üzlet félig nyitott redőnye alatt rakodja be az árut, amit hozott. Mari és Takahasi elhaladnak mellette.

– Figyelj, összefuthatnánk megint a közeljövőben? – kérdi Takahasi.

– Miért?

– Hogy miért? – kérdez vissza a fiú. – Mert megint szeretnék találkozni és beszélgetni veled. Ha lehet, kicsit normálisabb időpontban.

– Úgy érted, randi?

– Nevezhetjük úgy is.

– De miről fogunk mi beszélni?

Takahasi elgondolkodik. – Hogy milyen közös témánk lenne? Ezt kérdezed?

– Mármint, ugye, Erin kívül.

– Hm, így hirtelen nem ugrik be konkrét téma. Pillanatnyilag nem. De úgy érzem, ha együtt lennénk, lenne miről beszélünk.

– Biztos nem lenne nagy élvezet velem beszélgetni.

– Ezt mondta neked valaki? Hogy nem nagy élvezet veled beszélgetni?

– Nem, azt nem – rázza fejét Mari.

- Akkor nincs miért aggódnod.
- Azt viszont mondják néha, hogy komor vagyok – teszi hozzá őszintén a lány.

Takahasi áteszi a hangszertokot jobb válláról a balra. Azután kommentálja:

– Figyu, az életünk nem olyan pofonegyszerűen van felosztva, hogy sötét vagy világos, komor vagy derűs. Ezek között ott van az árnyalatok köztes területe. Az egészséges gondolkodás képes az árnyalatok érzékelésére és értelmezésére. Egészséges gondolkodás kialakításához megfelelő idő és erőfeszítés szükséges. Én nem gondolom, hogy te komor természet lennél.

Mari elgondolkodik a hallottakon, majd így felel:

- Viszont gyáva vagyok.
- Dehogyan vagy! Egy gyáva csaj nem mászkál így egymagában az éjszakai városban. Te itt meg akartál találni valamit. Nem igaz?

– Mi az, hogy *itt*?

– Az, hogy nem a szokásos terepeden, kívül a komfortzónádon.

– Na és mit akartam volna megtalálni itt?

Takahasi mosolyogva nézi Marit.

– Az mindenestre tuti, hogy én szeretnék újra látni, hogy megint beszéljünk. Tényleg szeretném.

Mari Takahasira pillant. Egymás szemébe néznek.

– Lehet, hogy ez nem fog menni – feleli Mari.

– Nem fog menni?

– Nem.

– Vagyis lehet, hogy többször nem találkozhatunk?

– Megvan a reális esélye – feleli Mari.

– Jársz valakivel?

– Most nem.

– Akkor nem jövök be neked?

Mari a fejét rázza. – Nem, nem erről van szó. Hanem arról, hogy én jövő hétfőn már nem leszek Japánban. Jövő júniusig a Pekingi Egyetemen leszek csereösztöndíjas.

– Vagy úgy! – mondja Takahasi elismerően. – Szóval kiváló diák vagy!

– Gondoltam, úgyse fog sikerülni, de azért jelentkeztem, erre beválogattak. Még csak elsőéves vagyok, azt hittem, kizárt, hogy megkapjam, de ez valami különleges program.

– Szuper. Gratulálok.

– Indulásig már csak pár nap van, szerintem el leszek foglalva a készülődéssel.

– Természetes.

– Mi természetes?

– Készülnöd kell, mielőtt indulsz a Pekingi Egyetemre, ezer dolgod van, nem fér bele, hogy velem találkozz. Természetes – feleli Takahasi. – Abszolút megértem. Rendben, nem gond. Megvárlak.

– De hát csak fél év múlva jövök vissza Japánba!

– Talán nem látszik, de én elég türelmes vagyok. És elég jó vagyok az idő eltöltésében. Nem adnád meg a pekingi címed? Szeretnék írni neked.

– Megadhatom.

– Ha írok neked, válaszolsz?

– Ühüm.

– Aztán ha jövő nyáron visszajöttél Japánba, randizzunk vagy mondjuk bárminek! Menjünk el állatkertbe vagy arborétumba, vagy tropikáriumba, vagy akárhova, aztán együnk, lehetőség szerint politikailag korrekt, finom tojástekercset!

Mari ismét Takahasira néz. Egyenesen a szemébe, mintha keresne ott valamit.

– De miért érdekellek én téged?

– Hm, vajon miért? Ezt egyelőre én sem igazán tudom megmagyarázni. De lehetséges, hogy ha ezután többször is összejövünk beszélgetni, egyszer felhangzik az éterből Francis Lai zenéje, és én konkrét indokok sorát tudom felsorolni, amiért érdeklődöm irántad. És talán hóból is elegendő esik majd.

Amint odaérnek az állomáshoz, Mari előhúzza zsebéből kis piros noteszét, beleírja pekingi címét, kitépi azt a lapot, és átnyújtja Takhasinak. A fiú kettéhajtja a lapot, és a tárcájába teszi.

– Köszí. Hosszú levelet fogok írni! – mondja.

Mari lecövekel az automata beléptetőkapu előtt, és elgondolkodik. Habozik, hogy kimondhatja-e, amit gondol.

– Az előbb eszembe jutott valami Erivel kapcsolatban – határozza el végül magát. – Rég megfeledkeztem róla, de ahogy ott bambultam a hívásod után, hirtelen beugrott. Minden átmenet nélkül. Elmondhatnám itt és most?

– Persze.

– El szeretném mondani valakinek, amíg pontosan fel tudom idézni – magyarázza Mari. – Attól félek, elfelejtem a részleteket, ha nem.

Takahasi füléhez viszi a kezét, jeléül, hogy *csupa fül*.

– Óvodás voltam, amikor Erivel beszorultunk a házunk liftjébe. Talán pont földrengés volt. A lift egy hatalmasat remegett két emelet között, aztán megállt. Abban a pillanatban a világítás is lekapcsolt, koromsötét lett. Tényleg koromsötét. Amiben a saját kezedet sem tudod kivenni. A liftben senki más nem volt rajtunk kívül. Megdermedtem a pániktól. Egy élő fosszília. Egy ujjamat sem tudtam mozdítani. Levegőt is alig kaptam, megszólalni sem tudtam. Eri engem szólongat, de képtelen vagyok válaszolni. Olyan bamba vagyok, mintha az agyam is lezsibbadt volna. Eri hangját mintha egy üregből hallanám.

Mari lehunyta szemmel idézi fel magában a sötétséget.

Aztán tovább mondja:

– Nem emlékszem, hogy meddig tartott a sötétség. Úgy rémlik, nagyon sokáig, de valójában talán nem is volt az olyan hosszú idő. De akár öt perc volt, akár húsz, nem a konkrét hossza számít. A lényeg, hogy Eri átölelt engem abban az áthatolhatatlan sötétben. És az nem valami átlagos ölelés volt. Annyira szorosan és erősen ölelt, hogy a testünk szinte egyé olvad. Egyetlen pillanatra sem lazított az ölelésén. Úgy, mintha soha többé nem találhánk meg egymást a világon, ha egyszer elszakadnánk.

Takahasi a beléptetőkapunak dőlve, szótlánul várja Mari történetének folytatását. Mari kiveszi jobb kezét a baseballzseki zsebéből, és egy ideig elnézegeti. Aztán felnéz, és mondja tovább: – Valójában Eri is biztos nagyon félt. Szerintem éppen annyira retteghetett, mint én. Legszívesebben biztos sírt és kiabált volna. Hiszen még ő is csak kis másodikos volt. Mégis nyugodt maradt. Biztos eldöntötte, hogy erős lesz. Abban maradt magával, hogy neki,

az idősebbnek kell erősnek lennie. Végig azt suttogta a fülembe, hogy „Ne félj, semmi baj! Itt vagyok, és mindjárt jönnek értünk!” Nagyon szilárd, nyugodt hangon. Mint egy felnőtt. Már nem emlékszem, hogy mit, de még énekelt is valamit. Szerettem volna vele énekelni, de nem tudtam. Annyira féltem, hogy a hangom is elment. De Eri egyedül is énekelt nekem. Én akkor teljesen az ő két karjára bízhattam magam. Annyira egyek lettünk abban az áthatolhatatlan sötétben, hogy semmi nem férhetett közénk. Még a szívverésünkön is osztoztunk. Aztán hirtelen felgyulladt a villany, döcögve elindult a lift.

Mari ezen a pontos tart egy kis szünetet. Az emlékei közt kutat, és keresi hozzájuk a szavakat.

– De ez volt az utolsó. Az volt a... Szóval, abban a pillanatban kerültem legközelebb Erihez. Abban a pillanatban egy volt a szívünk, semmi sem választott el. Úgy érzem, utána egyre jobban eltávolodtunk. Annyira, hogy a végén már más világban éltünk. Az egység vagy az az erős lelki kötelék, amit annak a liftnek a sötétjében éreztünk, soha nem tért vissza közénk. Nem tudom, mi lehetett a baj. A lényeg, hogy már nem olyan, mint régen.

Takahasi kinyúl Mari kezéért. A lány kicsit meglepődik ugyan, de nem húzza el a kezét. Takahasi végtelen sokáig, gyengéden, csendesen fogja Mari apró, puha kezét.

– Igazából nem is akarok menni – mondja a lány.

– Kínába?

– Igen.

– Miért nem?

– Félek.

– Még szép, hogy félsz. Egyedül mész egy ismeretlen, messzi helyre – feleli Takahasi.

– Ühüm.

– De veled minden rendben lesz. Ügyes leszel. És én is várlak haza.

Mari bólint.

– Nagyon szép vagy. Tudtad?

Mari fölpillant Takahasira. Aztán elhúzza a kezét, és baseballdzsekije zsebébe dugja. Lenéz a lábára. Megnézi, nem

koszolódott-e össze sárga tornacipője.

– Köszönöm. De most szeretnék hazamenni.

– Írok majd – mondja Takahasi. – Olyan rém hosszú levelet, mint a régi regényekben.

– Oké – mondja Mari.

Átmegy az állomás beléptetőkapuján, elsétál a peron végéig, beszáll a várakozó gyorsvonatba. Takahasi végig követi a tekintetével. Aztán megszólal az indulásra figyelmeztető hangjelzés, záródnak az ajtók, kigördül a vonat. Mikor már nem látni a szerelvényt, a fiú fogja és vállára veszi a földre tett hangszertokot, majd halkán füttyörészve elindul saját vonatához, a Japan Railways állomása felé. Az állomáson egyre többen jönnek-mennek.

06:40

Aszai Eri szobája.

Kint egyre világosabb. Aszai Eri az ágyában alszik. Sem arckifejezése, sem testhelyzete nem változott az előbb látotthoz képest. Beburkolja az álmom vastag köntöse.

A szobába belép Mari. Hogy a család fel ne figyeljen, halkán nyitja ki az ajtót, majd halkán csukja be maga után, miután belépett a szobába. Kissé feszélyezi a szoba hideg csendje. Megáll az ajtónál, és figyelmesen körülnéz a nővére szobájában. Mindenekelőtt megvizsgálja, hogy ez a szoba még mindig a jól megszokott szoba-e. Precízen ellenőrzi, hogy nincs változás, és a szoba sarkában nem rejtőzik semmi ismeretlen. Azután odamegy az ágyhoz, és lenéz mélyen alvó nővére arcára. Kinyúl és gyengéden megérinti testvére homlokát, majd halkán a nevéen szólítja. Semmiféle reakció nincsen. Ahogy máskor se. Mari az íróasztaltól az ágy fejéhez húzza a forgószéket, és leül. Kissé előredől, és közvetlen közlelről, figyelmesen nézi a nővére arcát. Mint aki egy odarejtett titkos kód jelentését keresi.

Eltelik úgy öt perc. Mari föláll, leveszi Red Sox-os sapkáját, és miután megigazította lelapult haját, lecsatolja karóráját. Ezeket a holmikat leteszi az íróasztalra. Kibújik a baseballzsekiből, aztán a kapucnis felsőből. Leveszi a kockás flanelinget is, amit a felső alatt viselt, csak fehér pólóját hagyja magán. Lehúzza vastag sportzokniját, aztán a farmerjét. Utána csendesen bebújik a nővére mellé. Eligazgatja magán a paplant, majd hanyatt fekvő testvére köré fonja vékony karját. Lágyan Eri mellkasához érinti arcát, és így marad. Fülel, hogy nővére minden egyes szívdobbanását megérthesse. Szeme békésen becsukva, míg a fülét hegyezi. Lehunyt szeméből végül minden előzetes figyelmeztetés nélkül kicsordul a könny. Egy nagyon magától értetődő, hatalmas

könnycsepp. Végigfut Mari arcán, lehullik, és benedvesíti Eri pizsamáját. Azután legördül még egy könnycsepp.

Mari felül az ágyban, ujjával letörli arcáról a könnyet. *Valamire* vonatkozóan – bár nem tudja pontosan, mi az a valami – olyan érzése támad, mintha borzasztó rosszat tett volna. Mintha jóvátehetetlent követett volna el. Megdöbentő érzés, nem tudja hova tenni. Ugyanakkor mardosóan pontos érzés. Mari könnye egyre hullik. Tenyerébe fogja föl a lepotyogó könnycseppeket. Az éppen lehullott könny forróbb, mint a vér. Még őrzi a test melegét. Mari hirtelen arra gondol, én máshol is lehettem volna, mint *itt*. És Eri is lehetett volna máshol, mint *itt*.

Mari a biztonság kedvéért megint körülnéz a szobában, aztán lenéz Eri arcára. Eri arca nagyon szép álmában – tényleg gyönyörű. Mari szinte szeretné üvegvitrinbe zárni, így, ahogy van. A tudata most éppen elveszett belőle. Elrejtőzött, bujkál valahol. Ám földmélyi vízfolyamként biztosan csordogál egy láthatatlan helyen. Mari hallja halk csörgedezését. Hegyezi a fülét. Nincs is olyan messze az a hely. És az az áramlat valahol biztosan találkozik az enyémmel. Mari így érzi. Hiszen mi nővérek vagyunk.

Lehajol, röviden Eri ajkához érinti az ajkát. Felemelkedik, megint megnézi nővére arcát. Hagyja magán átfolyni az időt. Még egyszer megcsókolja Erit. Ezúttal hosszabban. Puhábban. Mari valósággal úgy érzi, mintha saját magát csókolná meg. Mari és Eri, csak egyetlen írásjegy a különbség. Elmosolyodik. Aztán megnyugodva összegömbölyödik, és lassan elszenderedik a nővére mellett. Próbál minél közelebb férkőzni hozzá, hogy egymást melengethessék. Hogy kicserélhessék az élet rejtjeleit.

Gyere vissza, Eri, suttogja még a nővére fülébe Mari. Kérlek. Azután lehunyja a szemét, és ellazítja tagjait. Amint lehunyja szemét, a nyílt tengerről hatalmas, puha hullámként érkezik, majd beborítja az álmom. Már nem könnyezik.

Kint egyre gyorsabban világosodik. Az ablak rolójának résein keresztül friss fénysugarak szűrődnek be a szobába. A régi időszámítás hatályát veszítette, hátrahúzódóban van. Sokan még a régi nyelven dadognak. Az új, magát éppen csak most megmutató nap fényében rohamos átalakuláson megy át, és megújul a szavak

jelentése. Akkor is, ha az új jelentések többsége csak az aznapi alkonyatig érvényes, átmeneti jelentés, mi ezek társaságában haladunk előre és töltjük el az időt.

Egy pillanatra mintha villanás látszott volna a szoba sarkában álló tévé képernyőjén. Mintha fényjelenség készülődne a képcsövön. Mintha *valami* mozgolódni kezdett volna ott. Enyhén beremeg egy képszerűség. Vajon valahol ismét csatlakozóban lenne a kábel? Lélegzetünket is visszafojtjuk, úgy követjük az eseményeket. A következő pillanatban azonban már semmi sem látszik a képernyőn. Csakis üresség.

Talán csak káprázat volt, amiről azt *hittük*, hogy láttuk. Valami megremegtette az ablakon beszűrődő fénysugarakat, és csupán reszketésük tükröződött a képernyő üvegén. A szobában továbbra is a csend az úr. Mélysége és súlya azonban érzékelhetően enyhült, és kevésbé nyomasztó a korábbihoz képest. Most idehallani a kismadarak csicsergését. Ha még erősebben hegyeznénk fülünket, talán az úton elhaladó autók zúgását, a beszélgető emberek hangját, meg az időjárást mondó rádiót is hallanánk. Az áradó reggeli fény az utolsó sarokig, térítésmentesen átmossa a világot. Két fiatal lány, testvérek, egymáshoz simulva csendesen alszanak egy kis ágyban. Rajtunk kívül valószínűleg senkinek nincs erről tudomása.

06:43

A Seven Eleven éjjeli-nappali üzlet belseje. Egy alkalmazott kezében listával a polcok közötti folyosón guggol, és a készleteket ellenőrzi. Japán nyelvű hiphop szól. Az alkalmazott egy fiatal srác. Az, akinél Takahasi fizetett nem sokkal korábban. Barnára festett hajú, gizda. Elfáradhatott az éjszakai műszakban, mert hatalmasakat ásít. A zenébe vegyülve felhangzik valahol egy mobiltelefon csörgése. A fiú föláll, körülnéz. Minden folyosóba benéz. Sehol egy vevő. Egyedül van az üzletben. A mobil azonban konokul, a végtelenségig csörög. Fura. Végül, miután mindenfelé keresgél, a fiú a tejtermékek hűtőpultjának polcán megtalálja a telefont. Egy elhagyott mobilt.

Ez nem lehet igaz, ki felejtí ilyen helyen a mobilját? Normális az ilyen? A fiú türelmetlenül csettint a nyelvével, unott képpel fölemeli a hideg készüléket, megnyomja rajta a hívásfogadás gombot, és a füléhez emeli.

– Halló – szól bele.

– Azt hiszed, ügyesen megoldottad – szólal meg egy monoton férfihang.

– Halló! – kiabál az alkalmazott.

– De nem úszod meg. Futhatsz akárhova, nem menekülsz – sejtetésekkel teli rövid csönd, és megszakad a vonal.

06:50

Egyetlen, pusztá figyelő tekintetté válunk, és a város fölött lebegünk. A hatalmas, ébredező város képét látjuk. Eltérő színűre festett, a munkába járókat szállító vonatok haladnak a maguk útján, embertömegeket mozgatnak át egyik helyről a másikra. Akiket szállítanak, azok saját arccal és tulajdonságokkal bírnak, egytől egyig, ugyanakkor a tömeg névtelen *alkotóelemei* is. Önmagukban egészek, közben pedig pusztá alkatrészek. Ügyesen és gyakorlatiasan különítik el ezt a kétértelműséget, és pontosan, tempósan végzik a reggeli szertartásaikat. Fogat mosnak, borotválkoznak, nyakkendőt kötnek, kirúzsozzák a szájukat. Megnézik a híreket a tévében, szót váltanak a családdal, esznek, ürítenek.

Napkeltével megjelennek a városban az eleséget kutató varjúrajok. Koromfekete, olajos szárnyuk csillog a reggeli napfényben. A varjaknak a kétértelműség nem olyan fontos kérdés, mint az embereknek. A varjak számára annak van legnagyobb jelentősége, hogy biztosítsák a fennmaradáshoz szükséges tápanyagot. A szemetesautók még nem gyűjtötték be az össze hulladékot. Ez pedig egy hatalmas város, és tengernyi szemetet termel. A varjak hangos káromgással, zuhanóbombázóként repülnek rá a város minden sarkára.

Az új nap új fényt áraszt a városra. Vakítóan ragyognak a felhőkarcolók üvegablakai. Az ég felhőtlen. Jelenleg egy felhőfoszlányt sem látni. Csupán egy kis szmogfátyol húzódik a horizonton. A félhold fehér, hallgatag szikladarabbá, gyorsan elveszett üzenetté válva lebeg a nyugati égbolton. Egy tévés helikopter ideges bogárként köröz a levegőben, és a közlekedési helyzetről készült képeket továbbítja a csatornának. A tokiói gyorsforgalmi út bevezető szakaszán máris kezdődik a torlódás a fizetőhelyeknél. Az épületektől közrefogott számtalan útra egyelőre hideg árnyék vetül. Ezekben a helyeken még érintetlen a tegnapi este számos emléke.

06:52

Egyszerű figyelő tekintetünk elindul a városközpont légtéréből, és egy nyugodt külvárosi lakónegyedbe tevődik át. Szemünk előtt kétszintes, kertes házak sorakoznak. Fölülről szinte minden kert ugyanolyannak látszik. Hasonló jövedelmek, hasonló családszerkezetek. Új, sötétkék Volvo veri vissza büszkén a napsugarakat. A gyepes kertekben golfgyakorláshoz kifeszített hálók. Frissen kézbesített reggeli lapok. Nagy testű kutyákat sétáltató gazdik. A reggelikészítés konyhaablakokból kiszűrődő zaja. Emberek egymást szóló hangja. Errefelé is indulóban az új nap. Lehet, hogy olyan nap lesz, mint a többi, de lehet, hogy több értelemben is feledhetetlen, figyelemre méltó nap. Akármelyik is, jelen pillanatban még mindenki számára tiszta, üres lap.

A sok ugyanolyannak tűnő ház közül kiválasztunk egyet, és egyenesen felé ereszkedünk. Áthaladunk az emeleti üvegablakon, mely előtt leeresztették a krémszínű rolót, és hangtalanul behatolunk Aszai Eri szobájába.

Mari nővéréhez simulva alszik az ágyban. Hallani, ahogy kicsit szuszog álmában. Úgy látjuk, nyugodtan alszik. Melege lehet, mert az arca enyhén kipirult. Frufruja a szemébe lóg. Álmodhat, vagy talán egy emlék lecsengése lehet, ajkán mosoly dereng. Mari átvágott a sötétség hosszúra nyúló óráin, elbeszélgetett az éjszakai

emberekkel, akik az útjába akadtak, és most visszatért a saját helyére. Semmi sincs körülötte, legalábbis pillanatnyilag, ami fenyegetést jelentene számára. Tizenkilenc éves, tető és falak védik. Gyepszönyeges kertek, riasztók, frissen polírozott kombik, és a környéken sétálgató okos, nagy testű kutyák védik. Gyengéden beburkolják és melengetik az ablakon besütő reggeli napsugarak. Mari bal keze Eri fekete haján nyugszik, mely szétterül a párnán. Ujjai természetes szögben, puhán elnyílnak, és enyhén behajlanak.

Ami Erit illeti, bizony sem a testhelyzetén, sem az arckifejezésén nem fedezhető fel változás. A jelek szerint észre sem veszi, hogy jött a húga, bebújt mellé a paplan alá, és mellette alszik.

Azonban Eri aprócska ajka végre kissé megremeg, mintha reagálna valamire. Pillanatnyi, tizedmásodpercnyi, villámgyors rángás. Mi azonban, mint kiélesített, figyelő tekintet, nem szalasztjuk el azt az apró mozgást. Igenis észrevételezzük a test pillanatnyi jeladását. Lehet, hogy ez a remegés valami elkövetkezendőnek a szerény kezdete volt. Esetleg a szerény kezdet még szerényebb előjele. Akármelyik is, valami *jelet* próbál küldeni erre az oldalra a tudat apró résein át. Ez a határozott benyomásunk.

Figyelmesen, észrevétlenül öröködünk afölött, ahogyan az az előjel, semmi mástól nem akadályoztatva, idővel egyre inkább kiterjed a reggeli fényben. Csak most ért véget az éjszaka. Még van idő a sötétség újbóli beköszöntéig.

- 1 Mi történt?
- 2 Kínából jöttél?
- 3 Nyugodj meg, nem a rendőrségtől vagyok!
- 4 Egy férfi bántott?
- 5 Szeretnél telefonálni?
- 6 Jönnek értem. Azonnal.
- 7 Hány éves vagy?
- 8 Tizenkilenc.
- 9 Én is! És mi a neved?
- 10 Az én nevem Mari.